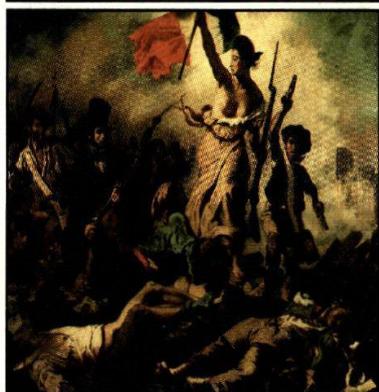
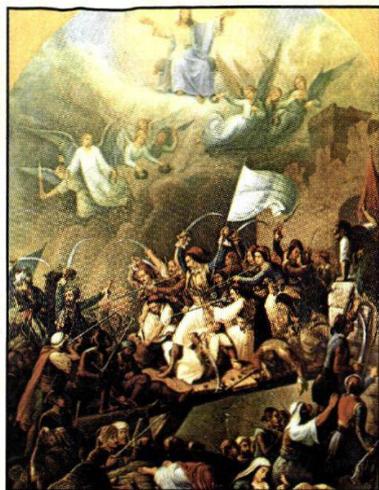

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(από το 1815 έως σήμερα)

Γ' Τάξη ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ και Δ' Τάξη ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τόμος 5ος

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟΜΟΣ 5ος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ιωάννης Κολιόπουλος

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Κωνσταντίνος Σβολόπουλος

Ακαδημαϊκός Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

Ευάνθης ΧατζηΒασιλείου

Επίκουρος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

Θεόδωρος Νημάς

Σχολικός Σύμβουλος Φιλολόγων-δρ.φ.

Χάρις Σχολινάκη-Χελιώτη

Εκπ/κός Δ/θμιας Εκπαίδευσης-δρ. ιστορίας της τέχνης

ΚΡΙΤΕΣ - ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Αθανάσιος Βερέμης

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών

Άρτεμις Ξανθοπούλου-Κυριακού

Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Δημήτριος Γιαννακόπουλος

**Πάρεδρος ε.θ. του τμήματος Αξιολόγησης και
Επιμόρφωσης του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου-δρ.
ευρωπαϊκής ιστορίας**

Βασίλειος Τσιλιμίγκρας

Σχολικός Σύμβουλος Φιλολόγων-μ.δ. ιστορίας

Αθανάσιος Χρήστου
Εκπ/κός Δ/θμιας Εκπαίδευσης-δρ. ιστορίας

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαιρίτα Κλειδωνάρη
Εκπ/κός Δ/θμιας Εκπαίδευσης-φιλόλογος

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ- ΕΠΟΠΤΕΙΑ
Αναστασία Κυρκίνη-Κούτουλα
Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου-δρ. ιστορίας

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Τμήμα γραφιστών του ΟΕΔΒ

**Ιωάννης Κολιόπουλος Κωνσταντίνος Σβολόπουλος
Ευάνθης Χατζηβασιλείου Θεόδωρος Νημάς
Χάρης Σχολινάκη-Χελιώτη**

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΤΕΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(από το 1815 έως σήμερα)**

**Γ' Τάξη Γενικού Λυκείου και Δ' Τάξη Εσπερινού Λυκείου
ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

**Ομάδα εργασίας για το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής
Πολιτικής**

**Προσαρμογή: Αργυροπούλου Βασιλική, Εκπαιδευτικός
Επιμέλεια: Πασιαλή Κυριακή, Εκπαιδευτικός**

**Επιστημονικός υπεύθυνος: Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ**

**Υπεύθυνη του έργου: Μαρία Γελαστοπούλου,
M.Ed. Ειδικής Αγωγής**

**Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το εγχειρίδιο αυτό επιδιώκει να προσεγγίσει τα διεθνή γεγονότα της σύγχρονης εποχής με τρόπο συστηματικό και αντικειμενικό, μακριά από αισθήματα φανατισμού και μισαλλοδοξίας. Η ελληνική ιστορία εξετάζεται ενταγμένη στο ευρύτερο πλαίσιο της παγκόσμιας ιστορίας και ειδικά της ευρωπαϊκής, της οποίας και αποτελεί οργανικό τμήμα.

Το κείμενο του εγχειριδίου έχει συνταχθεί με κοινή ευθύνη όλων των συγγραφέων. Ειδικότερα, εντούτοις, έχουν επιληφθεί της συγγραφής των κεφαλαίων που αφορούν την περίοδο έως τη συνομολόγηση της Συνθήκης της Λωζάννης (Κεφ. Α-Γ) ο Ιωάννης Κολιόπουλος, έως τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (Κεφ. Δ-Ε) ο Κωνσταντίνος Σβολόπουλος, του αντίστοιχου που αφορά τη μεταπολεμική περίοδο (Κεφ. Στ) ο Ευάνθης Χατζηβασιλείου. Οι πολιτιστικές εξελίξεις (Κεφ. Ζ) αποτέλεσαν αντικείμενο συγγραφικής ενασχόλησης της Χάριτος Σχολινάκη. Η σύνθεση του ιστορικού και παιδαγωγικού υλικού που εντάχθηκε στο βιβλίο του καθηγητή αποτέλεσε αντικείμενο φροντίδας του Θεόδωρου Νημά.

Οι συγγραφείς

Οι "πηγές" είναι αναπόσπαστο τμήμα της ιστορικής αφήγησης, της δίνουν αμεσότητα, τη φωτίζουν και την ερμηνεύουν. Αναλύονται στην τάξη με τη συνεργασία καθηγητή και μαθητών αλλά σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν αντικείμενο για εξέταση. Το ίδιο συμβαίνει και με τις χρονολογίες που συνοδεύουν, ως βιογραφικό στοιχείο, τα διάφορα ιστορικά πρόσωπα. Έχουν τεθεί για τον ιστορικά αναγκαίο χρονολογικό προσανατολισμό του μαθητή και δεν πρέπει να απαιτούνται κατά την εξέταση.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

- 1) Θ. Βρυζάκης, «Έξοδος του Μεσολογγίου», 1853, Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλέξανδρου Σούτζου, Αθήνα.
- 2) Εζέν Ντελακρουά (Eugene Delacroix, 1798-1863) «Η Ελευθερία οδηγεί τον λαό», 1830, Μουσείο Λούβρου, Παρίσι.
- 3) Ελληνικό στρατιωτικό τμήμα παρελαύνει κάτω από την Αψίδα του Θριάμβου στο Παρίσι στις 14 Ιουλίου 1919.
- 4) Σοβιετικοί στρατιώτες θωρακισμένων εκδηλώνουν τη χαρά τους για την παράδοση της 6ης γερμανικής στρατιάς στο Στάλινγκραντ.
- 5) Το κτίριο του ΟΗΕ.
- 6) Η αίθουσα του Ευρωκοινοβουλίου

Η καλλιτεχνική και πνευματική ζωή στην Ελλάδα του 20ού αιώνα

Η καλλιτεχνική και πνευματική ζωή στην Ελλάδα του 20ού αιώνα διαμορφώνεται μέσα από δραματικά εσωτερικά γεγονότα που συμπλέκονται με την ευρωπαϊκή και την παγκόσμια συγκυρία. Οι Έλληνες δημιουργοί και στοχαστές βιώνουν το δράμα της παραγμένης εποχής τους, ενώ παράλληλα παρακολουθούν τις ραγδαίες εξελίξεις που συντελούνται παγκοσμίως και συμμετέχουν ουσιαστικά σε αυτές, αναλαμβάνοντας συχνά πρωτοποριακό ρόλο τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Η ζωγραφική και η γλυπτική. Με οδηγό το έργο των μεγάλων προδρόμων του ελληνικού μοντερνισμού (Λύτρα, Μαλέα, Παπαλουκά) και τις κυρίαρχες μορφές του Παρθένη και του Μπουζιάνη, η Γενιά του 1930 (Κόντογλου, Χατζηκυριάκος- Γκίκας, Εγγονόπουλος, Τσαρούχης) είχε ως στόχο τη ρήξη με την ακαδημαϊκή τέχνη* και την ανανέωση της ελληνικής καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Επιστροφή στις ρίζες

«Η καταστροφή του 1922 ήταν ένα τραγικό γεγονός για τον Ελληνισμό και, όπως ήταν επόμενο, δημιούργησε μεγάλα πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα. Η νέα γενιά έβλεπε με απογοήτευση την πλήρη αποτυχία της "Μεγάλης Ιδέας" και δεν έκρυβε τους φόβους της για περαιτέρω συρρίκνωση του Ελληνισμού. [...] Η ανασύνταξη όλων των δυνάμεων ήταν ο άμεσος στόχος και η μόνη ελπίδα για διέξοδο και δημιουργία. Τίθεται εκ νέου επί τάπητος το θέμα της εθνικής

ταυτότητος και αυτογνωσίας και ο όρος "ελληνικότητα" προβάλλει ως το νέο αίτημα και ως η χιμαιρική επιδίωξη των καιρών. [...] Σε ότι αφορά την τέχνη, είναι φανερό ότι γίνεται γόνιμη συσχέτιση ανάμεσα στις ποιοτικές ρίζες του ελληνικού πολιτισμού και στις καλλιτεχνικές εκδοχές του ευρωπαϊκού μοντερνισμού. Μέσα στην έννοια της παράδοσης συμπεριλαμβάνονται η κλασική και η βυζαντινή τέχνη, η λαϊκή και η σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Ξαφνικά "ανακαλύπτονται" άγνωστες πτυχές του ελληνικού πολιτισμού, που προβάλλονται ως αξιακά καλλιτεχνικά πρότυπα. Από μορφολογική άποψη η τέχνη έμοιαζε να περιχαρακώνεται σε εθνικό επίπεδο και να συνδέεται βιωματικά με την ιστορία, που αποτέλεσαν τα φυσικά και ιδεολογικά όρια προσδιορισμού της "εθνικής ταυτότητας" και τρόπος συμπεριφοράς των ανθρώπων της Γενιάς του '30».

Μιλτιάδης Παπανικολάου, Η ελληνική τέχνη του 20ού αιώνα. Ζωγραφική-Γλυπτική, Βάνιας, Θεσσαλονίκη 2006, σ. 86-87.

Οι θησαυροί της λαϊκής μας παράδοσης

«Θεωρώ εθνικό ατύχημα που δεν στράφηκεν έως τώρα η προσοχή μας στα δημιουργήματα της λαϊκής μας τέχνης, γιατί αυτά ακριβώς είναι εκείνα που καταστρέφονται και παραμορφώνονται, αφού είναι συνυφασμένα με την καθημερινή ζωή. Αφήνω τη φοβερή απώλεια που έγινε και γίνεται ιδίως κατά τα τελευταία χρόνια από τον διασκορπισμό τους σε κάθε μεριά, ελληνική ή ξένη. Ανεκτίμητοι θησαυροί σκορπίστηκαν σε όλα τα

μέρη του κόσμου, στολίζοντας ξένα μουσεία και συλλογές, έτσι που να μην μπορεί πια κανείς να ξέρει από ποιον είχαν γίνει τα κομμάτια αυτά, σε ποια περίπτωση και ποια ιστορία μαρτυρούν. Ξεσχίζεται για πάντα μ' αυτόν τον τρόπο η παράδοση και επισφραγίζεται η τέλεια εξαφάνιση της λαϊκής τέχνης [...]. Κι έτσι χάνονται θησαυροί που θα ήσαν πολύτιμοι και για τη σπουδή της ζωής του Έθνους και για την ιστορική του παράδοση και ακόμη για τη σημερινή μας ζωή, για την οποία θ' ανοίγονταν ένας Νεοελληνικός Πολιτισμός βγαλμένος από τις πραγματικές δυνάμεις του Έθνους και στηριγμένος στο αληθινό του περιβάλλον, απ' όπου θα 'παίρνε και δύναμη και αξία και σκοπό».

Περ. «Ελληνικά Γράμματα», τεύχ. 1,15 Ιουνίου 1927, στο Δημήτρης Λαζογιώργος-Ελληνικός, Αγγελική Χατζημιχάλη, Η Ελληνίδα που φώτισε το γένος, Πολιτιστικός Οργανισμός Δήμου Αθηναίων, σ. 41-42.

Οι καλλιτέχνες αυτοί αφομοίωσαν δημιουργικά πολλές από τις αρχές του μοντερνισμού, ενώ παράλληλα έθεσαν το θέμα της «ελληνικότητας», επανεξετάζοντας τις αξίες και τα πρότυπα της βυζαντινής και της λαϊκής τέχνης. Ο ελληνοκεντρικός μοντερνισμός θα αποτελέσει τον κύριο άξονα των αναζητήσεων πολλών καλλιτεχνών (π.χ. Μόραλης) και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Γενιά του 1960 θα έρθει σε άμεση επαφή με τις ευρωπαϊκές και τις παγκόσμιες μεταπολεμικές εξελίξεις στην τέχνη και θα προχωρήσει δυναμικά στην αφαίρεση, ενώ άλλοι θα πειραματιστούν με ιδιώματα του σουρεαλισμού, της μεταφυσικής ζωγραφικής, καθώς και του νέου ρεαλισμού (ευρωπαϊκής εκδοχής της ποπ art). Τις τελευταίες δεκαετίες του αιώνα σημαντικοί καλλιτέχνες θα δώσουν εξαιρετικά δείγματα αφηρημένου εξπρεσιονισμού, χειρονομιακής ζωγραφικής, μινι-

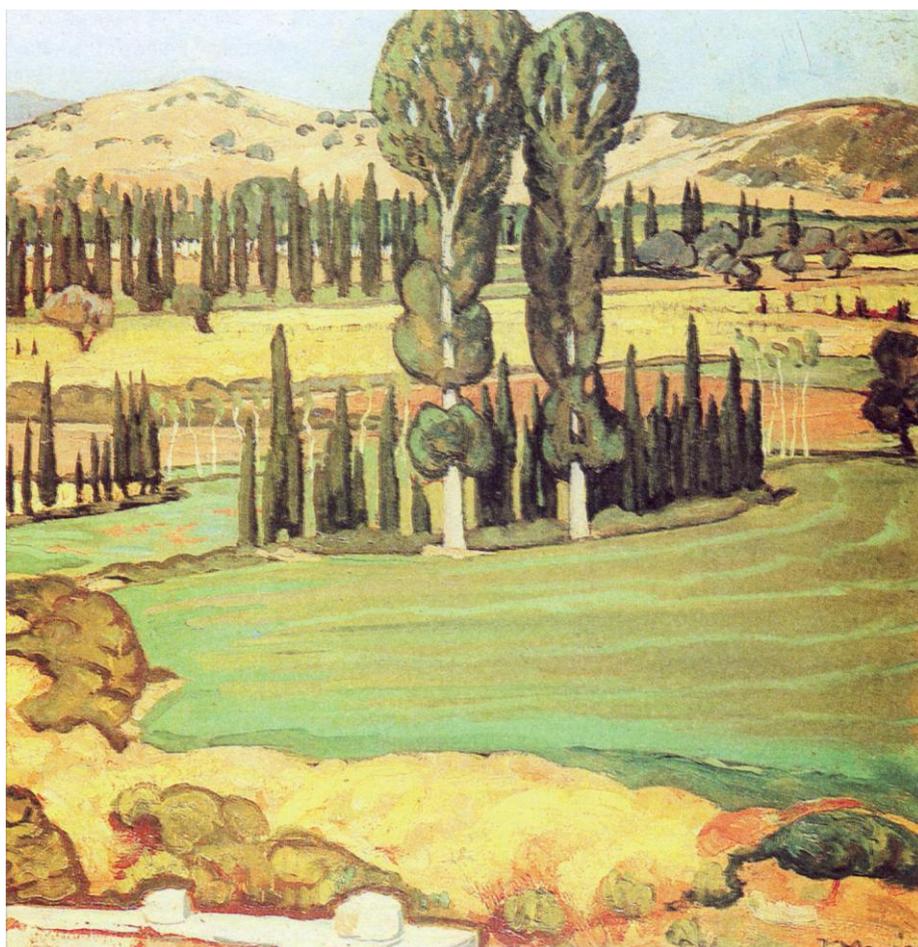
μαλισμού, εννοιακής τέχνης κτλ. Στον χώρο της γλυπτικής σημαντικοί δημιουργοί της Γενιάς του 1930, όπως ο Μιχάλης Τόμπρος, συνδυάζουν επιρροές από την αρχαϊκή τέχνη με σύγχρονα ρεύματα, διαμορφώνοντας την προσωπική τους έκφραση, ενώ οι μεταγενέστεροι (Ζογγολόπουλος, Παππάς, Σκλάβος κ.ά.) δημιουργούν την προσωπική γλυπτική γλώσσα τους μέσω της αφαίρεσης και άλλων πρωτοποριακών κινημάτων.

Οι πρωτοπόροι της σύγχρονης ελληνικής τέχνης
«Από τις αρχές ακόμη του 20ού αιώνα η δραστηριότητα δημιουργών με καθοριστικές διατυπώσεις, όπως αυτές του Κωνσταντίνου Παρθένη, Κωνσταντίνου Μαλέα και Γιώργου Μπουζιάνη, έρχονται να ανοίξουν τον δρόμο για τις νέες προσπάθειες, και πολύ περισσότερο για αναζητήσεις που οδηγούν πέρα από τις καθιερωμένες τάσεις. Με τις κατακτήσεις των δημιουργών αυτών επιβάλλεται η μορφοπλαστική ελευθερία, δηλαδή το δικαίωμα των δημιουργών να κινούνται πέρα από τους καθιερωμένους τύπους και τους δεσμούς της παράδοσης. Με την καλλιτεχνική τους δημιουργία, η ατομική μορφοπλαστική θέληση εμφανίζεται ικανή να ξεπεράσει τόσο τους περιορισμούς των συντηρητικών ακαδημαϊκών τάσεων όσο και την πίεση των μεγάλων ρευμάτων, για να ακολουθήσει προσωπικό δρόμο, όπως τον βλέπουμε στους καλλιτέχνες μας του 20ού αιώνα. Αυτό θα επιτρέψει τη στροφή τους προς τις αντιακαδημαϊκές και αντιρρεαλιστικές τάσεις και την επιβολή νέων μορφοπλαστικών τύπων και νέων εκφραστικών μέσων, με συνέπεια την πολλαπλότητα των διατυπώσεων και τον πλούτο της ζωγραφικής γλώσσας τους».

Χρύσανθος Χρήστου, Ζωγραφική 20ού αιώνα, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1996, σ. 12.

Παρθένης (1878-1967), « Τα αγαθά της συγκοινωνίας», περ. 1930, 0,79X1,74 μ., Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλ. Σούτζου, Αθήνα. Ανανεωτής της νεοελληνικής ζωγραφικής του 20ού αιώνα, συντέλεσε καθοριστικά στην εγκατάλειψη των συντηρητικών ακαδημαϊκών προτύπων και στη στροφή προς νέες πρωτοποριακές αναζητήσεις της Γενιάς του '30. Διαμόρφωσε μια απόλυτα προσωπική εκφραστική γλώσσα με έντονα στοιχεία από τον μεταϊμπρεσιονισμό (Σεζάν) και την αρ νουβό, με διάθεση συμβολιστική και ποιητική. Στην άλληγορική αυτή σύνθεση οι σχηματοποιημένες μορφές του Κερδώου Ερμή, της Αθηνάς και των δύο γυναικών, που προσωποποιούν τις θαλάσσιες και χερσαίες συγκοινωνίες, αποδίδουν μέσα σε ένα κλίμα ποιητικό και μεταφυσικό όλες τις εθνικές, πολιτιστικές και οικονομικές διαστάσεις της συγκοινωνίας.

Κωνσταντίνος Μαλέας (1879- 1928), «Θέρμος Αιτωλοκαρνανίας», 1921, 0,41 Χ0,47 μ., Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλ. Σούτζου, Αθήνα. Επηρεασμένος από τους μεταϊμπρεσιονιστές (Σεζάν, Γκογκέν), τους φοβιστές και τους εξπρεσιονιστές, δημιούργησε την προσωπική του εικαστική γλώσσα, χρησιμοποιώντας αρκετά έντονα; Χρώματα σε τολμηρές αντιθέσεις ως βασικό δομικό στοιχείο της σύνθεσης.

Η Ελλάδα είναι πνεύμα και στα υλικά της
«Η Ελλάδα είναι τα ασκητικά βουνά με ευωδιασμένα χαμόκλαδα που έχουνε πολύτιμα πετράδια χωρίς εκείνα τα πνιγερά δάση που μαυρίζουνε και καταπλακώνουνε τις βορεινές χώρες. Τα αραιά δεντράκια είναι σαν άνθρωποι που στέκονται στην πλαγιά ή που είναι καθιστοί σ' έναν βράχο ή που κείτονται ξαπλωμένοι για να ξαποστάσουνε. Ο αγέρας τους έχει δώσει νέο σχέδιο

εκφραστικό, σαν νάναι άνθρωποι, σαν νάναι ψυχές [...]. Τα βουνά μας είναι κι εκείνα σαν ζωντανά. Το ένα προβάλλει πίσω απ' τ' άλλο σαν να σε κοιτάζουνε από μακριά. Άλλο στέκεται όρθιο σαν τσομπάνος και κοιτάζει κατά την Ανατολή [...]. Άλλο είναι ξαπλωμένο με το ραχάτι του, έχοντας την πλάτη του γυρισμένη κατά τον βοριά [...]. Άλλο πάλι σαν να είναι καθισμένο και κουκουλωμένο με την κάπα του και κοιτάζει το γαλανό πέλαγο, ενώ από πίσω του βρίσκεται ένα λαγκάδι γεμάτο πράσινα αμπέλια, συκιές, ελιές. Άλλο έχει ένα ερημοκκλήσι στη γυμνή κορφή του μ' ένα δεντράκι που το συντροφεύει στη μοναξιά του. Άλλο έχει ένα σταχτωμένο κάστρο σαν κορώνα στην κεφαλή του, χτίριο αρχαίο, γεμάτο παραμυθένια πράγματα από τον καιρό των αρχαίων Ελλήνων, των Βυζαντινών, των Φράγκων και των Τούρκων».

Φώτης Κόντογλου, περ. Νέα Εστία, τ. ΝΗ', τεύχ. 683, «Χριστούγεννα 1955», σ. 306.

Ο Κόντογλου και η ξεχασμένη ζωγραφική παράδοση
«Η πολυσήμαντη προσφορά του Φώτη Κόντογλου στη Νεοελληνική Ζωγραφική θα μπορούσε να συνοψισθεί σε τρεις εκφάνσεις. Στο δημιουργικό ζωγραφικό του έργο, που βασιζότανε στη βυζαντινή τεχνική- στο αγιογραφικό του έργο, που ξανάφερε την ορθόδοξη ζωγραφική στις εκκλησίες μας• στο διδακτικό, τέλος, έργο του είτε άμεσο είτε, κυρίως, έμμεσο, που υπήρξε από τους ισχυρότερους μοχλούς της στροφής της πορείας της Νεοελληνικής Ζωγραφικής στην ανακάλυψη των ζωγραφικών, αλλά και ουσιαστικότερων πνευματικών αξιών της ελληνικής παράδοσης. Όταν ο Φώτης Κόντογλου έκαμε με το συγγραφικό κυρίως και το ζωγραφικό έργο του τη θυελλώδη είσοδο του στην καλλιτεχνική ζωή της Ελλάδος, η κατάσταση της Νεοελληνικής Ζωής

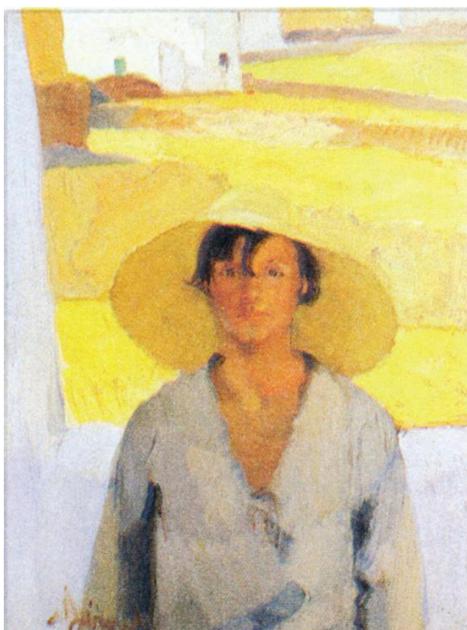
είχε αλλάξει. Η Σχολή του Μονάχου υποχωρούσε, χωρίς να έχει τελείως εκλείψει. Οι μοντέρνες ζωγραφικές αντιλήψεις έκαναν την εμφάνισή τους με τον Παρθένη, τον Μαλέα κ.ά., που άνοιγαν καινούργιους δρόμους, οδηγούμενοι από την επαναστατική λάμψη του Παρισιού [...]. Ο Κόντογλου με το έργο του αγνόησε και τις δύο αυτές τάσεις και στράφηκε προς την ξεχασμένη, για περισσότερο από έναν αιώνα, ζωγραφική παράδοση του τοπου».

Νίκος Ζίας, «Ο Φώτης Κόντογλου και η Νεοελληνική Ζωγραφική», στο Μνήμη Φώτη Κόντογλου, Αστήρ, Αθήνα 1975, σ. 135-136.

Φώτης Κόντογλου (1895-1965), «Λαοκόων», 1938, 0,80X1,00 μ., Πινακοθήκη Δήμου Αθηναίων. Ο Φώτης Κόντογλου έδωσε τη δική του απόλυτη απάντηση στο πρό-

βλημα της ελληνικότητας και στο αίτημα της επιστροφής στις ρίζες που απασχόλησαν τους δημιουργούς της Γενιάς του '30. Τόσο στο θρησκευτικό όσο και στο κοσμικό έργο του συνδυάζει την τεχνική, την εκφραστική γλώσσα και την πνευματικότητα της βυζαντινής τέχνης με την απλότητα και την ειλικρίνεια της λαϊκής παράδοσης.

Νικόλαος Λύτρας (1883-1927), «Το ψάθινο καπέλο», περ. 1925, 0,86Χ0,66 μ., Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλ. Σοῦτζου, Αθήνα. Από τους πρωτοπόρους του μοντερνισμού και επηρεασμένος από τον Σεζάν και τον γερμανικό εξπρεσιονισμό, ο καλλιτέχνης πλάθει ένα λαμπρό σύνολο από φως και χρώμα με τολμηρές και δυναμικές πινελιές. Το σύνολο δίνει απόλυτη

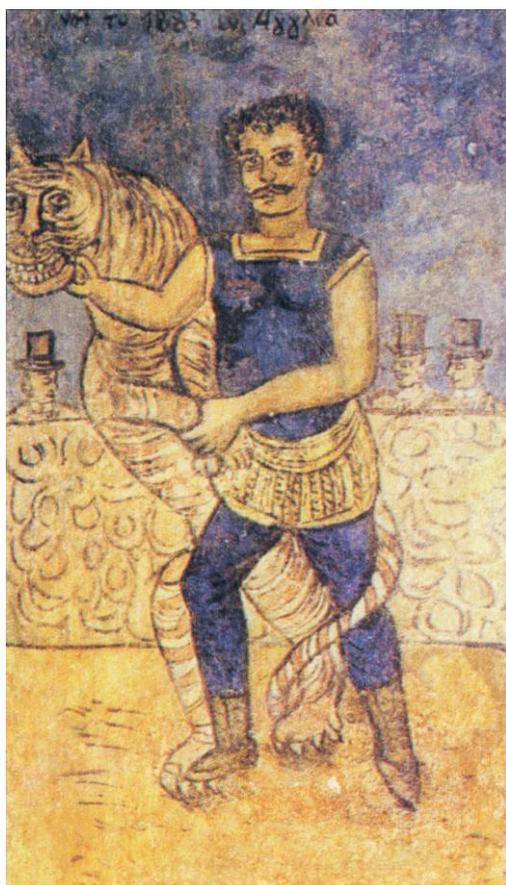
αυτονομία στο χρώμα, το οποίο, εκτός από δομικό στοιχείο της σύνθεσης, είναι συγχρόνως φορέας συναισθημάτων και συμβολισμών. Το νεανικό πρόσωπο με το ψάθινο καπέλο και το λιτό ηλιόλουστο τοπίο στο δεύτερο πλάνο μεταβάλλονται σε σύμβολα του ελληνικού καλοκαιριού.

Η καθαρή ματιά του Θεόφιλου

«Ο Θεόφιλος ήταν ένας λαϊκός άνθρωπος. Ένας τρελός στα μάτια του κόσμου, που τον άκουε να λέει παράδοξα πράγματα για τις ζωγραφικές του ή τον έβλεπε να ροβολά τους δρόμους ντυμένος Μεγαλέξαντρος μαζί με ένα κοπάδι χαμίνια που είχε ντύσει "Μακεδόνους". Τον περιγελούσαν του έκαμαν πολύ χοντρά αστεία [...]. Όμως, ο περιπλανώμενος αυτός ζωγράφος καταναλώθηκε ολόκληρος, σαν ένας αυθεντικός τεχνίτης, στο δημιούργημά του. Και το δημιούργημα του είναι ένα ζωγραφικό γεγονός για την Ελλάδα [...]. Ο Θεόφιλος μας έδωσε ένα καινούργιο μάτι• έπλυνε την όρασή μας, όπως αυγάζει ο ουρανός και τα σπίτια και το κόκκινο χρώμα και το παραμικρό φυλλαράκι των θάμνων, ύστερα από την κάθαρση ενός απόβροχου• κάτι από αυτόν τον

παλμό της δροσιάς. Μπορεί να μην είναι δεξιότηχνης, μπορεί η αμάθειά του σε τέτοια πράγματα να είναι μεγάλη. Όμως αυτό το τόσο σπάνιο, το ακατόρθωτο πριν απ' αυτόν για το ελληνικό τοπίο: μια στιγμή χρώματος και αέρα, σταματημένη εκεί μ' όλη την εσωτερική ζωντάνια της και την ακτινοβολία της κίνησής της• αυτό τον ποιητικό ρυθμό -πώς να τον πω αλλιώς- που συνδέει τα ασύνδετα, συγκρατεί τα σκορπισμένα και ανασταίνει τα φθαρτά• αυτή την ανθρώπινη ανάσα που έμεινε σ' ένα ρωμαλέο δέντρο, σ' ένα κρυμμένο άνθος ή στο χορό μιας φορεσιάς• αυτά τα πράγματα που τ' απόζητούσαμε τόσο πολύ, γιατί μας έλειψαν τόσο πολύ• αυτή τη χάρη μας έδωσε ο Θεόφιλος».

Γιώργος Σεφέρης, Δοκιμές, Ίκαρος, Δ' έκδ., τ. Α', Αθήνα 1981, σ. 460-461.

Θεόφιλος (Χατζημιχαήλ) (περ. 1870-1934), «Ο νέος Ηρακλής Παναίς Κουταλιανός», αρχές 20ού αιώνα, 1,43Χ0,61 μ., τοιχογραφία σε αρχοντικό της Μυτιλήνης, Μουσείο Ελληνικής Λαϊκής Τέχνης, Αθήνα. Ο Θεόφιλος απεικονίζει τον περίφημο αθλητή Παναγή Κουταλιανό φορώντας το δέρμα της τίγρης, που σύμφωνα με την παράδοση σκότωσε, ενώ βρισκόταν στην Αμερική. Ο ζωγράφος παρουσιάζει με απλότητα, αμεσότητα και ειλικρίνεια τον λαϊκό ήρωα, ενώ σε δεύτερο πλάνο, εντελώς σχημα-

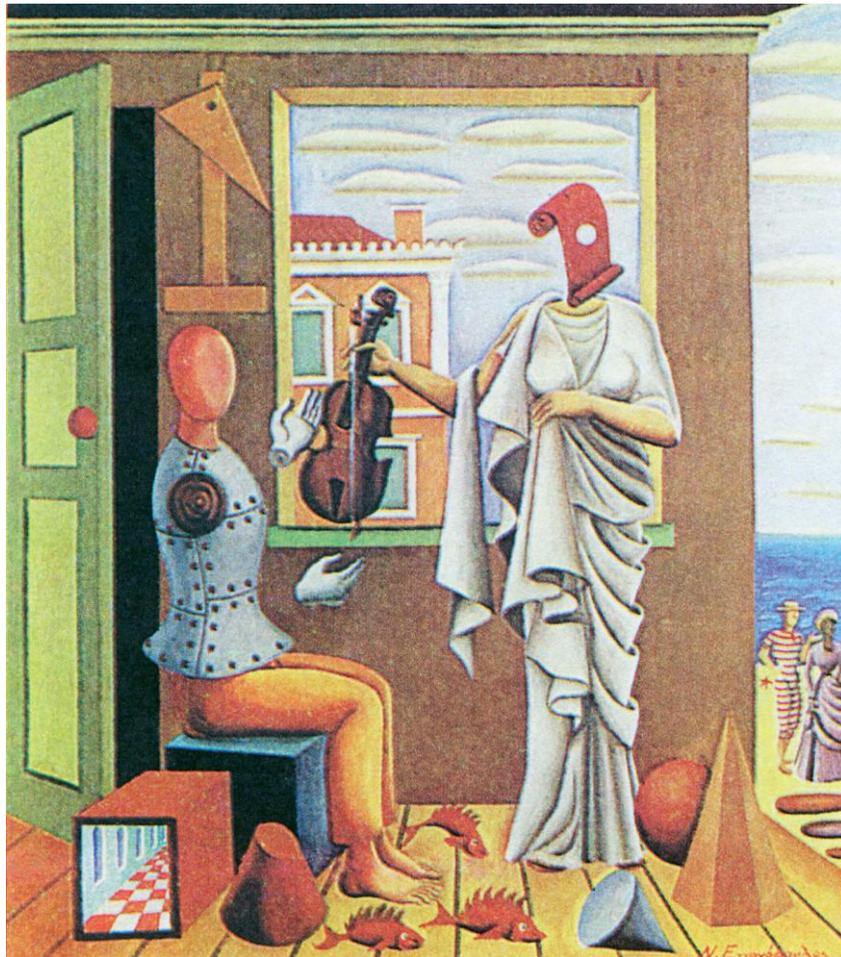
τικά, μας μεταφέρει την εικόνα του κοινού που παρακολουθεί με θαυμασμό την παράσταση.

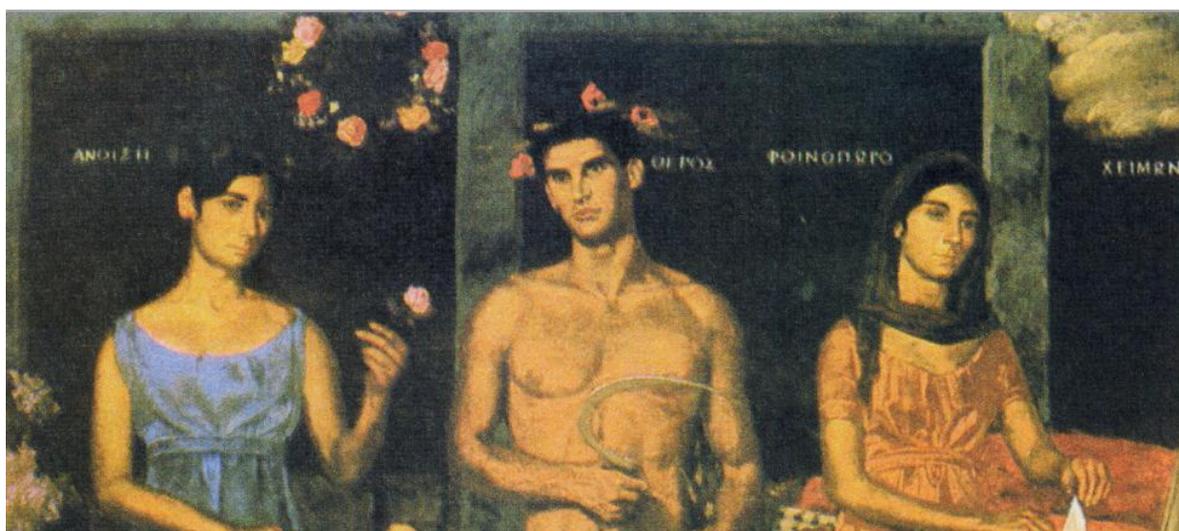
Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας (1906-1994), «Σύνθεση με ρυθμικά αντικείμενα», 1935, 0,81X1,00 μ., Μουσείο Μπενάκη - Πινακοθήκη Ν. Χατζηκυριάκου Γκίκα, Αθήνα. Με βαθιά πίστη στις αξίες της ελληνικής τέχνης, αρχαίας, βυζαντινής και λαϊκής, και ένθερμος οπαδός του μοντερνισμού, όπως τον γνώρισε στα έργα του Ματίς, του Πικάσο και του Μπρακ, ο Χατζηκυριάκος-Γκίκας θεωρείται ο κατ' εξοχήν εκφραστής του κυβισμού στην Ελλάδα. Στη νεκρή αυτή φύση, με τη φοβιστική ποιότητα του χρώματος, τη γεωμετρικότητα των μορφών και την κυβιστική οργάνωση, ο ζωγράφος εστιάζει το ενδιαφέρον του στην απόδοση της ιδιαίτερης ποιητικής ατμόσφαιρας που δημιουργούν τα αντικείμενα του εργαστηρίου του μέσα στον χώρο.

Γιώργος Μπουζιάνης (1885- 1959), «Γυναίκα με λουλούδια», 0,56Χ0,73 μ, υδατογραφία, Ιδιωτική Συλλογή, Μόναχο. Ο σημαντικότερος εκφραστής του εξπρεσιονισμού, με διεθνή αναγνώριση, δημιουργεί μια εντελώς προσωπική εξπρεσιονιστική γλώσσα, που βασίζεται στις εξαιρετικά προσεγμένες ζωγραφικές αξίες του σχεδίου, του χρώματος και του φωτός, μεταφέροντας στον θεατή με άμεσο τρόπο τα βαθύτερα και τα οδυνηρότερα βιώματα της ανθρώπινης ύπαρξης. Το πρόσωπο της νέας γυναίκας αποδίδεται με σχηματοποιημένα χαρακτηριστικά, απλές καμπύλες γραμμές και μελετημένους χρωματικούς τόνους, μέσα σε ένα περιβάλλον συναισθηματικά φορτισμένο.

Νίκος Εγγονόπουλος (1910-1985), «Ποιητής και μούσα», 1938, 1,20X1,00 μ., Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου, Αθήνα. Στο έργο του ποιητή και ζωγράφου Νίκου Εγγονόπουλου συναντούμε έντονες επιρροές από τη μεταφυσική ζωγραφική και τον σουρεαλισμό, που συνδέονται με πολλά στοιχεία από τη βυζαντινή και λαϊκή τέχνη. Αινιγματικός και υπαινικτικός χώρος, παράδοξες μορφές και ποικίλα σύμβολα, συνύπαρξη παρελθόντος και παρόντος συνθέτουν τον κόσμο και το προσωπικό όραμα του δημιουργού.

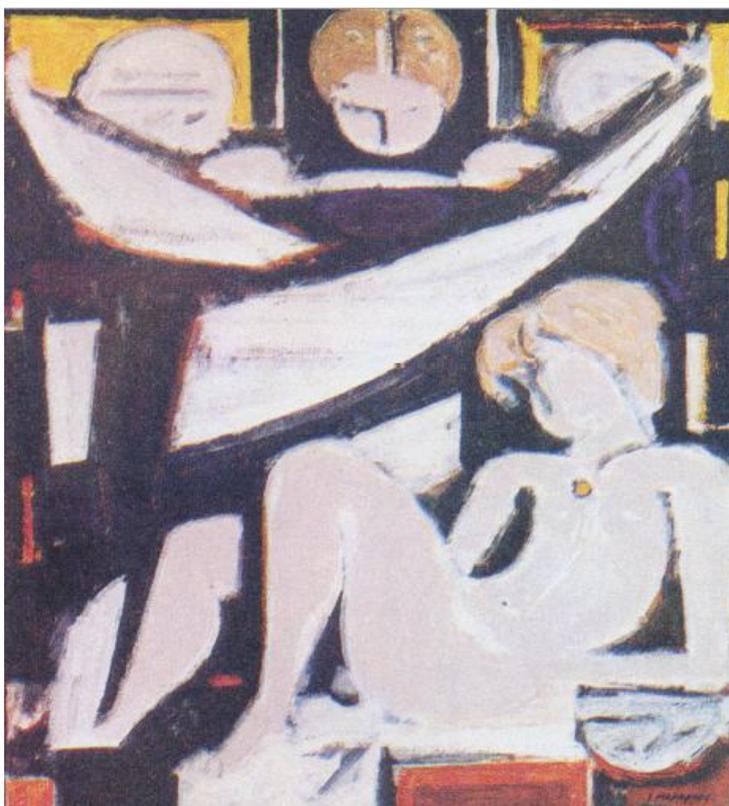
Γιάννης Τσαρούχης (1910-1989), «Οι τέσσερις εποχές» (απόσπασμα), 1969, 1,56Χ2,95 μ., Ιδιωτική Συλλογή. Δημιουργός που αφομοιώνει στοιχεία από την αρχαία, τη βυζαντινή και τη λαϊκή παράδοση δένοντάς τα με επιρροές από την παλαιότερη, αλλά και τη σύγχρονη τέχνη σε έναν εντελώς προσωπικό εικαστικό λόγο, μαθητής του Κόντογλου και του Παρθένη, συνδυάζει την παράδοση και την πρωτοπορία, εκφράζοντας το όραμα και τους στόχους της Γενιάς του '30. Στο απόσπασμα αυτό η λεπτομερής απόδοση των μορφών και των αντικειμένων, η ποιότητα του χρώματος, της σύνθεσης και του σχεδίου θυμίζουν παλαιότερες εποχές της ευρωπαϊκής τέχνης (μπαρόκ) και μεταδίδουν στον θεατή εικόνες, ιδέες και συναισθήματα διαχρονικής αξίας και δύναμης.

Η προσφορά του Γιάννη Τσαρούχη

«[Με τη ζωγραφική του Τσαρούχη] Θεοί και Άγιοι, που είχανε καταντήσει αγνώριστοι από τη στέρηση του ήλιου και τη νωθρή σάρκα, είδαμε να επαναπατρίζονται: οι Ερμήδες και οι Νάρκισσοι, οι Άι-Γεώργηδες και οι Άι-Δημήτρηδες, που άρχισαν πάλι να κυκλοφορούν ανάμεσα μας, όμως και λίγο πιο ψηλά, στους δρόμους της κάθε εποχής και του κάθε πολιτισμού. Κοντά σ' αυ-

τούς είδαμε να μας αποκαλύπτονται και τα άλλα στοιχεία, που σιγά-σιγά σχηματίζουν τη μικρή μυθολογία του: το παλιό Αθηναϊκό κτίσμα, που ήξερε τόσο καλά ν' αρμόζεται στον ουρανό μ' ελαφρά τ' ανθέμια προς τα πάνω, οι πλατείες του Πειραιά, οι ναύτες και οι στρατιώτες της Κυριακής, τα καφενεία, οι σημαιοούλες, τα χάρτινα λουλούδια, ο ποδηλάτης, ο ποδοσφαιριστής, η χωρική της Αταλάντης, τα λιμάνια. Που βέβαια δεν θα είχαν σημασία, εάν δεν τα είχε περιβρέξει ο γνήσιος συναισθηματισμός του ζωγράφου και, προ πάντων, δεν τα είχε καθηλώσει μια για πάντα η οπτική του που, επειδή στάθηκε θαρραλέα, συναντήθηκε με την οπτική των συναδέλφων του της Δύσης, τη στιγμή ακριβώς που οι τελευταίοι επαναστατούσανε και απορρίπτανε τις ανεξέλεγκτα κληροδοτημένες αξίες της Ιταλικής Αναγέννησης. Ήταν ο μόνος τρόπος για να ξαναγίνομε οι Έλληνες Ευρωπαίοι. Με το να συνεισφέρουμε και όχι να δανειζόμαστε. Με το να επαναφέρουμε την τάξη και όχι να την ανακαλούμε στη μνήμη πληρώνοντας απλώς έναν φόρο τιμής στη νοσταλγία της. Με σεβασμό προς τις κατακτήσεις των άλλων αλλά και με τη συνείδηση του πλούτου που ένας κρυφός αγωγός αιώνων εκχύνει αδιάκοπα μέσα μας».

Οδυσσέας Ελύτης, Ανοιχτά Χαρτιά, Ίκαρος, 2η έκδ., Αθήνα, χ.χ., σ. 421-422.

Γιάννης Μόραλης (γενν. το 1916), «Επιτύμβια σύνθεση Ε'», 1963, 0,79Χ0,73 μ., Εθνική Πινακοθήκη και Μουσείο Αλεξάνδρου Σούτζου, Αθήνα. Μέσα στο πλαίσιο των αναζητήσεων και των προβληματισμών της Γενιάς του '30, ο Μόραλης προχωρεί σταδιακά στην αφαίρεση, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον του στην πυκνότητα της σύνθεσης, στη λιτότητα των μορφών και στα καθαρά χρώματα. Το έργο, όπως και άλλες παραλλαγές της ίδιας σειράς, είναι εμπνευσμένο από τις αρχαίες επιτύμβιες στήλες. Οι μορφές αποδίδονται αφαιρετικά, με αυστηρή γεωμετρικότητα, εντάσσονται στον χώρο με τρόπο που να θυμίζει γλυπτή σύνθεση, ενώ το σύνολο αποπνέει συγκρατημένο πάθος και σιωπηλή συγκίνηση.

Γιάννης Σπυρόπουλος (1912-1990), «The Fragment No 3», 1979, 0,97X1,30 μ., Πινακοθήκη Δημ. Πιερρίδη, Αθήνα. Κύριος εκπρόσωπος της αφαίρεσης, με προσωπικό ύφος και επιρροές από τον αφηρημένο εξπρεσιονισμό, ο καλλιτέχνης αναζητά τις μυστικές δυνάμεις που κινούν τη φύση και τη ζωή και αποδίδει μέσω της τέχνης το κρυφό νόημα τους. Με την εναλλαγή φωτεινών και σκοτεινών χρωματικών ενοτήτων, κάθετων, οριζόντιων και κυκλικών θεμάτων, καθώς και με την προβολή καλλιγραφικών στοιχείων, αποκαλύπτεται ένας κόσμος εσωτερικών βιωμάτων, οραμάτων και στοχασμών που μεταδίδει στον θεατή τη δύναμη και τον παλμό του.

Ένας μεγάλος δημιουργός και δάσκαλος

«Μία από τις πιο σημαντικές φυσιογνωμίες της ελληνικής τέχνης του 20ού αιώνα έχουμε με τον Γιάννη Μόραλη, ζωγράφο, γλύπτη, χαράκτη, καλλιτέχνη προικισμένο, δημιουργό καθοριστικών τύπων και εξαιρετικό δάσκαλο με πλήθος μαθητές. Γιατί η προσφορά του Μόραλη δεν περιορίζεται μόνο στις προσωπικές αναζητήσεις και τις οριακές κατακτήσεις του, τον πλούτο της

μορφοπλαστικής του γλώσσας και την ποιότητα των διατυπώσεων του. Η διδασκαλία του για περισσότερο από τριάντα χρόνια στη Σχολή Καλών Τεχνών, γόνιμη και ουσιαστική, θα δώσει στους μαθητές του αφετηρίες, θα ενισχύσει τις προσπάθειές τους και θα προετοιμάσει δημιουργούς της επόμενης γενιάς. [...] Δημιουργός με κάθε είδους ενδιαφέροντα, ο Μόραλης κατορθώνει να φτάσει πολύ γρήγορα σε μια προσωπική και γόνιμη σύνθεση τύπων της αρχαίας ελληνικής τέχνης και χαρακτηριστικών κατακτήσεων της σύγχρονης, σε έργα τα οποία διακρίνονται για την εσωτερικότητα και την εκφραστική τους δύναμη, την ειλικρίνεια και την αλήθεια των διατυπώσεών τους».

Χρυσάνθος Χρήστου, Η ελληνική ζωγραφική στον εικοστό αιώνα, εκδ. Σύλλογος προς διάδοσιν ωφελίμων βιβλίων, Αθήνα 2000, σ. 219-220.

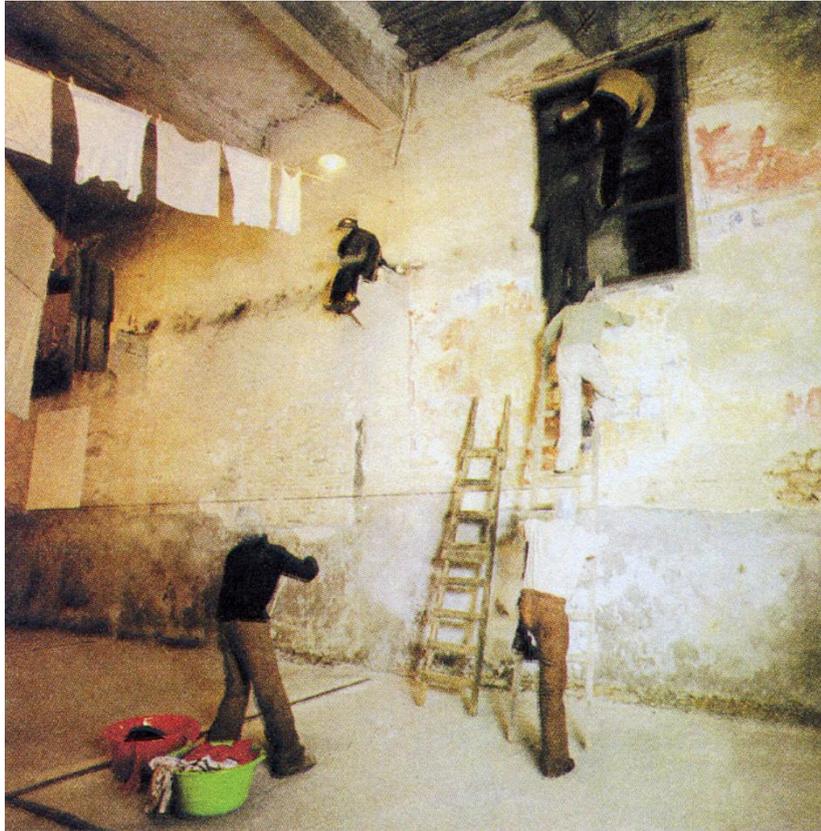

Γιάννης Γαϊτής (1923-1984), «Πατινέρ», 1980, 1,30-Χ0,97 μ., Συλλογή Κ. Ιωαννίδη, Αθήνα. Αναζητώντας νέες δυνατότητες έκφρασης, στο πλαίσιο της αφαίρεσης αρχικά, ο Γαϊτής διαμόρφωσε σταδιακά έναν δικό του εικαστικό λόγο, που είχε ως αφετηρία τα «ανθρωπάκια» του, τις συμβολικές δηλαδή μορφές με τα πανομοιότυπα χαρακτηριστικά που επαναλαμβάνονται στα έργα του σε

ζωγραφική ή σε γλυπτική μορφή, «σχολιάζοντας» μέσω της τέχνης του την ισοπέδωση και την αλλοτρίωση της σύγχρονης καταναλωτικής κοινωνίας.

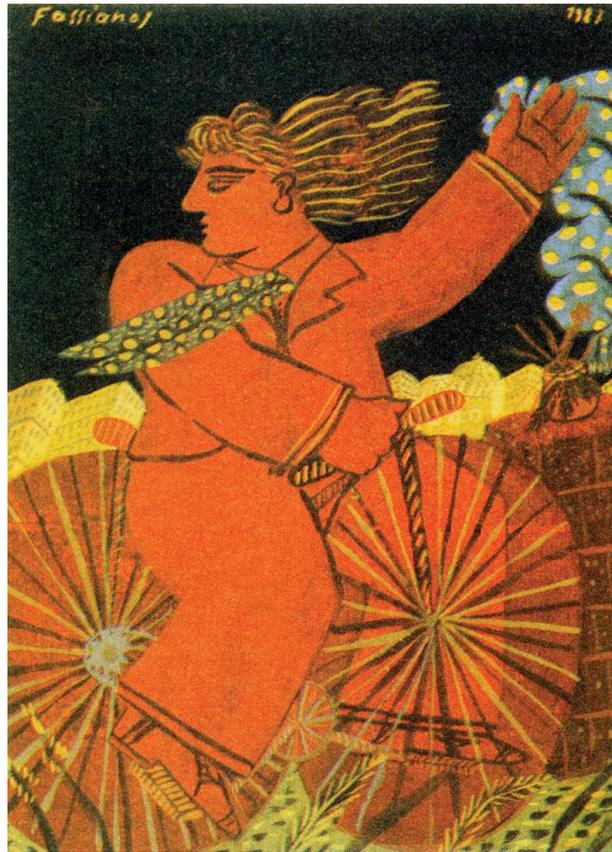
Νίκος Κεσσανλής (1930-2004), «Το Ε' Εργαστήριο Ζωγραφικής» (απόσπασμα), 1988, 2,22Χ4,10 μ., Συλλογή του ζωγράφου. Πρωταγωνιστώντας σε πολλές από τις πρωτοποριακές κινήσεις στην Ευρώπη μετά το 1960, όπως το κίνημα του νέου ρεαλισμού (ευρωπαϊκή εκδοχή της ποπ αρτ), αναζήτησε διάφορους τρόπους έκφρασης που του έδιναν τη δυνατότητα να πειραματιστεί με υλικά της καθημερινότητας και με σύγχρονες τεχνικές (χρήση της τεχνολογίας και ιδίως της φωτογραφίας). Στο έργο αυτό, εκτός από τη χρωματική επεξεργασία, χρησιμοποιούνται αποκόμματα φωτογραφιών σε μια σύνθεση που επιδιώκει να μεταφέρει με άμεσο τρόπο στον θεατή την ατμόσφαιρα ενός από τα καλλιτεχνικά εργαστήρια της Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας.

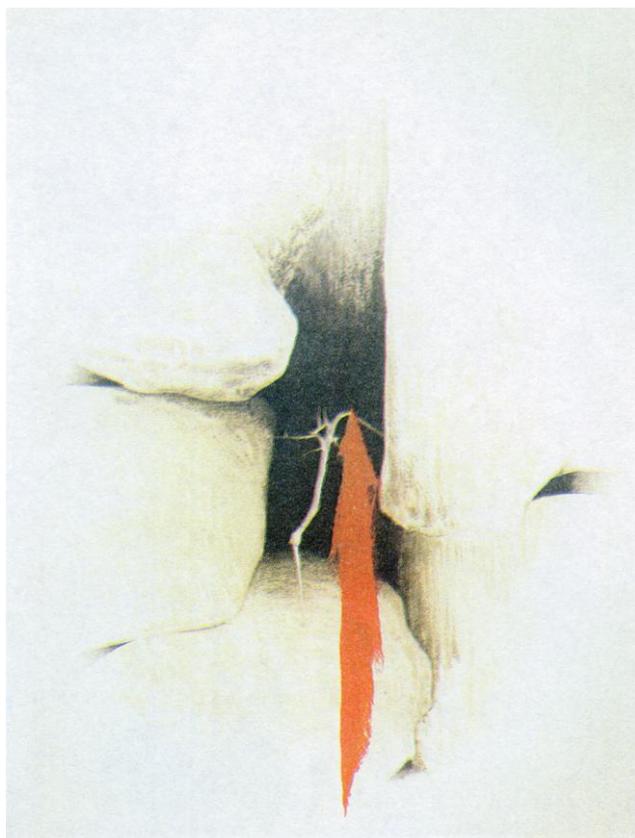
Βλάσης Κανιάρης (γενν. το 1928), «Απόδραση», 1980, εγκατάσταση, Ιδιωτική Συλλογή. Πολύπλευρη καλλιτεχνική προσωπικότητα, με στοιχεία από τον νέο ρεαλισμό, εγκαταλείπει την καθιερωμένη ζωγραφική διαδικασία και αναπτύσσει το έργο του με την κίνηση και τη χειρονομία μέσα στον χώρο. Με τον τρόπο αυτόν, επεμβαίνει δραστικά στον χώρο και διαμορφώνει ένα νέο περιβάλλον συνδέοντας τη ζωγραφική, τη γλυπτική και την αρχιτεκτονική και ταυτίζοντας την τέχνη με τη ζωή. Ανδρείκελα και κάθε είδους καθημερινά και ευτελή αντικείμενα αποκτούν αισθητική υπόσταση, εκφράζουν ιδέες, ασκούν κριτική και σαρκάζουν, συμβολίζουν καταστάσεις και συναισθήματα της σύγχρονης πραγματικότητας.

Γιάννης Κουνέλλης (γενν. το 1936), «Χωρίς τίτλο», 1994, φορτηγό πλοίο «Ιόνιον», Πειραιάς. Με ιδεολογικό στόχο την ουσιαστική σύνδεση της ζωής με την τέχνη, την οποία και θεωρεί μέσο κοινωνικοποίησης του σύγχρονου ανθρώπου, ο Κουνέλλης αξιοποίησε τις δυνατότητες της περφόρμανς, των εγκαταστάσεων και των δρωμένων (χάπενινγκ). Θεωρείται από τους σημαντικότερους παγκοσμίως εκφραστές της άρτε πόβερα* δημιουργώντας σύνθετες καλλιτεχνικές δράσεις μέσα σε εργοστάσια, αποθήκες, αμπάρια πλοίων, με υλικά «φτωχά» και πρωτογενή (όπως π.χ. μαλλί, ξύλο, κάρβουνο, κομμάτια μηχανών, πέτρες) σε απροσδόκητους συνδυασμούς, αλλά και στοιχεία όπως η φωτιά, το νερό και το χώμα. Ο θεατής καλείται να συμμετάσχει και αυτός ενεργά στη δράση, να ανακαλέσει στη μνήμη του εικόνες και βιώματα του παρελθόντος και να αντιδράσει στην απειλητική ισοπέδωση της εποχής.

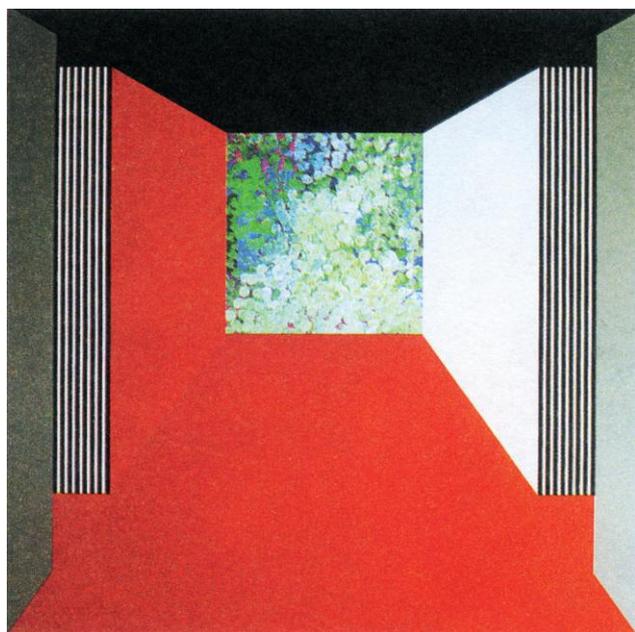

Αλέκος Φασσιανός (γενν. το 1935), «Ποδηλάτης της νύχτας», 1987, Ιδιωτική Συλλογή. Ο Φασσιανός διαμόρφωσε το προσωπικό ύφος του με ιδιαίτερες επιρροές από τη λαϊκή ζωγραφική, το Θέατρο Σκιών και τα βιώματα της μεταπολεμικής Ελλάδας. Η ανθρώπινη φιγούρα, όπως π.χ. η στερεότυπη μορφή του νεαρού ποδηλάτη που επαναλαμβάνεται σε πάμπολλες παραλλαγές, περιγράφεται με φαινομενική απλοϊκότητα, παιδικό αυθορμητισμό και αμεσότητα, ενώ το χρώμα, επίπεδο, ενιαίο και λαμπερό, επιβάλλεται με την παράξενη μαγεία του, μεταφέροντας την ποιητική και νοσταλγική διάθεση του καλλιτέχνη.

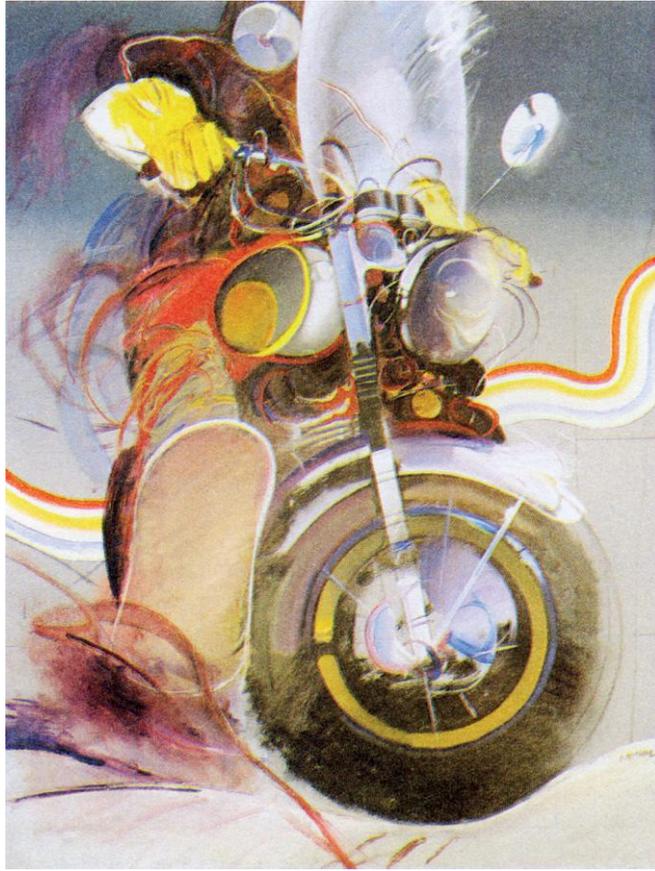
Σωτήρης Σόρογκας (γενν. το 1936), «Πέτρες σε κόκκινο πανί» (α' μέρος τριπτύχου), 2,00-Χ1,50 μ., Ιδιωτική Συλλογή, Αθήνα. Με αφετηρία την αντικειμενική πραγματικότητα, ο καλλιτέχνης αναδεικνύει με απόλυτη χρωματική λιτότητα και σχεδιαστική δεινότητα τη μαγεία των λεπτομερειών, των μικρών και ασήμαντων πραγμάτων που έχουν φθαρεί από την εγκατάλειψη και τον χρόνο (ό-

πως πέτρες, παλιοσίδερα, ξύλα, κομμάτια από λαμαρίνες, κάθε είδους συντρίμμια), μετατρέποντάς τα σε ποιητικά σύμβολα.

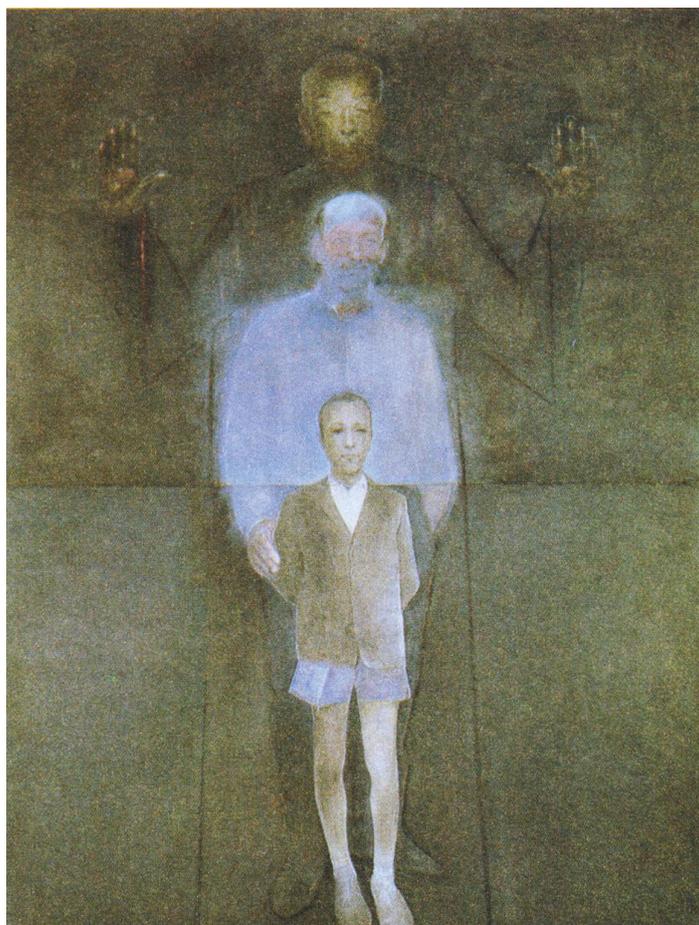

Όλυ Ζούνη (γενν. το 1941), «Ναός», 1991-92, 1,60 Χ1,60 μ., Συλλογή της ζωγράφου. Μέσα στο πλαίσιο της οπτικής τέχνης (οπ αρτ), η ζωγράφος, με μαθηματική-γεωμετρική αντίληψη για την οργάνωση της εικαστικής επιφάνειας και την αξιοποίηση των σχέσεων των χρωμάτων,

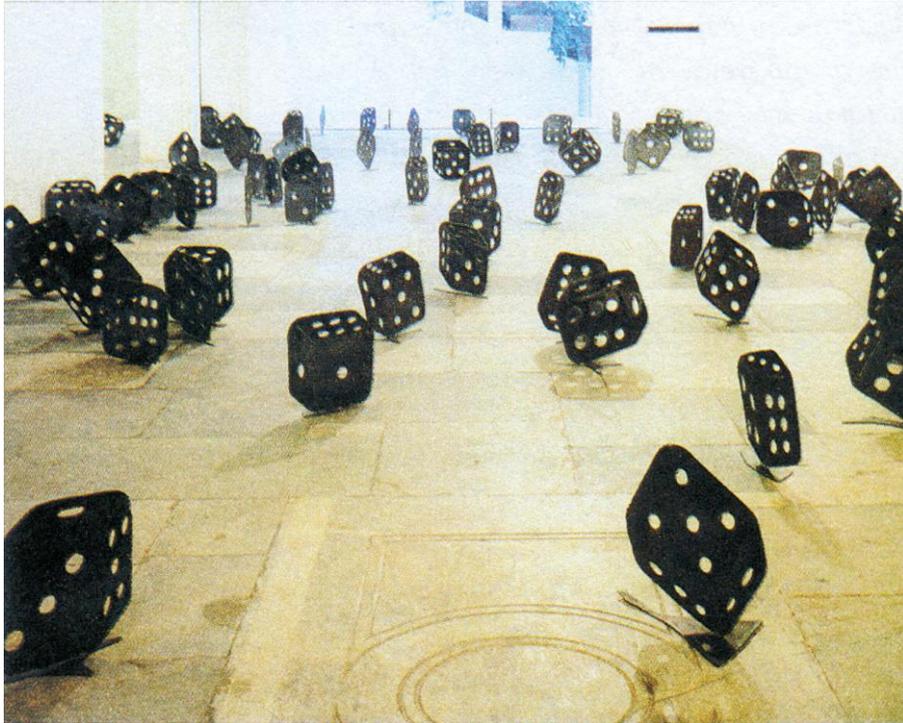
διαμορφώνει έναν πνευματικό χώρο αρμονίας και ισορροπίας, μέσα στον οποίο ο θεατής έχει την οπτική ψευδαίσθηση ότι οδηγείται και ο ίδιος.

Δημήτρης Μυταράς (γενν. το 1934), «Μοτοσικλετιστής Α'», 1980, 1,80X1,40 μ., Πινακοθήκη Δημ. Πιερίδη, Αθήνα. Στη σειρά των ομώνυμων έργων ο καλλιτέχνης αποδίδει την αίσθηση της ταχύτητας και τη δύναμη της μηχανής, θέμα που είχε στο παρελθόν απασχολήσει και τους φουτουριστές. Με εξπρεσιονιστική διάθεση αποδίδεται το σώμα του μοτοσυκλετιστή, που ουσιαστικά ταυτίζεται με τη μηχανή του, η οποία επικρατεί στο σύνολο με τον δυναμισμό του σχεδίου, τα έντονα και λαμπρά χρώματα.

Χρόνης Μπότσογλου (γενν. το 1941), από τη σειρά 26 έργων με τίτλο «Μια προσωπική Νέκυια», 2000, 2,00 Χ1,50 μ. Με επιρροές από τον εξπρεσιονισμό και με έντονη διάθεση ενδοσκόπησης και υπαρξιακού προβληματισμού, ο Χρόνης Μπότσογλου διαμορφώνει τον προσωπικό του εικαστικό λόγο, με σημείο αναφοράς την ανθρώπινη μορφή σε αυτοβιογραφικές αναφορές και συμβολικές προεκτάσεις. Στην τριπλή αυτή προσωπογραφία ο ζωγράφος απεικονίζεται ως μικρό αγόρι μαζί με άλλες δύο μορφές, του δασκάλου του και του μάντη «Τειρεσία», που τον οδηγούν μέσω της μνήμης σε αυτή την προσωπική του περιπλάνηση ανάμεσα σε αγαπημένα πρόσωπα ή σύμβολα του παρελθόντος.

Γιώργος Λάππας (γενν. το 1950), «Ζαριές», 1990, εγκατάσταση, Γκαλερί Jean Bernier, Αθήνα. Θέλοντας να εστιάσει το ενδιαφέρον του θεατή στις έννοιες του τυχαίου και της σύμπτωσης, αλλά και στις δραματικές διαστάσεις που παίρνουν αυτές στη ζωή του ανθρώπου, ο καλλιτέχνης έστησε ένα «παιχνίδι», ρίχνοντας ένα πλήθος από ομοιώματα ζαριών σε διάφορα μεγέθη μέσα σε έναν κυβόσχημο χώρο. Οι συμπτωματικοί συσχετισμοί των ζαριών στο δάπεδο, οι εναλλαγές φωτός και σκιάς υποβάλλουν στον θεατή την αίσθηση της συνεχούς κίνησης και μεταβολής και του μεταδίδουν τον προβληματισμό για τη δύναμη του τυχαίου και τις απρόβλεπτες επιπτώσεις του στη ζωή.

Γιώργος Ξένος (γενν. το 1953), «Χωρίς τίτλο», 1997, 2,00Χ4,50 μ Ο Γιώργος Ξένος ενδιαφέρεται πρωτίστως για το ελάχιστο και το πρωτογενές στοιχείο της εικαστικής γραφής, το ίχνος της αυθόρμητης χειρονομίας του δημιουργού επάνω στη ζωγραφική επιφάνεια, τη δύναμη και το αίσθημα που αυτή εμπεριέχει. Με επιρροές από την εννοιακή τέχνη και με εξπρεσιονιστική διάθεση, ο ζωγράφος προσεγγίζει με δέος το τοπίο, πασχίζοντας με ελάχιστα εκφραστικά μέσα, όπως η συμπυκνωμένη σε εκφραστικότητα γραμμή, η επανάληψη απλών γραμμικών σχημάτων και το λιτό χρώμα, να αποδώσει την ενέργεια των αρχέγονων δυνάμεων της φύσης, την τάξη και την οικονομία του Σύμπαντος.

Μιχάλης Τόμπρος (1889- 1974), «Δύο φίλες», 1930, μάρμαρο, ύψος 0,65 μ., Εθνική Γλυπτοθήκη, Αθήνα. Η πορεία της γλυπτικής προς τον μοντερνισμό στη διάρκεια του Μεσοπολέμου συνταιριάζει την επιστροφή στις ρίζες της ελληνικής παράδοσης με την αφομοίωση κατακτήσεων της σύγχρονης ευρωπαϊκής τέχνης. Πρωτόπορος στον τομέα αυτόν, ο Μιχάλης Τόμπρος δίνει στην τέχνη του προσωπικό χαρακτήρα, ενσωματώνοντας στοιχεία κυρίως από τον κυβισμό και δίνοντας έμφαση στη λιτή γεωμετρικότητα και απλότητα των μορφών, καθώς και στην εσωτερική ενότητα της σύνθεσης.

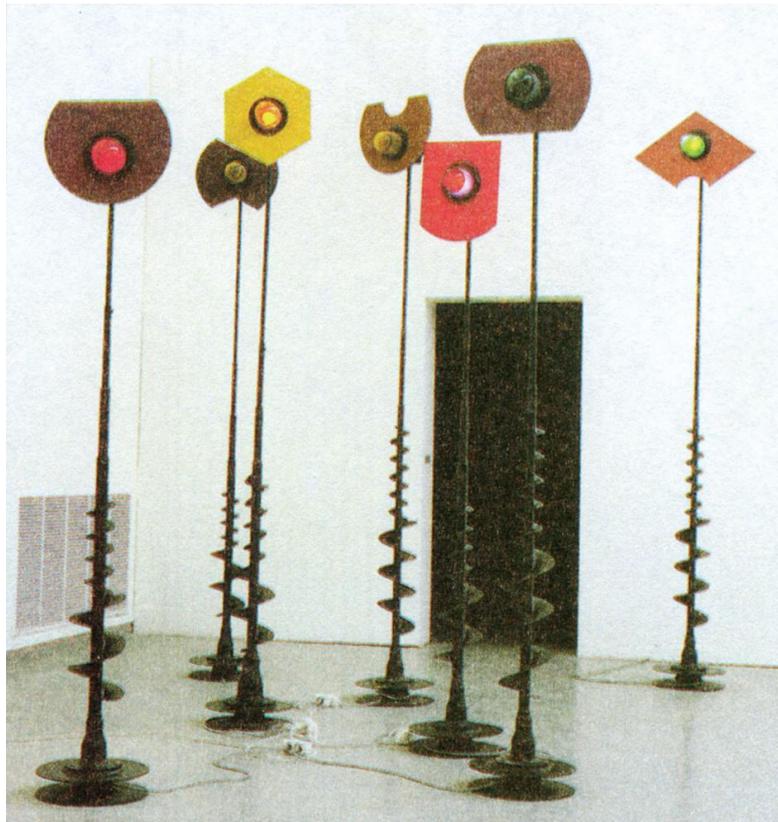
Λάζαρος Λαμέρας (1913-1998), «Δύο κόρες», 1950, μάρμαρο, ύψος 1,72 μ., Εθνική Γλυπτοθήκη, Αθήνα. Δημιουργός των πρώτων ελληνικών αφηρημένων γλυπτών, όπως οι «Δύο κόρες», ο Λαμέρας, κατέχοντας τη γνώση και την ευαισθησία της ελληνικής γλυπτικής παράδοσης, αποδίδει την αρμονία των μορφών και των όγκων και επιτυγχάνει την αφαιρετική απόδοση της φόρμας.

Γιώργος Ζογγολόπουλος (1903-2004), «Γλυπτό», 1966, σίδηρο corten, ύψος 18 μ., Βόρεια είσοδος Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης. Με αφετηρία τον κονστρουκτιβισμό και διάθεση συνεχούς ανανέωσης στον χώρο της πρωτοπορίας, δημιούργησε αυτό των μνημειακών διαστάσεων γλυπτό που δίνει την εντύπωση ότι εκτείνεται διαρκώς προς τα επάνω, σε έναν συνεχή διάλογο με το φως. Σε πλήρη αρχιτεκτονική αρμονία με τον περιβάλλοντα χώρο, αποτελεί το δυναμικό σύμβολο της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης και της συμβολής της στην ανάπτυξη της χώρας.

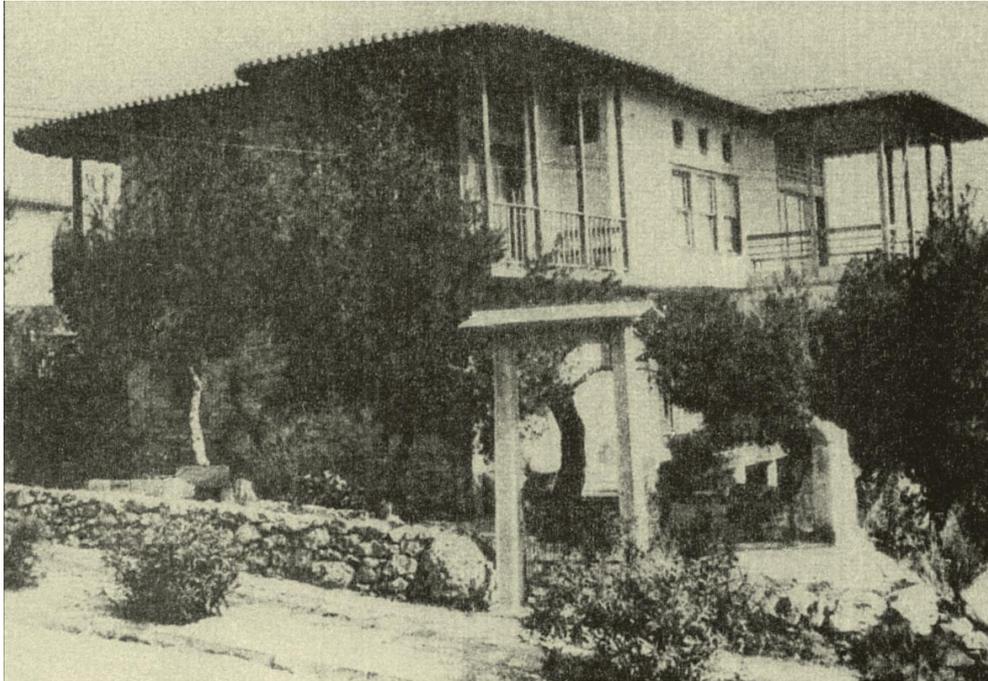
Γεράσιμος Σκλάβος (1927-1967), «Δελφικό φως», 1965-66, πεντελικό μάρμαρο, ύψος 6 μ., Δελφοί. Έχοντας στραφεί στην πλήρη αφαίρεση, ο καλλιτέχνης δούλεψε ιδιαίτερα με σκληρά υλικά και κατέκτησε τις δυνατότητες αισθητικής αξιοποίησής τους, επινοώντας δικές του τεχνικές μεθόδους. Στο μνημειακό αυτό έργο, χρησιμοποιώντας το λευκό πεντελικό μάρμαρο σε μια εξαιρετικά ισορροπημένη σύνθεση γεωμετρικών σχημάτων και γραμμών, κατορθώνει να εξαϋλώσει τους όγκους και να ταυτίσει την ύλη με το πνευματικό φως των Δελφών.

Τάκης (Βασιλάκης) (γενν. το 1925), «Φωτεινά σινιάλα», 1985, ύψος 2,5-3 μ., Ιδιωτική Συλλογή, Παρίσι. Στον χώρο της κινητικής τέχνης ο Τάκης δημιούργησε τους δικούς του εκφραστικούς τρόπους, αξιοποιώντας φυσικές δυνάμεις, όπως ο ηλεκτρομαγνητισμός, το φως και ο ήχος. Η σειρά «Σινιάλα» είναι κινητικά γλυπτά, τα οποία αποτελούνται από αυτοφωτιζόμενες κατασκευές αλουμινίου, στηριγμένες σε εύκαμπτες Βέργες που ταλαντεύονται συνεχώς, δημιουργώντας σχέση αλληλεπίδρασης τόσο μεταξύ τους όσο και με το περιβάλλον και δίνοντας ένα αποτέλεσμα δύναμης, αλλά και ποιητικής ευαισθησίας.

Η αρχιτεκτονική. Στην αρχιτεκτονική οι αρχές του μοντερνισμού εφαρμόστηκαν ήδη από την εποχή του Μεσοπολέμου, άλλοτε σε συνδυασμό με στοιχεία της αρχιτεκτονικής λαϊκής παράδοσης (Ζάχος, Πικιώνης) και άλλοτε σύμφωνα με το διεθνές στιλ που είχε αρχίσει να επικρατεί στις μεγαλουπόλεις (Παναγιωτάκος, Τζελέ-

πης). Οι μεταπολεμικοί αρχιτέκτονες (Κωνσταντινίδης, Ζενέτος κ.ά.) αξιοποίησαν πολλά από τα στοιχεία αυτά, ακολουθώντας παράλληλα τις κατευθύνσεις της παγκόσμιας αρχιτεκτονικής και υπακούοντας στις ανάγκες της ελληνικής πραγματικότητας.

Δημήτρης Πικιώνης (1887-1968), Οικία Ποταμιάνου, 1954, Φιλοθέη, Αθήνα. Εκτός από μεγάλα έργα, όπως η διαμόρφωση του χώρου γύρω από την Ακρόπολη (1951-57), ο Πικιώνης σχεδίασε και ιδιωτικές κατοικίες, στις οποίες αποτυπώνεται ο ευρύτερος προβληματισμός του. Σε αρκετές από αυτές, όπως π.χ. η Οικία Ποταμιάνου, είναι έντονα εμφανής η επίδραση της λαϊκής αρχιτεκτονικής, ενώ σε άλλες επικρατεί η ορθολογική οργάνωση και η γεωμετρική αισθητική του μοντερνισμού.

Κυριακούλης Παναγιωτάκος (1902-1982), «Μπλε» πολυκατοικία, 1932-33, Εξάρχεια, Αθήνα. Μεταξύ των πρώτων πολυκατοικιών που χτίστηκαν στην Αθήνα (δεκαετία 1930), η «Μπλε» πολυκατοικία είναι ένα άκρως πρωτοποριακά οικοδόμημα, που σχεδιάστηκε σύμφωνα με τις αντιλήψεις της μοντέρνας αστικής αρχιτεκτονικής του Μπάουχαους, με στόχο τη δημιουργία ενός λειτουργικού και ανθρώπινου χώρου μαζικής κατοικίας στο πρότυπο μιας γειτονιάς σε «κάθετη διάταξη».

Η δημιουργική σχέση του αρχιτέκτονα με την παράδοση

«Αυτονόητο λοιπόν είναι πως το πρόβλημα τούτο, έτσι όπως το θέσαμε αναφορικά με την ανοικοδόμηση, είναι πρόβλημα -το κεντρικό μάλιστα της νεοελληνικής αρχιτεκτονικής- που απορρέει από την έλλειψη μιας μαζί φιλοσοφημένης και βαθύτατα αισθαντικής από μέρους μας αντιμετώπισης του νοήματος της λαϊκής μας παράδοσης, μέσα στην οποία διασώζεται ολοζώντανο το νόημα ολάκερης της πνευματικής μας κληρονομιάς. Χρέος

μας λοιπόν είναι να προσπαθήσουμε να εξυψώσουμε τις έννοιες λαϊκή παράδοση, λαϊκή τέχνη, από το χαμηλό επίπεδο όπου τις έχει αφήσει -σε μιαν αφόρητη στατικότητα, αοριστία και ρηχότητα- η επιπόλαιη νοοτροπία των πολλών, που φτάνουν να την θεωρήσουν ως κάτι πια ξεπερασμένο για τη συνείδησή τους [...]. Αν, στο αναμέτρημα τούτο του Έλληνα αρχιτέκτονα με την παράδοσή του, αναδίνονταν έστω και λιγοστοί καρποί, σαν μαρτυρίες των αγώνων του να 'ρθει σε μια δημιουργική σχέση μ' αυτήν, τότε το έργο, μαζί με τις οποιεσδήποτε άλλες σημασίες που θα είχε για μας, θα έπαιρνε κι ένα νόημα πνευματικό».

Δημήτρης Πικιώνης, «Ανοικοδόμηση και το πνεύμα της παράδοσης» (1946), στο Κείμενα, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 2000, σ. 160,167.

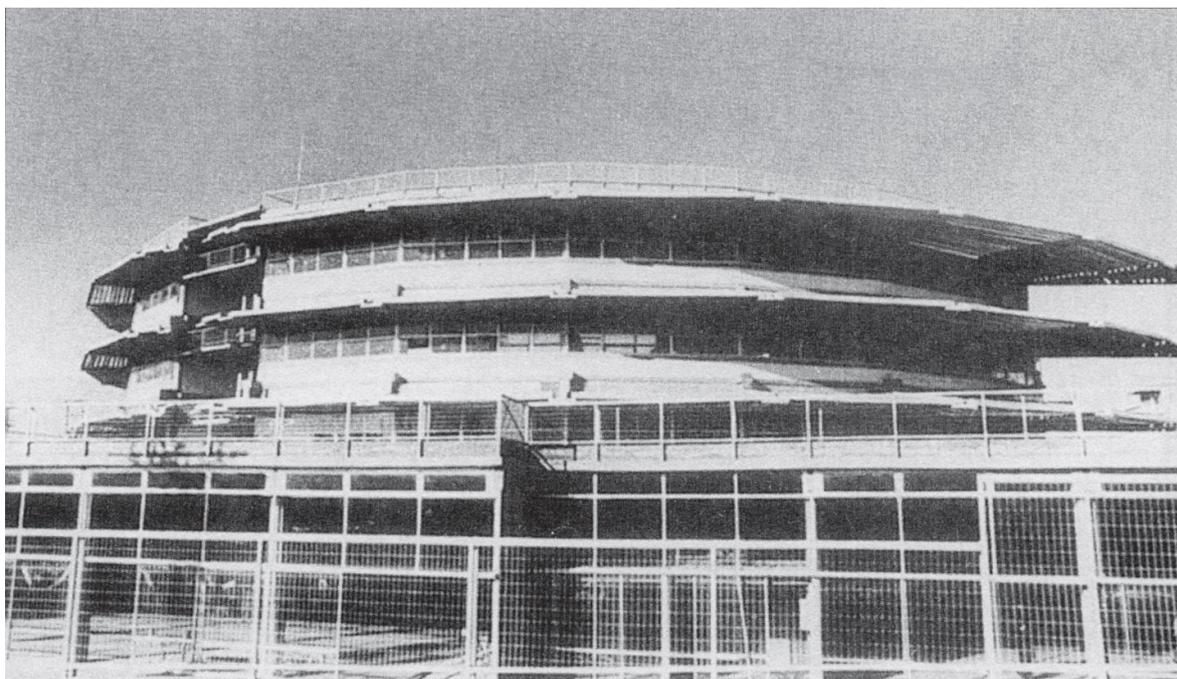

Άρης Κωνσταντινίδης (1913-1993), Ξενοδοχείο «Ξενία», 1960, Μύκονος. Βαθύς γνώστης της ελληνικής παραδοσιακής αρχιτεκτονικής και των αρχών του μοντερνιστικού κινήματος, στο πλαίσιο του οποίου κινείται, ο Κωνσταντινίδης ενδιαφέρεται για το ουσιαστικό στην κατασκευή των κτιρίων, λαμβάνοντας πάντα υπόψη την ιδιαιτερότητα του τόπου, την τοπογραφική του ταυτότητα και την ιστορική του μνήμη.

Κτίριο και φυσικός χώρος σε αρμονικό σύνολο

«Σήμερα αγαπάμε το τοπίο και τη φύση με έναν διαφορετικό τρόπο, όταν επιδιώκουμε να ζήσουμε πιο υγιεινά, όταν κάνουμε αθλητισμό, όταν αντιμετωπίζουμε το τοπίο και τη φύση όχι σαν μια εικόνα, αλλά σαν ένα χώρο ζωής. Και ζούμε μέσα στη φύση, με τη φύση, όπως ζούμε μέσα στους εσωτερικούς χώρους. Και το νέο, στη σύγχρονη αρχιτεκτονική, είναι ότι επιδιώκουμε να συνδέσουμε το μέσα με το έξω σε ΕΝΑ αρμονικό σύνολο. Ο εσωτερικός χώρος και ο εξωτερικός χώρος (=ο φυσικός περίγυρος, το τοπίο) γίνονται ένα οργανικό σύνολο, με τα σχετικά αισθητικά αποτελέσματα. Και τούτο σύμφωνα με το κλίμα του κάθε τόπου, σύμφωνα με τη μορφή του κάθε τόπου και τοπίου. Έτσι, κτήριο και τοπίο συνθέτουν ένα αρμονικό σύνολο [...]. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου η μορφή του τοπίου επιβάλλει τη χρησιμοποίηση κάποιου υλικού, που σε άλλη περιοχή θα έπρεπε να είναι διαφορετικό. Γιατί το πρώτιστο μέλημα της καλής και αληθινής αρχιτεκτονικής είναι να εντάσσει την κατασκευή της αρμονικά στο τοπίο».

Άρης Κωνσταντινίδης, Για την Αρχιτεκτονική, Αγρα, 2004, σ. 65.

Τάκης Ζενέτος (1926-1977), Γυμνάσιο και Λύκειο, 1970-76, Άγιος Δημήτριος, Αθήνα. Ο κατ'εξοχήν αρχιτέκτονας του ελληνικού μοντερνισμού, ανατρέπει με το κτίριο αυτό το καθιερωμένο μοντέλο ανάπτυξης του σχολικού χώρου. Με τη βοήθεια της τεχνολογίας και των σύγχρονων υλικών (μπετόν, μέταλλο και γυαλί) ξεπερνά το παραλληλεπίπεδο σχημάτων μοντέρνων κατασκευών, δημιουργώντας ένα κυκλικό κτίριο με ανοικτούς, ευέλικτους χώρους και πολλές δυνατότητες χρήσης και εφαρμογής των πρακτικών του σύγχρονου σχολείου.

Η μουσική. Η μουσική στην Ελλάδα του 20ού αιώνα καλύπτει ένα ευρύτατο φάσμα συνθετών, όπως είναι ο Καλομοίρης, που εκπροσωπεί την εθνική μας μουσική, και οι κορυφαίες προσωπικότητες του Μητρόπουλου, του Σκαλκώτα και άλλων σημαντικότερων δημιουργών, που ακολούθησαν προσωπική πορεία μέσα στα πλαίσια των πρωτοποριακών μουσικών ρευμάτων. Επιπλέον, η ελληνική μουσική έχει να επιδείξει σε παγκόσμιο επίπεδο κορυφαίους συνθέτες, όπως είναι ο Μάνος Χατζιδάκις, ο Μίκης Θεοδωράκης και άλλοι, που χάραξαν δική τους πορεία συνδυάζοντας στοιχεία από την ελληνική

λαϊκή μουσική παράδοση και την παγκόσμια σύγχρονη μουσική. Εξίσου σημαντική, με παγκόσμια απήχηση και ακτινοβολία, υπήρξε αναμφισβήτητα η παρουσία της Κάλλας, της Μπάλτσα και άλλων στο λυρικό τραγούδι, καθώς και της Μούσχουρη, της Φαραντούρη και άλλων στο σύγχρονο ελληνικό τραγούδι. Ξεχωριστή θέση κατέχει στη σύγχρονη μουσική το ρεμπέτικο τραγούδι, ως αυθεντικό δημιούργημα της λαϊκής και βυζαντινής μας παράδοσης.

Ο Νίκος Σκαλκώτας (1904- 1949), μεγάλος Έλληνας συνθέτης και βιολονίστας, μαθητής του Άρνολντ Σένπεργκ, ο οποίος και τον μύησε στη δωδεκάφθογγη τεχνική. Έγραψε μουσική για μπαλέτο, μουσική δωματίου, σουίτες και τους περίφημους 36 Ελληνικούς Χορούς.

Τέσσερις κορυφαίες προσωπικότητες της ελληνικής μουσικής σε μια σπάνια φωτογραφία του Μεσοπολέμου. Από αριστερά: Αιμίλιος Ριάδης, Δημήτρης Μητρόπουλος, Μανόλης Καλομοίρης και Μάριος Βάρβογλης.

Ο Μίκης Θεοδωράκης για τον Μάνο Χατζιδάκι
«Ο Χατζιδάκις γεννήθηκε μεγάλος! Και ακόμα είχε το προσόν να επιβάλλει στους άλλους αυτή την πραγματικότητα. Όταν μιλούσε, διατύπωνε τόσο άρτια, με τόσο άψογα ελληνικά και τόσο τέλεια τεκμηριωμένα οτιδήποτε έθιγε, που σε έπειθε χωρίς δεύτερη σκέψη. Ήταν μια αυθεντία. Μια μοναδική περίπτωση ανθρώπου που σε καθήλωνε με ένα βλέμμα. Εμένα προσωπικά, πέραν όλων των άλλων, με γοήτευε. Ως άνθρωπος, ως διανοούμενος και ως συνθέτης. Και νομίζω ότι αυτή η γοητεία αποτελεί την πεμπτουσία της μουσικής του που αναστατώνει τις αισθήσεις και τη σκέψη μας. Τον κάνει απόλυτως οικείο και παράλληλα τόσο διαφορετικό -τόσο πιο σημαντικό- από όλους εμάς. Ένα δώρο των θεών στη χώρα μας, που με μικρούς συνδυασμούς ήχων τόσο προσωπικών, δηλαδή με τις μαγικές του μελωδίες, φτάνει στα βάθη της εθνικής συλλογικής μας ευαισθησίας, ρουφάει το μεδούλι της και μας το δωρίζει με αθά-

νατα έργα, που θα φωτίζουν πάντα τους ανθρώπους, Έλληνες και αλλοδαπούς».

Μίκης Θεοδωράκης, εφημερίδα Το Βήμα, φύλλο 15ης Ιουνίου 2003, στο Μάνου Χατζιδάκι εγκώμιον, Μικρός Ιανός, Αθήνα 2004, σ. 31,32-33.

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος (1896-1960), σημαντική μορφή της σύγχρονης μουσικής, πιανίστας, συνθέτης και ένας από τους μεγαλύτερους μαέστρους του 20ού αιώνα, διατέλεσε καλλιτεχνικός διευθυντής και αρχιμουσικός της Συμφωνικής Ορχήστρας της Μινεάπολης και της Φιλαρμονικής Ορχήστρας της Νέας Υόρκης, διευθύνοντας παράλληλα παραστάσεις στη Μετροπόλιταν Όπερα της Νέας Υόρκης, στη Σκάλα του Μιλάνου, στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, καθώς και συμφωνικές συναυλίες με τις μεγαλύτερες συμφωνικές ορχήστρες του κόσμου και διάσημους σολίστ.

Ο Γιάννης Χρήστου (1926-1970), από τους πρωτοπόρους συνθέτες της γενιάς του, αναζήτησε μια νέα γλώσσα στη μουσική. Σπούδασε φιλοσοφία και ψυχολογία κοντά στον Καρλ Γιουνγκ. Στα έργα του, που έχουν εκτελεστεί από κορυφαίους μουσικούς, περιλαμβάνονται: Μουσική του φοίνικα, Πρώτη συμφωνία, Έξι τραγούδια σε ποίηση του Τ.Σ. Έλιοτ,

Τοκκάτα για πιάνο και ορχήστρα, Πύρινες γλώσσες, Μυστήριο κ.ά.

Ο Μάνος Χατζιδάκις (1925-1994), από τους σημαντικότερους Έλληνες μουσικοσυνθέτες, με διεθνή προβολή, συνέδεσε τη λαϊκή με τη λόγια μουσική παράδοση και την ελληνική με την ευρύτερη ευρωπαϊκή παιδεία, δημιουργώντας μια νέα, αυθεντική μουσική έκφραση, που αντιπροσώπευε τις αναζητήσεις, τους προβληματισμούς και τις αισθητικές ανάγκες της μεταπολεμικής Ελλάδας. Συνέθεσε πολλούς κύκλους τραγουδιών, μουσική για το σύγχρονο θέατρο και το αρχαίο δράμα, τον κινηματογράφο, το μπαλέτο, την όπερα κ.ά. Ίδρυσε την «Ορχήστρα των Χρωμάτων» (1989), η οποία διεύρυνε με το ρεπερτόριο της τον κύκλο των φίλων της ελληνικής μουσικής κυρίως μεταξύ των νέων.

Μαρία Κάλλας (1923-1977), περίφημη υψίφωνος, κυρίαρχη μορφή της όπερας, απέκτησε παγκοσμίως τον χαρακτηρισμό «la Divina» (=η θεϊκή) για τα υψηλά καλλιτεχνικά της προσόντα, τη δραματική ένταση και την ευελιξία της φωνής της, αλλά και το εξαι-

ρετικό χάρισμα της ηθοποιίας που διέθετε. Τραγούδησε στα σπουδαιότερα λυρικά θέατρα του κόσμου (Σκάλα του Μιλάνου, Κόβεντ Γκάρντεν του Λονδίνου, Μετροπόλιταν Όπερα της Νέας Υόρκης κ.ά.), ενώ η συμμετοχή της στην ταινία *Μήδεια» του Πιερ Πάολο Παζολίνι θεωρήθηκε ιδιαίτερα επιτυχής.

Ο Ιάνης (Γιάννης) Ξενάκης (1922-2001) στο ατελιέ του στο Παρίσι, τέλη της δεκαετίας '80. Αρχιτέκτονας -συνεργάτης του Λε Κορμπυζιέ- και πρωτόπορος συνθέτης, ιδρυτής της «στοχαστικής μουσικής», που αμφισβήτησε τη σειραϊκή μουσική, ο Ξενάκης χρησιμοποίησε τα μαθηματικά και την επιστήμη των υπολογιστών για τη δημιουργία των έργων του. Επινόησε το UPIC (1977), ένα σύστημα ψηφιακής μουσικής δημιουργίας.

Βασίλης Τσιτσάνης (1915-1984) και Μαρίκα Νίνου. Από τους σημαντικότερους συνθέτες και τραγουδιστές του λαϊκού και ρεμπέτικου τραγουδιού, ο Βασίλης Τσιτσάνης συνεργάστηκε με πολλούς μεγάλους τραγουδιστές και τραγουδίστριες, όπως η Μαρίκα Νίνου. Το ρεμπέτικο τραγούδι, με βαθιές ρίζες στη λαϊκή και βυζαντινή μας παράδοση, εξέφρασε με αυθεντικό και αυθόρμητο τρόπο την ελληνική ψυχή και άσκησε μεγάλη

επίδραση στην εξέλιξη της ελληνικής μουσικής.

Μίκης Θεοδωράκης: Ο συνθέτης-ποταμός

«Ο Μίκης Θεοδωράκης είναι ένας ποταμός. Πλούσιος και χειμαρρώδης και στον χαρακτήρα και στο μπόι και στο έργο και στα αισθήματα και στην καθημερινή του έκφραση. Αυτό φαίνεται από τον τρόπο που διευθύνει μια ορχήστρα. Με ανοιχτά τα χέρια, σαν φτερά μεγάλου πουλιού, με ορμή στον ρυθμό και στις χειρονομίες. Συνεπαίρνει με τις κινήσεις του, το ίδιο αποφασιστικά όσο και με τη μουσική του και με τον τρόπο που ερμηνεύει τα τραγούδια του. Ακόμα και με τον όγκο του, σε οποιοδήποτε θέμα. Όλα βγαίνουν εκ βαθέων. Θα προσπαθήσω να μπω σε αυτόν τον ποταμό, αλλά μου είναι αδύνατο να εντοπίσω τις πηγές του, γιατί χάνονται στο βάθος του χρόνου, αυτού του μακρότατου σε αιώνες και περιπέτειες χρόνου, στη ροή του οποίου ο Έλληνας έχει διαμορφώσει την πολύπλευρη έκφραση του πολιτιστικού του βίου. Έχει απόηχους της αρχαιότητας και

στοιχεία απ' τον βυζαντινό πλούτο, χυμούς της δημοτικής μουσικής και πενιές ρεμπέτικου τραγουδιού. Δεμένα όλα σε ένα διαχρονικό σύνολο, καθρέφτης της ψυχής ενός λαού. Αλλά ούτε και οι εκβολές αυτού του ποταμού είναι ορατές. Ο συνθέτης είναι ατελεύτητος. Ακούραστος πάντα, ανανεωμένος συνέχεια, πηγαίος και μελωδικός, ακόμα κι όταν διαμαρτύρεται, πληθωρικός και ευρηματικός, βρίσκεται συνεχώς στο προσκήνιο. Είναι απρόβλεπτος στη συχνότητα, την έκταση, τη μορφή και το περιεχόμενο της καλλιτεχνικής του δημιουργίας».

Κώστας Σερέζης, Μίκης Θεοδωράκης, ο Οικουμενικός, Καστανιώτης, Αθήνα 2001, σ. 23-24.

Ο Μίκης Θεοδωράκης (γενν. το 1925), από τους σημαντικότερους Έλληνες μουσικοσυνθέτες με διεθνή προβολή, διαμόρφωσε (μαζί με τον Μάνο Χατζιδάκι) τη φυσιογνωμία της μεταπολεμικής ελληνικής μουσικής,

κάνοντάς την προσιτή στις ευρύτερες λαϊκές μάζες. Η συνεχής και δυναμική καλλιτεχνική πορεία του συνδέθηκε αναπόσπαστα με την πολιτική και κοινωνική δράση του. Έγραψε όλα τα είδη μουσικής: πολλούς κύκλους τραγουδιών, όπερες, συμφωνική μουσική, μουσική δωματίου, ορατόρια, μπαλέτα, χορωδιακή εκκλησιαστική μουσική, μουσική για αρχαίο δράμα, για σύγχρονο θέατρο, για κινηματογράφο κ.ά.

Το λαϊκό τραγούδι συνεχίζει την νεοελληνική μουσική παράδοση

«Σκοπός μας εδώ είναι, αφού διαπιστώσουμε: 1) ότι το λαϊκό τραγούδι συνεχίζει τον κορμό της νεοελληνικής μουσικής παράδοσης και 2) πώς διαμορφώθηκε σε μια εντελώς νέα μελωδία που πιστοποιεί την καταγωγή της μα και που προσφέρει νέα στοιχεία στη Νεοελληνική Μουσική, να δούμε ποια είναι η σημασία του στη λειτουργία της Νεοελληνικής Σύνθεσης [...]. Όμως τι ήταν εκείνο που τα 'κανε τα τραγούδια [αυτά] να ζήσουν έστω και σε στενό κύκλο και σιγά-σιγά η αντανάκλαση τους να δημιουργήσει το νέο λαϊκό τραγούδι, που γρήγορα κατάχτησε το σύνολο σχεδόν του Ελληνικού Λαού; Αναμφισβήτητα η Μουσική τους. Συνθέτες των τραγουδιών αυτών ήταν λαϊκοί τύποι με έμφυτη μουσική ευαισθησία, που προσπαθούσαν πάνω σε μαντολίνα ή μπουζούκια (όργανα λαϊκά και ευκολόπαιχτα σχετικά) να δώσουν τον παλμό της ψυχής τους. Τι επιδράσεις μπορούσαν να έχουν αυτοί οι άνθρωποι; Ας παρακολουθήσουμε την αγωγή τους μέσα στο κοινωνικό τους περιβάλλον. Είναι γνωστό πρώτα-πρώτα πως το φτωχό Ελληνόπουλο σε μικρή ηλικία πηγαίνει πολύ στην εκκλησία. Ιδιαίτερα αν έχει καλή φωνή, οπότε βοηθάει στο "κόρο", κρατώντας το "ίσο" και κάνοντας πού και πού κανένα τέρτσο. Έτσι, οι εκκλησιαστικές μελωδίες χαράζονται βαθιά μες στην ψυχή του (κι είναι το πρώτο στοιχείο, αυτό που κυριαρχεί σε όλη την παραγωγή των λαϊκών τραγουδιών). Έπειτα από τους γονείς του ακούει παλιά δημοτικά τραγούδια ή μακρόσυρτες ανατολίτικες μελωδίες. Το γραμμόφωνο και το ραδιόφωνο τού γεμίζουν τα αυτιά με ταγκό, καντάδες κλπ. Έτσι, βαθιά δεμένο με την ελληνική πραγματικότητα και τις παραδόσεις της, αν τύχει να 'χει έμφυτη κλίση στη μουσική, αυτό που θα δημιουργήσει μεγαλώνοντας δεν

μπορεί παρά ν' αντικαθρεφτίζει την ίδια την Ελληνική ζωή, να 'χει αλήθεια και ζωντάνια. Ιδιοσυγκρασίες, λοιπόν, με τέτοια μουσική "αγωγή" είναι αυτές που δημιούργησαν τα πρώτα "ρεμπέτικα" τραγούδια».
Μίκης Θεοδωράκης, Για την ελληνική μουσική, Καστανιώτης, Αθήνα 1986, σ. 164-165.

Το θέατρο και ο κινηματογράφος. Στον 20ό αιώνα παρατηρείται πλουσιότατη ανανεωτική δραστηριότητα σε όλα τα θεατρικά είδη και σε όλες τις λειτουργίες της θεατρικής πράξης (δραματολόγιο, σκηνοθεσία, σκηνογραφία, ενδυματολογία κ.ά.), που συνδέεται με σημαντικούς θιάσους και αξιόλογους ηθοποιούς. Πολύ σημαντική ήταν η προσφορά του Εθνικού Θεάτρου (1930) και του Θεάτρου Τέχνης του Καρόλου Κουν (1942), που αποτέλεσαν τους κύριους άξονες γύρω από τους οποίους αναπτύχθηκε συστηματικά το θέατρο. Ιδιαίτερα εμπνευσμένοι σκηνοθέτες, όπως ο Φώτος Πολίτης, ο Δημήτρης Ροντήρης, ο Κάρολος Κουν κ.ά., έδωσαν, ο καθένας από τη δική του οπτική, ιδιαίτερη βαρύτητα στην αναβίωση του αρχαίου δράματος, στην παρουσίαση αντιπροσωπευτικών έργων του σύγχρονου ξένου δραματολογίου και στην ανάδειξη του νεοελληνικού θεατρικού έργου.

Ο Δημήτρης Ροντήρης και η θεατρική παράδοση που δημιούργησε

«Μετά τον θάνατο του Φώτου Πολίτη τα ηνία του Εθνικού Θεάτρου ανέλαβε ο Δημήτρης Ροντήρης, ηθοποιός που είχε γαλουχηθεί στη σχολή της Κοτοπούλη, σκηνοθέτης που διατέλεσε και βοηθός του Ράινχαρντ στη Βιέννη και στο Βερολίνο. Ο Ροντήρης ήταν ένας ταμένος, τελειοθήρας, αυστηρός, πουριτανός, μέγας κάτοχος της θεατρικής τεχνικής, σημαντικός ηθοποιός ο ίδιος και

χαρισματικός δάσκαλος. Οργάνωσε την Δραματική Σχολή του Εθνικού, ώστε να την καταστήσει φυτώριο νέων ηθοποιών. Το πρόγραμμα σπουδών που εφάρμοσε ισχύει έως σήμερα όχι μόνο στο Εθνικό θέατρο και στη Σχολή του, αλλά είναι το απαιτητό από το κράτος περιεχόμενο σπουδών και των ιδιωτικών δραματικών σχολών [...]. Από το 1934 έως το 1942 [...] ανέβασε σχεδόν αποκλειστικά δεκάδες έργα του παγκόσμιου ρεπερτορίου, Σαίξπηρ, Σίλλερ, Γκολντόνι, Μολιέρο, Μπέρναρ Σο, Οσκαρ Ουάιλντ, Ο' Νηλ, Πιραντέλλο, Τολστόι, Γκόγκολ, Ίψεν. Ο Ροντήρης με μόνιμους συνεργάτες τον Κλώνη, τον ιδιοφυή ενδυματολόγο Φωκά, τον συνθέτη Δημήτρη Μητρόπουλο, τον χορογράφο Γριμάνη [...] δημιούργησε μια μεγάλη θεατρική παράδοση που άφησε έως τις μέρες μας ανεξίτηλα ίχνη στη σκηνική μας παράδοση. Ο Ροντήρης πίστευε στη μουσική της γλώσσας και στη μουσική έκφραση των συναισθημάτων, γι' αυτό και οι παραστάσεις του στηρίζονταν σε μια άτεγκτη αυστηρή παρτιτούρα. Ως εκ τούτου χρειαζόταν ηθοποιούς βιρτουόζους, ασκητές και πνευματικά αναπτυγμένους».

Κώστας Γεωργουσόπουλος, «Εθνικό θέατρο. Μια Οδοιπορία στον αιώνα», στο Βασίλης Φωτόπουλος, 100 χρόνια Εθνικό Θέατρο, EFG, Eurobank Ergasias, Αθήνα 2000, χωρίς αρίθμηση σελίδων.

Το αρχαίο δράμα ως σύγχρονο βίωμα

«Σήμερα, ύστερα από τόσων χρόνων εμπειρία, οι απόψεις μου για τα προβλήματα που υπάρχουν μένουν οε γενικές γραμμές οι ίδιες: πραγματικά γνήσια ερμηνεία του βαθύτερου νοήματος του αρχαίου δράματος. Σωστός τρόπος, κατά τη γνώμη μου, για να μεταδοθεί στον σύγχρονο θεατή το τραγικό ρίγος, το ιερό δέος, η πραγματική αισθητική συγκίνηση που ένιωθαν οι αρχαίοι

θεατές απ' τα ανεπανάληπτα κλασικά αριστουργήματα είναι: να παραιτηθούμε -κι αν ακόμα είχαμε αρκετά ιστορικά δεδομένα- από κάθε προσπάθεια μουσειακής αναπαράστασης και να επιδιώξουμε την άμεση συγκίνηση του θεατή ερμηνεύοντας σωστά, τονίζοντας τις αθάνατες, αιώνιες ανθρώπινες αλήθειες, το βαθύτερο ανθρώπινο στοιχείο που κλείνει μέσα της η αρχαία δραματική ποίηση και να δώσουμε μια σύμφωνη με την ουσία του λύση στο λυρικό στοιχείο του αρχαίου δράματος, παίρνοντας στοιχεία απ' τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, που να δείχνουν την ενότητα της ελληνικής παράδοσης απ' την αρχαιότητα μέχρι σήμερα». Δημήτρης Ροντήρης, περιοδικό «θέατρο», τεύχ. 55-56, Γενάρης-Απρίλης 1997, στο Σελίδες αυτοβιογραφίας, Καστανιώτης, Αθήνα 1999, σ. 202.

Η Μαρία Κοτοπούλη (Κλυταιμνήστρα) πριν από την παράσταση της «Ορέστειας» του Αισχύλου με το Εθνικό Θέατρο σε πρόβα με τον σκηνοθέτη Δημήτρη Ροντήρη (1949). Σκηνικά Κλεόβουλου Κλώνη, κοστούμια Αντώνη Φωκά και χορογραφίες Ραλλούς Μάνου.

Η Κυβέλη με τον Θάνο Κωτσόπουλο στο «Μυστικό της κοντέσσας Βαλέρινας» του Γρ. Ξενόπουλου, Εθνικό Θέατρο, 1953.

Η Άννα Συνοδινού ως «Ηλέκτρα» στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλή. Εθνικό Θέατρο, Επίδαυρος, 1961.

Η Κατίνα Παξινού και ο Αλέξης Μινωτής (δεξιά) με τους Δημήτρη Χορν και Κώστα Καστανά (αριστερά) στο «Ταξίδι της μακριάς ημέρας μέσα στη νύχτα», του Ο' Νιλ. Εθνικό Θέατρο, 1965.

Ο ρόλος της «τεχνικής» στο θέατρο

«Αυτό φανερώνει τι εννοούμε με τον όρο "τεχνική", όταν αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα του ζωντανέματος της εσωτερικής ζωής του ανθρώπου που ερμηνεύουμε στο θέατρο. Όχι μόνο βέβαια τα ουσιωδέστατα, στοιχειώδη εφόδια με τα οποία υποτίθεται ότι είναι εφοδιασμένος κάθε επαγγελματίας της τέχνης μας, που μπαίνει και βγαίνει στη Σκηνή, δηλαδή άρθρωση σωστή, κίνηση ρυθμισμένη, φυσιολογική ευλυγισία, αίσθηση χώρου και λοιπά τεχνικά, μα την ικανότητα της αναδημιουργίας, με τη σκέψη, με τη θέληση και με τη συγκίνηση, μιας ζωντανής ανθρώπινης ύπαρξης. Η μεγάλη δυσκολία αυτής της τέχνης έγκειται ακριβώς στον χειρισμό του ανθρώπινου συγκινησιακού μηχανισμού, που δεν είναι φυσικά ολότελα υποταγμένος στη θέλησή μας ή στον άμεσό μας έλεγχο. Μπορούμε βέβαια να

κλείσουμε τα μάτια μας ή να σηκώσουμε το χέρι μας, να σηκωθούμε ή να καθίσουμε κατά βούληση, δεν μπορούμε όμως το ίδιο εύκολα να βραδύνουμε ή να επιταχύνουμε τον σφυγμό μας κι ούτε μπορούμε να αισθανθούμε πραγματικό φόβο, χαρά ή λύπη με ένα αστραπιαίο πρόσταγμα του νου [...]. Κανείς μεγάλος ή μικρός ηθοποιός δεν έχει προσωπικούς, πραγματικούς λόγους να υποφέρει ή να χαίρεται επί Σκηνης, και δεν μπορεί να φθάσει σε γνήσια συγκίνηση ή έκφραση χωρίς πνευματική κατανόηση, συναισθηματική διέγερση, αυθυποβολή ή έμπνευση».

Αλέξης Μινωτής, Εμπειρική θεατρική παιδεία, Οι Εκδόσεις των Φίλων, Αθήνα 1988, σ. 79-80.

Έχουμε το προνόμιο να ζούμε στον ίδιο τόπο με τον Αισχύλο, τον Σοφοκλή, τον Ευριπίδη

«Έτσι, εμείς οι νεώτεροι Έλληνες, έχουμε το μεγάλο προνόμιο να μπορούμε να ζούμε και να ξεχωρίζουμε, μέρα με τη μέρα, τις μορφές, τα σχήματα, τους ρυθμούς, τους ήχους, λίγο πολύ όπως τα ζούσε και τα ξεχώριζε ο απλός αρχαίος Έλληνας, όπως τα ζούσε και τα ξεχώριζε ο Όμηρος, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής, ο Ευριπίδης, ο Αριστοφάνης καθώς οι μέρες κυλούσαν, άλλοτε πλούσιες σε γεγονότα και άλλοτε λιτές, άλλοτε στενόχωρες και άλλοτε ειρηνεμένες, ενώ ο νους και η ψυχή τους έπλαθαν το έργο τους. Γι' αυτό, αν θέλουμε να ερμηνεύσουμε το θέατρο τους δημιουργικά, ας πλησιάσουμε κι ας ξεχωρίσουμε όλα αυτά που εισχώρησαν συνειδητά ή υποσυνείδητα στην ψυχή τους, ας γνωρίσουμε τα μεγάλα μυστικά που τους αποκάλυψε η φύση, ο ουρανός, η θάλασσα, η πέτρα, ο ήλιος κι ο άνθρωπος σ' αυτόν το βράχο κάτω απ' αυτόν τον ήλιο».

Κάρολος Κουν, Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας, Καστανιώτης, 6η έκδ., Αθήνα 1987, σ. 34.

Η προσφορά του Καρόλου Κουν και του θεάτρου Τέχνης

«Ο Κάρολος Κουν δεν υπήρξε ακαδημαϊκός του θεάτρου. Δεν υπήρξε θεωρητικός και δε χρησιμοποίησε ποτέ αφηρημένες έννοιες για να υποστηρίξει τη σημασία και τον σκοπό του θεατρικού δράματος. Ωστόσο, υπήρξε, από κάθε άποψη, άνθρωπος του θεάτρου. Κατά τη διάρκεια των πενήντα πέντε χρόνων που υπηρέτησε τη μούσα του με ασκητική αυταπάρνηση, σπαρακτική πειθαρχία και ολοκληρωτική αφοσίωση, δημιούργησε μια μοναδική θεατρική κληρονομιά για το σύγχρονο ελληνικό θέατρο. Στη μακρά θητεία του σκηνοθέτησε σχεδόν διακόσιες πενήντα παραστάσεις, τις περισσότερες με το Θέατρο Τέχνης, το θέατρο που ίδρυσε το 1942, κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής. Ενορχήστρωσε μοναδικά την παρουσίαση ορισμένων από τις σημαντικότερες παραστάσεις του σύγχρονου διεθνούς ρεπερτορίου, ενώ έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εμφάνιση και την καθιέρωση του μεταπολεμικού ελληνικού δράματος, που σηματοδοτεί την πιο δημιουργική και ενδιαφέρουσα περίοδο της σύγχρονης ελληνικής δραματουργίας- από πολλές απόψεις, άλλωστε, οι προτάσεις του αποτέλεσαν τομή στην ερμηνεία και παρουσίαση του ελληνικού δράματος. Παρέμεινε ενεργός στο Θέατρο Τέχνης ως τον θάνατο του, τον Φεβρουάριο του 1987, καθιστώντας το τη δεύτερη παλαιότερη θεατρική ομάδα της σύγχρονης - μετά το Εθνικό Θέατρο, που ιδρύθηκε το 1932».

Μάικλ Μαγιάρ, Ο Κάρολος Κουν και το Θέατρο Τέχνης, μτφρ. Έ. Καΐρη, Ελληνικό Λογοτεχνικό και Ιστορικό Αρχείο, Αθήνα 2004, σ. 11.

Σκηνή από την παράσταση των «Ορνίθων» του Αριστοφάνη σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, σκηνικά-κοστούμια Γιάννη Τσαρούχη, μουσική Μάνου Χατζιδάκι και χορογραφίες Ραλλούς Μάνου, Ωδείο Ηρώδου Αττικού, 1959.

Ασπασία Παπαθανασίου και Λυδία Κονιόρδου στην «Ηλέκτρα» του Σοφοκλή, Εθνικό Θέατρο, 1996.

Ο κινηματογράφος, από την άλλη πλευρά, γίνεται γρήγορα δημοφιλές είδος στο ευρύτερο κοινό με αξιόλογες ταινίες του Τζαβέλα, του Σακελλάριου και άλλων, ενώ σταδιακά η κινηματογραφική γλώσσα εξελίσσεται καλλιτεχνικά από πολύ σημαντικούς σκηνοθέτες (Κακογιάννης, Κούνδουρος, Δαμιανός, Βούλγαρης, Αγγελόπουλος, Κανελλόπουλος κ.ά.), φθάνοντας σε υψηλά καλλιτεχνικά και τεχνικά επίπεδα και αποκτώντας διεθνή αναγνώριση.

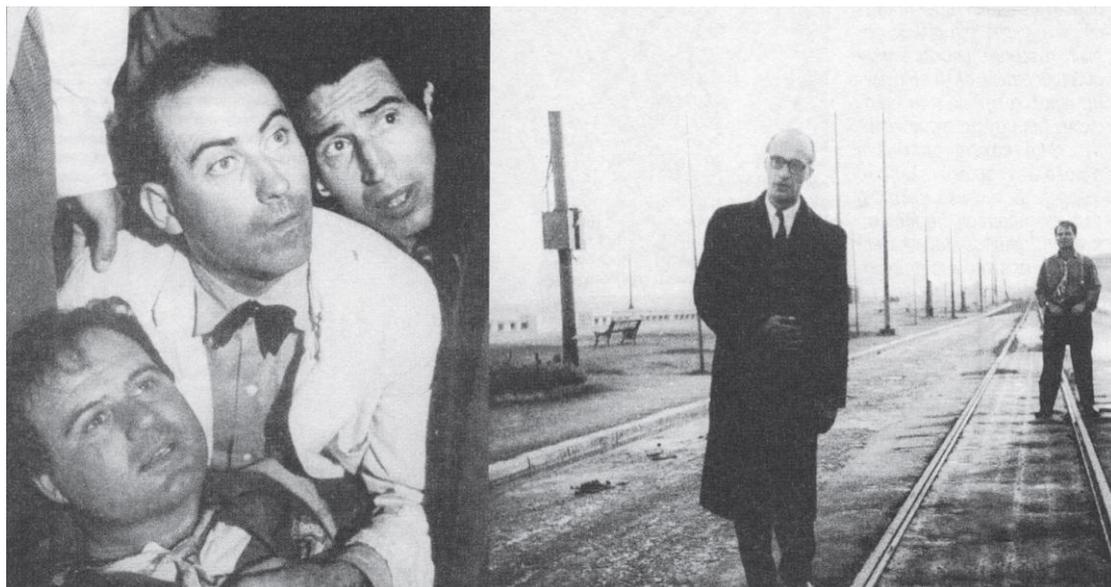
Σκηνή από την ταινία του Αλέκου Σακελλάριου «Οι Γερμανοί ξανάρχονται» (1948) με τον Βασίλη Λογοθετίδη, τον Χρίστο Τσαγανέα κ.ά.

Κωνσταντίνος Καβάφης: Ο τελευταίος κληρονόμος των δασκάλων του Γένους

«Ο Καβάφης [...] βγαίνει από μια πρωτεύουσα του πνεύματος, σχεδόν καταποντισμένη, αλλά μεγάλη, που καυχιέται πως είναι "παλαιόθεν Ελληνίς"• από την Κωνσταντινούπολη, την Αντιόχεια, την Αλεξάνδρεια, το Φανάρι• από την πρωτεύουσα μιας πνευματικής επικράτειας γεμάτης τάφους, αλλ' απέραντης• τα όριά της

χάνονται "μέσα στη Βακτριανή, ως τους Ινδούς". Είναι ο τελευταίος επίγονος αυτής της απεραντοσύνης [...]. Η "κοινή ελληνική λαλιά" που κληρονόμησε και θα διαμορφώσει [...] είναι η γλώσσα των διδασκάλων του Γένους• αυτών είναι ο τελευταίος κληρονόμος».

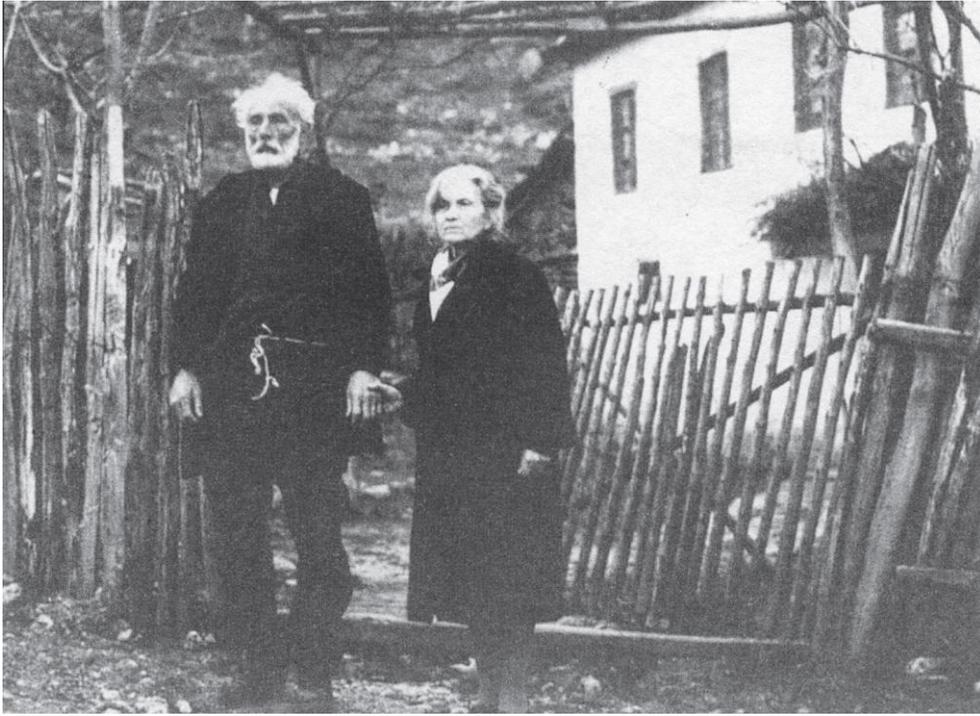
Γιώργος Σεφέρης, *Δοκιμές, Ίκαρος*, 4η έκδ., Αθήνα 1981, τ. Α', σ. 357-358.

«Ο Δράκος», ταινία σε σκηνοθεσία Νίκου Κούνδουρου, 1956 (Ντίνος Ηλιόπουλος, Θανάσης Βέγγος, Γιάννης Αργύρης).

«Ηλέκτρα», σκηνοθεσία Μιχάλη Κακογιάννη, 1962 (Ειρήνη Παπά, Γιάννης Φέρτης).

«Ταξίδι στα Κύθηρα», ταινία σε σκηνοθεσία Θεόδωρου Αγγελόπουλου, 1984 (Μάνος Κατράκης, Ντόρα Βολανακη).

Οδυσσέας Ελύτης: Μια νέα πνοή στη νεοελληνική ποίηση

«Κι άξαφνα, στα 1935, από τις σελίδες του περιοδικού "Τα Νέα Γράμματα", παρουσιάστηκε ένας ποιητής άλλος, νιόκοπος, άμοιαστος με οτιδήποτε πριν ελληνικό, ο Οδυσσέας Ελύτης. Και με τα πρώτα του ποιήματα έφερε στην ποίησή μας εκείνο που θα ζήλευε κανείς στον Βαλερύ• το μεσογειακό-ελληνικό τοπίο σε μian απέραντη συναρμολόγηση εικόνων, όχι απλώς συμβόλων μιας νέας ποιητικής αντίληψης, όχι απλώς φορέων ατομικών, υποκειμενικών συναισθημάτων, αλλά εικόνων-πραγματικοτήτων που εξασκούν μια μαγεία ανεπανάληπτη. Μια μαγεία απλωμένη α' όλο τον φυσικό ελληνικό χώρο [...]. Μια νέα ελληνική γλώσσα, δροσερή, παρθενική, ενάερη, μιλούσε ρυθμικά και μαγικά για ένα σωρό πράγματα δικά μας, που τα είχαμε ξεχάσει,

επειδή χρόνια ολόκληρα τα είχε λησμονήσει και η ποίηση. Και προπαντός μιλούσε για ολόκληρη τη ζωή σαν χαρά αιώνια εφηβική, σαν υπέρτατη αξία, μας έδινε και τη ζωή αυτή σαν θαυμαστή λυρική πραγματικότητα, αλλά και μαζί σαν ένα μήνυμα υπαρξιακό, σαν ανάβρυσμα μέσα από την ύπαρξη [...]».

Ανδρέας Καραντώνης, Εισαγωγή στη Νεώτερη Ποίηση, Γαλαξίας, Αθήνα 1971, σ. 206.

Το προξενιό της Άννας», σκηνοθεσία Παντελή Βούλγαρη, 1972 (Άννα Βαγενά, Κώστας Ρηγόπουλος, Μαρία Μαρτίκα).

Η λογοτεχνία. Με προδρομική μορφή τον Κωνσταντίνο Καβάφη, η Γενιά του 1930 (Σεφέρης, Ελύτης, Ρίτσος κ.ά.) καθιερώνει τη μοντέρνα γραφή στην ελληνική ποίηση η οποία μεταπολεμικά ακολουθεί την πορεία της κάτω από το βάρος των δραματικών γεγονότων σε παγκόσμιο και σε εθνικό επίπεδο. Μέσα από τις ίδιες ιδεολογικές και αισθητικές αναζητήσεις, ανάλογη υπήρξε και η πορεία της νεότερης πεζογραφίας μας με ηγετική μορφή τον Νίκο Καζαντζάκη.

Ο φιλοσοφικός στοχασμός. Οι σημαντικότεροι Έλληνες στοχαστές (Κανελλόπουλος, Τσάτσος, Θεοδωράκης, Παπανούτσος κ.ά.) ασχολούνται κατά βάση με θέματα φιλοσοφίας, πολιτικής, παιδείας και αισθητικής, ενώ οι νεότεροι, που ζουν κυρίως στο εξωτερικό (Καστοριάδης, Αξελός, Πουλιαντζάς κ.ά.), δίνουν την προσωπική τους σφραγίδα στην προσέγγιση φιλοσοφικών, πολιτικών και κοινωνικών προβλημάτων της εποχής.

Ερωτήσεις

- 1. Ποια εκφραστικά μέσα αξιοποίησαν κυρίως ο φοβισμός και ο γερμανικός εξπρεσιονισμός; Πού στόχευαν με αυτά;**
- 2. Ποιες ήταν οι βασικές αρχές της Σχολής του Μπάουχαους; Πώς θα μπορούσατε να δικαιολογήσετε τον καθοριστικό της ρόλο στη διαμόρφωση του διεθνούς στιλ στη μοντέρνα αρχιτεκτονική που καθιερώθηκε παγκοσμίως για πολλές δεκαετίες;**
- 3. Ποια ήταν η επιρροή του μοντερνισμού στην ελληνική αρχιτεκτονική;**
- 4. Ποιοι ζωγράφοι αποτέλεσαν τον πυρήνα της Γενιάς του 1930 στην Ελλάδα; Ποιοι ήταν οι στόχοι των καλλιτεχνών που ανήκαν σε αυτήν και γύρω από ποιους ιδεολογικούς και αισθητικούς άξονες κινήθηκαν;**

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

Οι πολλαπλές εστίες πολέμου. Στα χρόνια που ακολούθησαν το τέλος του Ψυχρού Πολέμου τα προβλήματα και οι προκλήσεις μεταλλάχθηκαν και, υπό μια έννοια,

παρουσιάζονται με πιο έντονη μορφή. Η παγκόσμιων διαστάσεων ιδεολογική πόλωση της εποχής του Ψυχρού Πολέμου δεν υπάρχει πλέον, αλλά στη θέση της αναπτύχθηκαν, σε πολλά σημεία του πλανήτη, συγκρούσεις εθνοτικές, που κόστισαν ζωές χιλιάδων ατόμων. Στη δεκαετία του 1990 διεξήχθη ένας μεγάλος αριθμός συγκρούσεων, ορισμένες από τις οποίες εξελίχθηκαν σε ανθρωπιστικές καταστροφές: Σομαλία, Ρουάντα, διάλυση της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Επιπλέον, αν και οι θεσμοί της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας υιοθετούνται σήμερα από περισσότερες χώρες του πλανήτη παρά στο παρελθόν, σε πολλές περιπτώσεις δεν εφαρμόζονται καθόλου ή εφαρμόζονται προσχηματικά, για να καλύψουν προκλητικές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ο κόσμος των δύο ταχυτήτων. Οι αρχικές αισιόδοξες προβλέψεις για την κατάργηση των φραγμών ή των περιοριστικών ρυθμίσεων στην παγκόσμια διακίνηση προϊόντων, κεφαλαίων ή υπηρεσιών («παγκοσμιοποίηση»*) δεν έχουν επαληθευτεί. Βέβαια, η πρόοδος των συγκοινωνιακών και επικοινωνιακών μέσων έχει συμβάλει καθοριστικά στην εξέλιξη αυτή και όλοι μας βιώνουμε πλέον έναν πολιτισμικό συγκρητισμό. Ωστόσο, η ανισομέρεια στην κατανομή των πόρων του πλανήτη συνεχίζεται, και πολλές χώρες της περιφέρειας αντιμετωπίζουν το φάσμα της πείνας και της ανθρωπιστικής καταστροφής, ιδίως στην Αφρική, όπου διεξάγεται και μια σειρά επίπονων και σκληρότατων εσωτερικών συγκρούσεων. Ο μεγάλος ρυθμός των γεννήσεων στις χώρες αυτές προκαλεί υπερπληθυσμό, με αποτέλεσμα να μην επαρκούν οι έτσι κι αλλιώς μικρές οικονομικές τους δυνατότητες για τη διατροφή των λαών τους. Η ανισότητα αυτή τόσο στην πολιτική επιρροή όσο και στην πρόσβαση σε πλουτοπαραγωγικές πηγές απειλεί να

πυροδοτήσει συγκρούσεις πολύ διαφορετικές, αλλά όχι λιγότερο έντονες ή επικίνδυνες από αυτές του παρελθόντος.

Η ανθρωπότητα ενώπιον των κοινών προκλήσεων. Ο Αμερικανός πρόεδρος Τζον Φ. Κένεντυ απευθύνεται στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, 20 Σεπτεμβρίου 1963. Ακολουθεί απόσπασμα της ομιλίας του:

«Η προσπάθεια να βελτιωθεί η ζωή του ανθρώπου δεν είναι υπόθεση των λίγων. Είναι υπόθεση όλων των εθνών - όταν ενεργούμε μόνοι, όταν συνεργαζόμαστε σε ομάδες, όταν λειτουργούμε στα Ηνωμένα Έθνη, καθώς η αρρώστια και η επιδημία, η λεηλασία και η μόλυνση, οι κίνδυνοι της φύσης και η πείνα των παιδιών είναι εχθροί του κάθε έθνους. Η γη, η θάλασσα και ο αέρας ενδιαφέρουν κάθε έθνος. Και η επιστήμη, η τεχνολογία και η παιδεία μπορούν να αποτελέσουν τους συμμάχους κάθε έθνους.

Ποτέ πριν δεν είχε ο άνθρωπος τέτοια δυνατότητα να ελέγξει το περιβάλλον του, να δώσει ένα τέλος στη δίψα και στην πείνα, να νικήσει τη φτώχεια και την αρρώστια, να εξαλείψει τον αναλφαβητισμό και τη μαζική ανθρώπινη αθλιότητα. Έχουμε τη δύναμη να φτιάξουμε την καλύτερη γενιά στην ιστορία του κόσμου -ή να τη μετατρέψουμε στην τελευταία που θα ζήσει».

Η ρύπανση του περιβάλλοντος

«Η οικονομική ανάπτυξη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ενίσχυσε τις επιπτώσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας στο περιβάλλον. Τα εργοστάσια παρήγαν ρύπους που έβλαπταν την ατμόσφαιρα και προκαλούσαν όξινη βροχή, η οποία δηλητηριάζει δάση, ποταμούς και λίμνες. Η καταστροφή του περιβάλλοντος από τη βιομηχανία ήταν ιδιαίτερα σοβαρή στην Ανατολική Ευρώπη,

ενώ αρκετές φορές δυτικές εταιρείες μετέφεραν την παραγωγή τους σε χώρες όπου η νομοθεσία για την προστασία του περιβάλλοντος ήταν λιγότερο αυστηρή. Τα ιδιωτικά αυτοκίνητα αποτέλεσαν τη δεύτερη μεγάλη αιτία περιβαλλοντικής καταστροφής. Η χρήση τους αυξήθηκε υπερβολικά, ιδιαίτερα στη Β. Αμερική. Τα αυτοκίνητα προκάλεσαν άμεση καταστροφή (λόγω των ρύπων των εξατμίσεών τους) και απαίτησαν τη διάθεση όλο και μεγαλύτερων περιοχών της χώρας για την κατασκευή νέων δρόμων. Μεγάλη περιβαλλοντική κατάσταση προκάλεσε και η πρόοδος της γεωργίας και της δασοπονίας. Δάση σε ολόκληρο τον κόσμο κόπηκαν για την προμήθεια ξυλείας. Η χρήση εντομοκτόνων και λιπασμάτων για την αύξηση της γεωργικής παραγωγής σήμαινε ότι όλο και μεγαλύτερες ποσότητες επιβλαβών νιτρούχων ουσιών εισχωρούσαν στο έδαφος και στους ποταμούς [...]. Το περιβάλλον απέκτησε ιδιαίτερη σημασία στα τέλη του 20ού αιώνα [...]. Από τη δεκαετία του '80 δρομολογήθηκε, επιτέλους, μια συντονισμένη διεθνής προσπάθεια για να τεθούν υπό έλεγχο οι χειρότερες επιπτώσεις της περιβαλλοντικής ρύπανσης. Στη "Διάσκεψη Κορυφής για τη Γη", που διεξήχθη στο Ρίο ντε Τζανέιρο (1992), επιτεύχθηκαν οι πρώτες συμφωνίες για τον περιορισμό των επιβλαβών ρύπων και το 1997 υπογράφηκε στο Κιότο της Ιαπωνίας συνθήκη για την αποτροπή της αύξησης της θερμοκρασίας. Η ρύπανση παραμένει κεντρικό σημείο του αγώνα για την ανατροπή των οικολογικών καταστροφών που προκάλεσε η σύγχρονη βιομηχανία».

Richard Overy (επιμ.), «Ιστορικός Άτλας του 20ού αιώνα», εφημερίδα Η Καθημερινή, Αθήνα 1999, σ. 200-201.

Η διαταραχή του παγκόσμιου οικοσυστήματος. Τα οικολογικά προβλήματα δεν είναι άσχετα και με το ζήτημα της προστασίας του περιβάλλοντος. Τα προβλήματα αυτά, από τη φύση τους, είναι ζητήματα που υπερβαίνουν τα εθνικά σύνορα. Η μόλυνση και η καταστροφή του περιβάλλοντος απειλούν να επιβαρύνουν τη ζωή όλων των κατοίκων του πλανήτη. Το πρόβλημα ήλθε στο προσκήνιο της επικαιρότητας από τη δεκαετία του 1980, στην αρχή με τη μορφή της πιθανής μόλυνσης από την αλόγιστη χρήση της πυρηνικής ενέργειας ή και των πυρηνικών όπλων. Το μεγάλο πυρηνικό ατύχημα στον σοβιετικό σταθμό παραγωγής πυρηνικής ενέργειας του Τσερνομπίλ στην Ουκρανία, το 1986, υπογράμμισε ακόμη πιο έντονα το στοιχείο αυτό. Η καταστροφή των παρθένων δασών του Αμαζονίου, το φαινόμενο του «θερμοκηπίου» και η εμφανής βίαιη μεταβολή του κλίματος σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη αποτελούν περαιτέρω ενδείξεις αυτού του μεγάλου προβλήματος. Εξάλλου, και οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της Γης δεν είναι ανεξάντλητες. Ενδεικτικό είναι το πρόβλημα της λειψυδρίας που αντιμετωπίζουν αρκετές περιοχές, ιδίως στη Μέση Ανατολή, και το οποίο μπορεί να προκαλέσει ακόμη μεγαλύτερη διεθνή ένταση στο μέλλον.

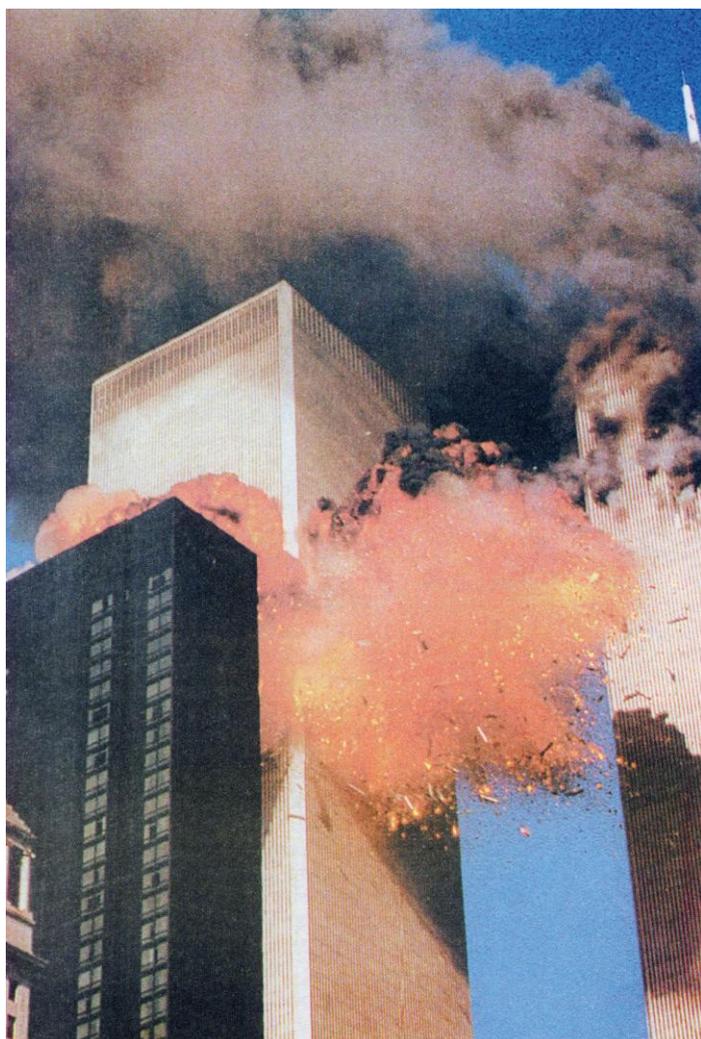
Η καταστροφή του περιβάλλοντος, δοκιμασία για τον πολιτισμό μας

«Για να απαλλαγεί η Γη από τους εφιάλτες της, χρειάζεται ίσως κάτι ριζικότερο από τις βραδύτατες κινήσεις σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο. Η περιβαλλοντική κρίση είναι, σε πρωτογενές επίπεδο, κρίση του σύγχρονου πολιτισμού και των αξιών του. Αυτό που χρειάζεται, συνεπώς, είναι να αμφισβητηθεί η ίδια η έννοια της προόδου και η μονομέρεια της πρακτικής της. Διότι

η πρόοδος, μέχρι τώρα, περίπου ταυτίζεται με τα τεχνολογικά αγαθά και τη βελτίωση των οικονομικών παραμέτρων. Ελάχιστα αναφέρεται σε ποιοτικές παραμέτρους, στην αρμονική ισορροπία του ανθρώπου με το περιβάλλον του, σ' αυτόν καθ' εαυτόν τον εσωτερικό άνθρωπο και στην ανάγκη του να υπάρξει με τους άλλους. Η τυφλή επιδίωξη της ανόδου του ατομικού ή εθνικού εισοδήματος δεν οδηγεί πάντοτε στην άνοδο του βιοτικού -με την έννοια του βίου, της ζωής- επιπέδου. Οδηγεί, συνήθως, σε έναν άνθρωπο χωρίς σοφία και ευθύνη, στερημένο από την παρηγοριά της τέχνης και την ανάσα του διπλανού, έρμαιο δυνάμεων που στηρίζουν την εξουσία τους στην ισοπέδωση τη δική τους και της φύσεως

Γιώργος Γραμματικάκης, Η Κόμη της Βερενίκης, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 200525, σ. 148-149.

Τα φαινόμενα της βίας και της τρομοκρατίας. Οι μορφές της βίας αλλάζουν και γίνονται ακόμη περισσότερο ακραίες. Η ένταση των «τυφλών» τρομοκρατικών επιθέσεων, μετά την καταστροφή των Δίδυμων Πύργων στη Νέα Υόρκη στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, καταδεικνύει ότι το πρόβλημα αυτό απειλεί να λάβει διαστάσεις πέρα από κάθε έλεγχο. Οι σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες οφείλουν να το αντιμετωπίσουν με σεβασμό στις αρχές της δημοκρατίας και στα δικαιώματα των πολιτών, καθώς και με την αποτελεσματική καταπολέμηση των αιτίων που οδηγούν κάποιους ανθρώπους σε τόσο ακραίες μορφές ενεργειών. Στο πεδίο αυτό, κρίσιμης σημασίας θα είναι η προσπάθεια για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της εντεινόμενης φτώχειας σε πολλές περιοχές του πλανήτη.

Το «τυφλό» τρομοκρατικό χτύπημα στους Δίδυμους Πύργους στο Διεθνές Κέντρο Εμπορίου της Νέας Υόρκης και στο αμερικανικό Πεντάγωνο την 11η Σεπτεμβρίου 2001 είχε ως συνέπεια χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες.

Παγκοσμιοποίηση και πολιτισμός

«Ένας ιδιαίτερα ισχυρός παράγοντας ενίσχυσης της παγκοσμιοποίησης είναι και η διάδοση της εμπορευματοποιημένης πολιτιστικής παραγωγής, είναι και ο πολιτισμός. Βέβαια, ο πολιτισμός παγκοσμίως δεν αναπτύσσεται μόνο από τις διεθνοποιημένες μορφές του, αλλά και με τις τοπικές εκφάνσεις του [...]. Είναι γνωστό ότι ο πολιτισμός αποτελεί κεντρικό σημείο αναφοράς στη θεωρητική συζήτηση για την παγκοσμιοποίηση, για τον προσδιορισμό της ταύτισης και της διαφορετικότητας. Στον βαθμό που ο κόσμος, πιο σωστά ορισμένες πλευρές της ζωής των ατόμων και των κοινωνιών, ενοποιείται πολιτισμικά ή ορισμένες δυνάμεις επιδιώκουν να επιβάλουν αυτή την ενοποίηση, δη-

μιουργούνται και αντίρροπες δυνάμεις, επιβεβαιώνοντας και σε αυτόν τον τομέα τη διαλεκτική παγκοσμιοποίησης και κατακερματισμού. Η διάδοση συγκεκριμένου τύπου μουσικής, χορευτικών κινήσεων, είδους ντυσίματος και φαγητού και οι αντιστάσεις που υπάρχουν σε αυτή τη διάδοση (αντίσταση η οποία εξαρτάται ευθέως ανάλογα με την ποιότητα της εθνικής-τοπικής πολιτισμικής εξέλιξης στον κάθε τομέα, καθώς και από τη δημιουργική αφομοίωση των σύγχρονων τεχνικών-τεχνολογιών από τον τοπικό-εθνικό πολιτισμό) αποτελούν την καθημερινή επιβεβαίωση της διαλεκτικής αναμεσα στην τάση παγκοσμιοποίησης και κατακερματισμού».

Νίκος Κοτζιάς, Προλεγόμενα στο Ούλριχ Μπεκ, Τι είναι παγκοσμιοποίηση, μτφρ. Γ. Παυλόπουλος, Καστανιώτης, Αθήνα 1999.

Στον πρωτεϊκό κόσμο που ζούμε αντιμετωπίζουμε καταστάσεις ρίσκου

«Είναι ο κόσμος στον οποίο ζούμε, στα τέλη του 20ού αιώνα, διαφορετικός απ' ό,τι παλιότερα; Πιστεύω ότι είναι. Θεωρώ ότι βιώνουμε μια σημαντική περίοδο ιστορικού μετασχηματισμού και υπάρχουν βάσιμοι και αντικειμενικοί λόγοι που στηρίζουν αυτή μου την πίστη. Επιπλέον, οι αλλαγές που μας επηρεάζουν δεν περιορίζονται σε μία μόνο περιοχή του πλανήτη, αλλά εξαπλώνονται σχεδόν παντού. Οι βασικές δυνάμεις που καθόρισαν την εξέλιξη της εποχής μας είναι η επιστήμη, η τεχνολογία και η ορθολογική σκέψη, που έχουν τις απαρχές τους στην Ευρώπη του 17ου και 18ου αιώνα. Η δυτική βιομηχανική κουλτούρα διαμορφώθηκε απ' τον Διαφωτισμό [...]. Οι φιλόσοφοι του Διαφωτισμού ενερ-

γούσαν με βάση μια απλή αλλά προφανώς πολύ ισχυρή ηθική αρχή. Πίστευαν ότι όσο περισσότερο είμαστε ικανοί να κατανοήσουμε λογικά τον κόσμο και τον εαυτό μας, τόσο περισσότερο έχουμε τη δυνατότητα να διαμορφώσουμε την ιστορία έτσι, ώστε να εκπληρώνονται οι στόχοι μας [...]. Ωστόσο, ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε σήμερα ούτε μοιάζει ούτε δίνει την αίσθηση της κοινωνίας την οποία είχαν προβλέψει. Αντί να τείνει να βρίσκεται κάτω από τον απόλυτο έλεγχο μας, φαίνεται να μας ξεφεύγει - είναι ένας πρωτεϊκός κόσμος. Επιπλέον, κάποιοι από τους παράγοντες που υποτίθεται ότι θα καθιστούσαν τη ζωή μας περισσότερο σίγουρη και προβλέψιμη, όπως η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας, έχουν συχνά τα αντίθετα ακριβώς αποτελέσματα Έτσι, οι παγκόσμιες κλιματικές αλλαγές και οι κίνδυνοι που συνεπιφέρουν οφείλονται μάλλον στις παρεμβάσεις μας στο περιβάλλον. Δε συνιστούν φυσικό φαινόμενο [...]. Αντιμετωπίζουμε κατάστάσεις ρίσκου που κανένας μέχρι σήμερα στην ανθρώπινη ιστορία δεν υποχρεώθηκε να αντιμετωπίσει - το φαινόμενο του θερμοκηπίου είναι απλώς μία από αυτές. Πολλά από τα καινούργια ρίσκα και τις καινούργιες αβεβαιότητες επιδρούν πάνω μας χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους τον τρόπο που ζούμε ή το εάν είμαστε προνομιούχοι ή στερημένοι. Είναι συνδεδεμένα με την παγκοσμιοποίηση [...].»

Άντονι Γκίντενς, Ο κόσμος των ραγδαίων αλλαγών.
Πώς επιδρά η παγκοσμιοποίηση στη ζωή μας, μτφρ.
Κ.Δ. Γεώργιας, Μεταίχμιο, Αθήνα 2001, σ. 33-34.

Η οικουμενικότητα της Ορθοδοξίας και η παγκοσμιοποίηση

«Η παγκοσμιοποίηση είναι πλέον μια διαδικασία σε εξέ-

λιξη και καμιά δύναμη δε φαίνεται ότι μπορεί να την αναστείλει. Ανοίγει για την ανθρωπότητα υπέροχες δυνατότητες και απροσδόκητες προοπτικές. Αλλά και συνεπιφέρει αλυσιδωτές αναταραχές και ανακατατάξεις. Ανεξάρτητα όμως από τις θετικές ή αρνητικές επιπτώσεις, αυτή συντελείται χωρίς να την εμποδίζουν τυχόν αναστεναγμοί ή εξορκισμοί των μη οικονομολόγων. Από διάφορες πλευρές ακούγονται διαμαρτυρίες ότι η παγκοσμιοποίηση κινείται προς κατευθύνσεις που δεν εξασφαλίζουν τις βασικές ανθρώπινες αξίες, τη δικαιοσύνη, τον σεβασμό της ταυτότητας των ανθρώπων, την πολυμορφία των ανθρώπινων πολιτισμών. Ότι η νέα παγκόσμια τάξη, που διευθύνεται από τις πολυεθνικές, είναι εργαλείο πιέσεων για νέες μορφές αποικιοκρατίας. Ο πιστός δεν αιφνιδιάζεται από αυτό το φαινόμενο. Η παγκοσμιότητα και οικουμενικότητα αποτελούν βασικό στοιχείο της πίστεως και της προσδοκίας του. Είναι πεπεισμένος ότι το γνήσιο θρησκευτικό βίωμα έχει τη δύναμη να συμβάλει αποφασιστικά σε δημιουργικές επεμβάσεις, βασιζόμενο στις αιώνιες αρχές σεβασμού του κάθε ανθρώπινου προσώπου, της ελευθερίας, της ειρήνης, της δικαιοσύνης και αλληλεγγύης. Να προσφέρει νόημα στη ζωή του ανθρώπου και υπέρβαση της αγωνίας του θανάτου. Η οικουμενικότητα είναι μέσα στο αίμα των ορθοδόξων [...]. Στη θέση μιας παγκοσμιοποιησεως που μετατρέπει λαούς και ανθρώπους σε πολύ χρήσιμο για τους οικονομικούς σκοπούς μιας ανώνυμης ολιγαρχίας, το ορθόδοξο βίωμα και όραμα προτείνει και καλεί σε προσπάθεια για κοινωνία αγάπης. Το αυθεντικά χριστιανικό είναι: Να πιστεύει κανείς εκεί όπου όλα φαίνονται χωρίς ελπίδα, διότι στηρίζεται στη βεβαιότητα ότι τελικά κάποιος Άλλος ρυθμίζει την εξέ-

λιξη του σύμπαντος [...]. Να ζει με τη βεβαιότητα ότι η παγκόσμια κοινωνία αγάπης ελευθέρων προσώπων είναι ιδανικό για το οποίο αξίζει να αγωνίζεται. Να δρα δημιουργικά στο τοπικό με προοπτική το παγκόσμιο, να ανταποκρίνεται υπεύθυνα στο συγκεκριμένο χρέος με προσανατολισμό και σκοπό ζωής το Άπειρο - τον Θεό της Αγάπης».

Αναστάσιος, Αρχιεπίσκοπος Τιράνων και πάσης Αλβανίας, Παγκοσμιότητα και Ορθοδοξία, Ακρίτας, Αθήνα 2004, σ. 267-268.

Ο ενεργός ρόλος των πολιτών. Στην αντιμετώπιση ωστόσο προβλημάτων, όπως αυτά που προαναφέρθηκαν, πρωταγωνιστές δεν είναι πλέον μόνον τα κράτη. Οι κινήσεις των πολιτών μπορούν να διαδραματίσουν - και ήδη διαδραματίζουν - έναν ενεργότερο ρόλο στην ενημέρωση και τη δράση. Οικολογικά κινήματα, μη κυβερνητικοί οργανισμοί, καθώς και πρωτοβουλίες της κοινωνίας των πολιτών, που εκδηλώνονται στο διεθνές πεδίο, προσπαθούν να προστατεύσουν το περιβάλλον, να βοηθήσουν τους πάσχοντες, να μειώσουν τη διεθνή ένταση σε επικίνδυνες διεθνείς διαμάχες. Η ενεργοποίηση του πολίτη αποτελεί ένα εντελώς νέο στοιχείο στις διεθνείς υποθέσεις (στις οποίες παλαιότερα μόνος δρων ήταν το κράτος) και μπορεί να αναδειχτεί σε βασικό παράγοντα, ικανό να επηρεάσει την πορεία του πλανήτη. Άλλωστε στη σύγχρονη εποχή, όπου οι προκλήσεις και τα προβλήματα λαμβάνουν παγκόσμιες διαστάσεις, η ασφάλεια και η ευημερία ενός λαού δεν τον απαλλάσσουν από την ανάγκη να ενδιαφέρεται για την ευημερία ολόκληρης της ανθρωπότητας. Για τούτο, ασφαλώς, γίνεται ακόμη πιο αντιληπτή η ανάγκη της διαμόρφωσης σωστά ενημερωμένων, ενεργών πολιτών.

Οι 28οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004 στην Αθήνα αποτέλεσαν κορυφαίο παγκόσμιο αθλητικό και πολιτιστικό γεγονός με επίκεντρο τη χώρα που τους γέννησε.

Ερωτήσεις

- 1. Να επιλέξετε ένα κείμενο από ημερήσια εφημερίδα το οποίο να αναφέρεται σε ένα ή περισσότερα από τα προβλήματα της σύγχρονης εποχής και να το σχολιάσετε.**
- 2. Σχολιάστε μια κινηματογραφική ταινία που είδατε πρόσφατα και η οποία αναφέρεται σε ένα από τα παραπάνω προβλήματα.**

19ος ΑΙΩΝΑΣ

1. ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ

1803 Ο Τζον Ντάλτον (John Dalton, 1766-1844) ορίζει την έννοια του ατομικού βάρους.

1820 Ο Αντρέ-Μαρί Αμπέρ (Andre-Marie Ampere, 1775-1836) αρχίζει τη μελέτη του φαινομένου του ηλεκτρομαγνητισμού.

1821 Ο Μάικλ Φάραντεϋ (Michael Faraday, 1791-1867) παράγει κίνηση από ηλεκτρικές δυνάμεις.

1843 Ο Τζέιμς Τζάουλ (James Prescott Joule, 1818-1889) επιτυγχάνει τη μέτρηση μηχανικού ισοδύναμου θερμότητας.

1844 Ο Σάμιουελ Μορς (Samuel Morse, 1791-1872) τελειοποιεί τον τηλέγραφο.

1847 Ο Χέρμαν φον Χέλμχολτς (Hermann von Helmholtz, 1821-1894) διατυπώνει τον πρώτο νόμο της θερμοδυναμικής.

1859 Ο Δαρβίνος (Charles Darwin, 1809-1882) εκδίδει το έργο του > Περί της καταγωγής των ειδών.

1865 Ο Τζέιμς Κλερκ Μάξγουελ (James Clerk Maxwell, 1831-1879) επινοεί τις ομώνυμες εξισώσεις.

1865 Ο Γκρέγκορ Γιόχαν Μέντελ (Gregor Johann Mendel, 1822-1884) ανακαλύπτει τους νόμους της κληρονομικότητας.

1865 Ο Τζόζεφ Λίστερ (Joseph Lister, 1827-1912) καθιερώνει την αντισηπτική χειρουργική.

1869 Ο Ντμίτρι Ιβάνοβιτς Μεντελέγιεφ (Dmitri Ivanovich Mendeleev, 1834-1907) συντάσσει το περιοδικό σύστημα των χημικών στοιχείων.

1870 Ο Λουί Παστέρ (Louis Pasteur, 1822-1895) εργάζεται επάνω στα βακτήρια (1870-1895).

1872 Ο Βίλχελμ Βουντ (Wilhelm Wundt, 1832-1920) ιδρύει το πρώτο εργαστήριο πειραματικής ψυχολογίας στην Ευρώπη.

1876 Ο Αλεξάντερ Γκράχαμ Μπελ (Alexander Graham Bell, 1847-1922) εφευρίσκει το τηλέφωνο.

1880 Ο Ρόμπερτ Κοχ (Robert Koch, 1843-1910) μελετά μεθόδους ανοσοποίησης (1880-1910).

1885 Ο Καρλ Φρίντριχ Μπεντς (Karl Friedrich Benz, 1844-1929) κατασκευάζει το πρώτο αυτοκίνητο με βενζινοκίνητη μηχανή εσωτερικής καύσης.

1888 Ο Χάινριχ Ρούντολφ Χερτς (Heinrich Rudolf Hertz, 1857-1894) ανακαλύπτει τα ραδιοκύματα.

1893 Ο Ζίγκμουντ Φρόυντ (Sigmund Freud, 1856-1939) θέτει με το έργο του τα θεμέλια της ψυχανάλυσης.

1895 Ο Βίλχελμ Κόνραντ Ρέντγκεν (Wilhelm Konrad Rontgen, 1845-1923) ανακαλύπτει τις ακτίνες Χ.

1896 Το ζεύγος Πιερ και Μαρί Κιουρί (Pierre Curie, 1859-1906, Marie Curie, 1867-1934) ανακαλύπτει τη ραδιενέργεια.

1897 Ο Ρούντολφ Ντίζελ (Rudolf Diesel, 1858-1913) τελειοποιεί τον κινητήρα «ντίζελ».

19ος ΑΙΩΝΑΣ

2. ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΟΧΑΣΤΕΣ

Χέρντερ (Johann Gottfried von Herder, 1744-1803).

Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte, 1762-1814).

Χέγκελ (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770-1831).

Μιλ (John Stuart Mill, 1806-1873).

Κοντ (Auguste Comte, 1798-1857).

Ντυρκέμ (Emile Durkheim, 1858-1917).

Σαιν-Σιμόν (Claude Henri de Rouvroy, Comte de Saint-Simon, 1760-1825).

Προυντόν (Pierre Joseph Proudhon, 1809-1865).
Μαρξ (Karl Marx, 1818-1883).
Ένγκελς (Friedrich Engels, 1820-1895).
Σπένσερ (Herbert Spencer, 1820-1903).
Σοπενχάουερ (Arthur Schopenhauer, 1788-1860).
Νίτσε (Friedrich Nietzsche, 1844-1900).
Κίρκεγκορ (Soren Kierkegaard, 1813-1855) κ.ά.

19ος ΑΙΩΝΑΣ

3. ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

Λογοτεχνία (ποίηση, πεζογραφία)

Γκαίτε (Wolfgang von Goethe, 1749-1832).
Μπάυρον (George Gordon, Lord Byron, 1788-1824).
Γουόρντσγουορθ (William Wordsworth, 1770-1850).
Σέλεϋ (Percy Bysshe Shelley, 1792-1822).
Κιτς (John Keats, 1795-1821).
Λαμαρτίνοσ (Alphonse de Lamartin, 1790-1869).
Βινύ (Alfred de Vigny, 1797-1863).
Μυσέ (Alfred de Musset, 1810-1857).
Λεοπάρντι (Giacomo Leopardi, 1798-1837).
Χάινε (Heinrich Heine, 1797-1856).
Πούσκιν (Alexander Pushkin, 1799-1837).
Σατομπριάν (Francois Rene de Chateaubriand, 1768-1848).
Σταντάλ (Henri Beyle, ψευδ. Stendhal, 1783-1842).
Ουγκό (Victor Hugo, 1802-1885).
Δουμάς (πατέρας) (Alexandre Dumas, 1802-1870).
Μαντσόνι (Alessandro Manzoni, 1785-1873).
Σκοτ (Walter Scott, 1771-1832) κ.ά.

Μουσική

Σούμπερτ (Franz Schubert, 1797-1828).

Μπερλιόζ (Hector Berlioz, 1803-1869).

Σοπέν (Frederic Chopin, 1810-1849).

Σούμαν (Robert Schumann, 1810-1856).

Λιστ (Franz Liszt, 1811-1886).

Βάγκνερ (Richard Wagner, 1813-1883).

Μπραμς (Johannes Brahms, 1833-1897).

Μάλερ (Gustav Mahler, 1860-1911).

Βέρντι (Giuseppe Verdi, 1813-1901).

Τσαϊκόφσκι (Peter Tchaikovsky, 1840-1893) κ.ά.

Ζωγραφική

Ντελακρουά (Eugene Delacroix, 1798-1863).

Ζερικό (Theodore Gericault, 1791-1824).

Φρίντριχ (Kaspar David Friedrich, 1774-1840).

Τέρνερ (Joseph Mallord William Turner, 1775-1851).

Κόνσταμπλ (John Constable, 1776-1837) κ.ά.

19ος ΑΙΩΝΑΣ

4. ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΡΕΑΛΙΣΜΟΥ

Λογοτεχνία - Θέατρο

Μπαλζάκ (Honore de Balzac, 1799-1850).

Φλομπέρ (Gustave Flaubert, 1821-1880).

Ζολά (Emile Zola, 1840-1902).

Ντίκενς (Charles Dickens, 1812-1870).

Ντοστογιέφσκι (Feodor Dostoyevski, 1821-1881).

Τολστόι (Leon Tolstoi, 1828-1910).

Ίψεν (Henrik Ibsen, 1828-1906).

Στρίντμπεργκ (August Strindberg, 1849-1912).

Σο (George Bernard Shaw, 1856-1950).

Τουργκένιεφ (Ivan Sergeyeovich Turgenev, 1818-1883).

Τσέχοφ (Anton Tchekhof, 1860-1904).
Χάμσουν (Knut Hamsun, 1859-1952).
Γκόρκυ (Maxim Gorky, 1868-1936) κ.ά.

Ζωγραφική

Κορό (Jean Baptiste Camille Corot, 1796-1875).
Ντομιέ (Honore Daumier, 1808-1879).
Κουρμπέ (Gustave Gourbet, 1819-1877).
Μιλέ (Jean-Francois Millet, 1814-1875) κ.ά.

19ος ΑΙΩΝΑΣ

5. ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ

Πόου (Edgar Allan Poe, 1809-1849).
Μποντλέρ (Charles Baudelaire, 1821-1867).
Μαλαρμέ (Stephan Mallarme, 1842-1898).
Βερλέν (Paul Verlaine, 1844-1896).
Ρεμπό (Arthur Rimbaud, 1854-1891).
Κλοντέλ (Paul Claudel, 1868-1955).
Μωρεάς (Jean Moreas - Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, 1856-1910).
Βαλερύ (Paul Valery, 1871-1945) κ.ά.

19ος ΑΙΩΝΑΣ

6. ΙΜΠΡΕΣΙΟΝΙΣΤΕΣ – ΜΕΤΑΪΜΠΡΕΣΙΟΝΙΣΤΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Πισαρό (Camille Pissaro, 1830-1903).
Μανέ (Edouard Manet, 1832-1883).
Ντεγκά (Edgar Degas, 1834-1917).
Σισλέ (Alfred Sisley, 1839-1899).
Μονέ (Claude Monet, 1840-1926).

Ρενουάρ (Pierre Auguste Renoir, 1841-1919).
Κάσατ (Mary Cassatt, 1844-1926).
Σερά (Georges Seurat, 1859-1891).
Σεζάν (Paul Cezanne, 1839-1906).
Γκογκέν (Paul Gauguin, 1848-1903).
Βαν Γκογκ (Vincent Van Gogh, 1853-1890).
Μουνκ (Edvard Munch, 1863-1944) κ.ά.

19ος ΑΙΩΝΑΣ

7. ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ζωγράφοι της Σχολής του Μονάχου

Θεόδωρος Βρυζάκης (1814-1878).

Νικηφόρος Λύτρας (1832-1904).

Κωνσταντίνος Βολανάκης (1839-1907).

Νικόλαος Γύζης (1842-1901).

Γεώργιος Ιακωβίδης (1853-1932).

Συμεών Σαββίδης (1859-1927) κ.ά.

Άλλοι μεγάλοι ζωγράφοι με ανεξάρτητες αφετηρίες

Νικόλαος Ξυδιάς (1826-1909).

Ελένη Μπούκουρα-Αλταμούρα (1821-1900).

Νικόλαος Κουνελάκης (1829-1869).

Σπύρος Προσαλέντης (1830-1895).

Πολύχρονης Λεμπέσης (1848-1913).

Περικλής Πανταζής (1849-1884).

Θεόδωρος Ράλλης (1852-1909).

Ιωάννης Αλταμούρας (1852-1878).

Αριστείδης Οικονόμος (1860-1931) κ.ά.

Γλύπτες

Ιωάννης Κόσσος (ανδριάντες Κοραή και Ρήγα Φεραίου στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, Ζάππα κ.ά.).

Γεώργιος Φυτάλης (ανδριάντας Πατριάρχη Γρηγορίου Ε' στο Πανεπιστήμιο Αθηνών κ.ά.).

Γεώργιος Βιτάλης (ανδριάντας Χαρ. Τρικούπη, Παλαιά Βουλή/Εθνικό Ιστορικό Μουσείο).

Δημήτριος Φιλιππότης (Θεριστής, Ξυλοθραύστης, Μικρός ψαράς, Παιδί με τα σταφύλια κ.ά.).

Γεώργιος Βρούτος (Πνεύμα του Κοπέρνικου, ανδριάντας Αβέρωφ, Παναθηναϊκό Στάδιο κ.ά.).

Γιαννούλης Χαλεπάς (Σάτυρος που παίζει με τον Έρωτα, Κοιμωμένη, Μήδεια, Οιδίποδας και Αντιγόνη κ.ά.).

Λάζαρος Σώχος (έφιππος ανδριάντας Θεόδωρου Κολοκοτρώνη κ.ά.)

19ος ΑΙΩΝΑΣ

8. ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Παλαιά Ανάκτορα, 1836 (σημ. Βουλή των Ελλήνων), Φρ. Γκέρνερ.,

Οικία Δουκίσσης Πλακεντίας «Ιλίσσια», 1840, (σημ. Βυζαντινό Μουσείο), Σταμάτης Κλεάνθης.

Πανεπιστήμιο Αθηνών, 1839, Χριστιανός Χάνσεν.

Ακαδημία Αθηνών, 1859, Θεόφιλος Χάνσεν.

Εθνική Βιβλιοθήκη, 1884, Θεόφιλος Χάνσεν.

Αστεροσκοπείο Αθηνών, 1842, Θεόφιλος Χάνσεν.

Ξενοδοχείο Μεγάλης Βρετανίας, 1842, Θεόφιλος Χάνσεν.

Μητρόπολη Αθηνών, 1842-1862 Θεόφιλος Χάνσεν, Δημήτριος Ζέζος, Φραγκ. Μπουλανζέ.

Αρσάκειο, 1846, Λύσανδρος Καυταντζόγλου.

Οφθαλμιατρείο, 1852, Λύσανδρος Καυταντζόγλου.

Βαρβάκειο, 1857, Παναγιώτης Κάλκος.

Παλαιά Βουλή, 1871 (σημ. Εθνικό και Ιστορικό Μουσείο), Παναγιώτης Κάλκος.

Αρχαιολογικό Μουσείο, 1866, Παναγιώτης Κάλκος.
Πολυτεχνείο, 1876, Λύσανδρος Καυταντζόγλου.
Ιλίου Μέλαθρον (Μέγαρο Σλίμαν), 1879 (σημ. Νομισματικό Μουσείο), Ερνέστος Τσίλερ.
Εθνικό Θέατρο, 1895, Ερνέστος Τσίλερ.

20ός ΑΙΩΝΑΣ

1. ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ

- 1900** Ο Μαξ Πλανκ (Max Planck, 1858-1947, Νόμπελ Φυσικής 1918) διατυπώνει την κβαντική θεωρία.
- 1903** Οι αδελφοί Ράιτ (Orwill και Wilbur Wright) πραγματοποιούν την πρώτη πτήση με αεροπλάνο στη Βόρεια Καρολίνα των ΗΠΑ.
- 1905** Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν (Albert Einstein, 1879-1955, Νόμπελ Φυσικής 1921) διατυπώνει την ειδική θεωρία της σχετικότητας.
- 1905** Ο ψυχολόγος Αλφρέ Μπινέ (Alfred Binet, 1857-1911) επινοεί τρόπο μέτρησης της ευφυΐας, που οδήγησε στον δείκτη νοημοσύνης (I.Q.).
- 1913** Ο Έρνεστ Ράδερφορντ (Ernest Rutherford, 1871-1937, Νόμπελ Χημείας 1908) και ο Νιλς Μπορ (Nils Bohr, 1885-1962, Νόμπελ Φυσικής 1922) διαμορφώνουν το κλασικό μοντέλο του ατόμου.
- 1916** Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν διατυπώνει τη γενική θεωρία της σχετικότητας.
- 1917** Ο Βίλεμ ντε Σίτερ (Willem de Sitter, 1872-1934) διατυπώνει τη θεωρία για το διαστελλόμενο Σύμπαν.
- 1918** Ο αστρονόμος Χάρλοου Σάπλυ (Harlow Shapley, 1885-1972) υπολογίζει την απόσταση από το κέντρο του γαλαξία μας στη Γη.

1924 Ο αστροφυσικός Έντουιν Χαμπλ (Edwin Hubble, 1889-1953) ανακαλύπτει ότι υπάρχουν και άλλοι γαλαξίες και διατυπώνει νόμο σχετικά με την ταχύτητα με την οποία μετατοπίζονται.

1926 Ο Έρβιν Σρέντινγκερ (Erwin Schrodinger, 1887-1961, Νόμπελ Φυσικής 1933) διατυπώνει την εξίσωση του κβαντικού κόσμου.

1926 Ο Μαξ Μπορν (Max Born, 1882-1974, Νόμπελ Φυσικής 1954), θεμελιώνει μαζί με τους Χάιζενμπεργκ και Σρέντινγκερ την κβαντομηχανική.

1927 Ο Βέρνερ Καρλ Χάιζενμπεργκ (Werner Karl Heisenberg, 1906-1976, Νόμπελ Φυσικής 1932) διατυπώνει την αρχή της αβεβαιότητας.

1928 Ο Αλεξάντερ Φλέμινγκ (Alexander Fleming, 1881-1955, Νόμπελ Φυσιολογίας και Ιατρικής 1945) ανακαλύπτει την πενικιλίνη.

1939 Ο Λίο Σίλαρντ (Leo Szilard, 1898-1964) ανακαλύπτει την πυρηνική σχάση.

1946 Ο Τζον Πρέσπερ Έκερτ (John Presper Eckert, 1919-1995) και ο Τζον Ουίλιαμ Μότσλυ (John William Mauchly, 1907-1980) κατασκευάζουν τον ENIAC, τον πρώτο ηλεκτρονικό υπολογιστή.

1948 Ο Ουίλιαμ Σόκλυ (William Bradford Shockley, 1910-1989, Νόμπελ Φυσικής 1956) με συνεργάτες του ανακαλύπτει το τρανζίστορ.

1948 Ο Ρίτσαρντ Φάινμαν (Richard Phillips Feynman, 1918-1988, Νόμπελ Φυσικής 1965) διατυπώνει τη θεωρία της κβαντικής ηλεκτροδυναμικής.

1950 Ο Άλαν Τιούρινγκ (Alan Mathison Turing, 1912-1954) κατασκευάζει τη μηχανή τεχνητής νοημοσύνης που πήρε το όνομά του.

1953 Ο Τζέιμς Ουότσον (James Watson, γενν. το 1928) και ο Φράνσις Κρικ (Francis Crick, 1916- 2004) υποστηρίζουν ότι η δομή του DNA έχει τη διάταξη διπλής έλικας. Τιμήθηκαν και οι δύο με το Νόμπελ Φυσιολογίας και Ιατρικής το 1962.

1957 Οι Σοβιετικοί θέτουν σε τροχιά γύρω από τη Γη τον «Σπούτνικ Ι».

1957 Ο Άλμπερτ Σέιμπιν (Albert Sabine, 1906-1993) δημιουργεί το εμβόλιο κατά της πολιομυελίτιδας.

1960 Ο Θίοντορ Μείμαν (Theodor Harold Maiman, γενν. το 1927) κατασκευάζει το πρώτο λέιζερ.

1961 Ο Γιούρι Γκαγκάριν (Yuri Alekseyevich Gagarin, 1934-1968) εκτοξεύεται με το διαστημόπλοιο «Βοστόκ Ι», σε τροχιά γύρω από τη Γη.

1965 Εκτοξεύεται ο πρώτος τηλεπικοινωνιακός δορυφόρος με την ονομασία «Early Bird».

1967 Ο Κρίστιαν Μπάρναρντ (Christiaan Barnard, 1922-2001) πραγματοποιεί την πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς.

1969 Το πλήρωμα του διαστημόπλοιου «Απόλλων 11» προσεδαφίζεται στη Σελήνη.

1970 Ο Στίβεν Χόκινγκ (Stephen Hawking, γενν. το 1942) διατυπώνει τη θεωρία για τις μαύρες τρύπες.

1975 Κατασκευάζεται το πρώτο μικροσίπ.

1978 Γεννιέται το πρώτο «παιδί του σωλήνα» μετά από έρευνες του Πάτρικ Στέπτοου (Patrick Steptoe, 1913-1988) και του Ρόμπερτ Έντουαρντς (Robert Edwards, γενν. το 1925).

1991 Ο Τιμ Μπέρνερς Λι (Tim Berners Lee, γενν. το 1955) επινοεί τον Παγκόσμιο Ιστό Διαδικτύου (World Wide Web).

1996 Γεννιέται το πρώτο κλωνοποιημένο πρόβατο, η «Ντόλι», μετά από έρευνα του Ίαν Ουίλνατ και της ομάδας του.

2000 Χαρτογραφείται η ακολουθία του ανθρώπινου γονιδιώματος.

20ός ΑΙΩΝΑΣ

2. ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΤΟΧΑΣΤΕΣ

Ανρί Μπερξόν (Henri Bergson, 1859-1941, Νόμπελ Λογοτεχνίας 1927), ενορατική γνώση.

Έντμουντ Χούσερλ (Edmund Husserl, 1859-1938), φαινομενολογία.

Μάρτιν Χάιντεγκερ (Martin Heidegger, 1889-1976), φιλοσοφία του υπαρξισμού.

Λούντβιχ Βιτγκενστάϊν (Ludwig Wittgenstein, 1889-1951), αναλυτική φιλοσοφία, φιλοσοφία της γλώσσας.

Μπέρτραντ Ράσελ (Bertrand Russell, 1872-1970), αναλυτική φιλοσοφία, φιλοσοφία της γλώσσας.

Καρλ Γιάσπερς (Karl Theodor Jaspers, 1883-196), υπαρξισμός.

Ζαν-Πολ Σαρτρ (Jean-Paul Sartre, 1905-1980), υπαρξισμός.

Σλικ (Moritz Schlick), **Νόιρατ** (Otto Neurath), **Κάρναπ** (Rudolf Carnap), **Βάισμαν** (Friedrich Waismann): μέλη του Κύκλου της Βιέννης (λογικός θετικισμός).

Καρλ Πόπερ (Karl Raimund Popper, 1902-1994), φιλοσοφία της επιστήμης, αρχή της διαψευσιμότητας.

Μαξ Βέμπερ (Max Weber, 1864-1920), θεμελιωτής της σύγχρονης κοινωνιολογίας.

Χορκχάιμερ (Max Horkheimer), **Αντόρνο** (Theodor Adorno), **Χάμπερμας** (Jurgen Habermas), **Μαρκούζε** (Herbert Marcuse), **Μπένγιαμιν** (Walter Benjamin): Σχολή της Φρανκφούρτης (κριτική θεωρία).

Λεβί-Στρος (Claude Levi-Strauss), Λακάν (Jacques Lacan), Αλτουσέρ (Louis Althusser), Μπαρ (Roland Barthes), Φουκό (Michel Foucault): δομισμός (στρουκτουραλισμός).

Λυοτάρ (Jean-Francois Lyotard), Ντελέζ (Gilles Deleuze), Μποντριγιάρ (Jean Baudrillard), Ντεριντά (Jacques Derrida): μεταμοντερνισμός.

20ός ΑΙΩΝΑΣ

3. ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

Ζωγραφική

Φοβισμός - Εξπρεσιονισμός: Ματίς (Henri Matisse, 1869-1954), Ρουό (Georges Rouault, 1871-1958).

Ζωγράφοι της ομάδας «Η Γέφυρα»: Κίρχνερ (Ernst Ludwig Kirchner), Νόλντε (Emil Nolde).

Κυβισμός - Ορφισμός: Πικάσο (Pablo Picasso, 1881-1973), Μπρακ (Georges Braque), Γκρις (Juan Gris), Λεζέ (Fernand Leger), Ντελονέ (Robert Delaunay, 1885-1941).

Φουτουρισμός: Μποτσιόνι (Umberto Boccioni, 1882-1916), Καρά (Karlo Carrà), Σεβερίνι (Gino Severini).

«Ο Γαλάζιος Καβαλάρης» - Αφαίρεση - ανεξάρτητοι δημιουργοί: Καντίνσκυ (Wassily Kandinsky, 1866-1944), Μαρκ (Franz Marc), Μάκε (August Macke), Κοκόσκα (Oscar Kokoschka, 1886-1980).

Ομάδα «Ντε Στιλ»: Μόντριαν (Piet Mondrian, 1872-1944).

Σουπρεματισμός: Μάλεβιτς (Kasimir Malevich, 1878-1935).

Κονστρουκτιβισμός: Τάτλιν (Vladimir Tatlin, 1885-1953).

Ντανταϊσμός: Ντυσάν (Marcel Duchamp, 1887-1968), Αρπ (Hans Arp), Πικαμπιά (Francis Picabia).

Σουρεαλισμός: Νταλί (Salvador Dali, 1904-1989), Μαγκρίτ (Rene Magritte, 1898-1967), Ερνστ (Max Ernst), Μιρό (Juan Miro).

Μεταφυσική ζωγραφική: Ντε Κίρικο (Giorgio de Chirico, 1888-1978).

Ανεξάρτητοι δημιουργοί: Κλέε (Paul Klee, 1879-1940), Σαγκάλ (Marc Chagall, 1889-1985), Αμεντέο Μοντιλιάνι (Amedeo Modigliani, 1884-1920), Μπέικον (Francis Bacon, 1910-1992).

Αφηρημένος εξπρεσιονισμός: Πόλοκ (Jackson Pollock, 1912-1956), Ρόθκο (Marc Rothko, 1903 -1970), Ντε Κούνινγκ (Willem de Kooning), Νιούμαν (Barnett Newman), Θεόδωρος Στάμος (1912-1963), Ουίλιαμ Μπαζιιώτης (1922-1997).

Ποπ αρτ (ευρωπαϊκός νεορεαλισμός): Ουόρχολ (Andy Warhol, 1928-1987).

Χάπενινγκ, περιβάλλοντα, εγκαταστάσεις: Μπούς (Joseph Beuys), Κάπρου (Alan Kaprow, γενν. το 1927), Σίγκαλ (George Segal, γενν. το 1924), Λουκάς Σαμαράς (γενν. το 1936)

Οπ αρτ: Βαζαρελύ (Victor Vasarely, 1906-1997).

Κινητική τέχνη: Καλντέρ (Al. Calder, 1898-1976), Τινγκελύ (Jean Tinguely, 1925), Τάκης (Βασιλάκης, γενν. το 1925), Χρύσα (Βαρδέα, γενν. το 1933).

Μινιμαλισμός: Τζαντ (Donald Judd, 1928-1994), Κάρο (Anthony Caro, γενν. το 1924).

Εννοιακή τέχνη: Κόσουτ (Joseph Kosuth, γενν. το 1945), Κρίστο (Christo, γενν. το 1935).

Αρτε πόβερα (φτωχή τέχνη): Γιάννης Κουνέλλης (γενν. το 1936).

Φωτογραφικός ρεαλισμός: Μπλάκγουελ (Tom Blackwell, γενν. το 1938), Έστες (Richard Estes, γενν. το 1936).

Γλυπτική

Μπουρντέλ (Antoine Bourdelle, 1861-1829).

Μαγιόλ (Aristide Maillot, 1861-1944).

Μπάρλαχ (Ernst Barlach, 1870-1938).

Αρσιπένκο (Alexander Archipenko, 1887-1964).

Μπρανκουζί (Constantin Brancusi, 1876-1957).

Γκαμπό (Naum Gabo, 1890-1977).

Πέβσνερ (Antoine Pevsner).

Μουρ (Henry Moore, 1898-1986).

Χέπγουορθ (Barbara Hepworth, 1903 -1975).

Τζιακομέτι (Alberto Giacometti, 1901-1966).

Αρχιτεκτονική - οι πρωτοπόροι

Ράιτ (Frank Lloyd Wright, 1867-1959).

Γκρόπιους (Walter Gropius, 1883-1969).

Λε Κορμπυζιέ (Le Corbusier, 1887-1965).

Μις Βαν ντερ Ρόε (Ludwig Mies Van der Rohe, 1886-1969).

20ός ΑΙΩΝΑΣ

4. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ - Ο ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ

Ποίηση

Βαλερύ (Paul Valery, 1871-1945).

Γέιτς (William Butler Yeats, 1865-1939).

Ρίλκε (Reiner Maria Rilke, 1875-1926).

Έλιοτ (Thomas Stearns Eliot, 1888-1965).
Πάουντ (Ezra Pound, 1885-1972).
Κωνσταντίνος Καβάφης (1863-1933).
Απολινέρ (Guillaume Apollinaire, 1880-1918).
Μαγιακόφσκι (Vladimir Maiakovski, 1893-1930).
Ελυάρ (Paul Eluard, 1895-1952).
Μπρετόν (Andre Breton, 1896-1966).
Αραγκόν (Louis Aragon, 1897-1982).
Γιώργος Σεφέρης (1900-1971).
Οδυσσέας Ελύτης (1911-1996).

Πεζογραφία

Προυστ (Marcel Proust, 1871-1922).
Ζιντ (Andre Gide).
Γουλφ (Virginia Woolf, 1882-1941).
Τζόυς (James Joyce, 1882-1941).
Κάφκα (Franz Kafka, 1883-1924).
Φόκνερ (William Faulkner, 1897-1962).
Μαν (Thomas Mann, 1875-1955).
Χέμινγκουεϋ (Ernest Hemingway, 1899-1961).
Μπελ (Heinrich Boll, 1917-1985).
Γκρας (Giinter Grass, γενν. το 1927).

20ός ΑΙΩΝΑΣ

5. ΘΕΑΤΡΟ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Θέατρο

Ο' Νιλ (James O'Neill, 1847-1920).
Πιραντέλο (Luigi Pirandello, 1867-1936).
Ζιροντού (Jean Giraudoux, 1882-1944).
Κοκτό (Jean Maurice Cocteau, 1889-1963).
Ουάιλντερ (Thornton Niven Wilder, 1897-1975).
Λόρκα (Federico Garcia Lorca, 1898-1936)

Πολιτικό θέατρο

Μπρεχτ (Bertold Brecht, 1898-1956).

Θέατρο του παραλόγου

Μπέκετ (Samuel Becket, 1906-1989).

Ιονέσκο (Eugene Ionesco, 1912-1994).

Πίντερ (Harold Pinter, γενν. το 1930).

Μεταπολεμικό αμερικανικό θέατρο

Ουίλιαμς (Tennessee Williams, 1911-1983).

Μίλερ (Arthur Miller, 1915-2005).

Κινηματογράφος

Οι πρωτοπόροι

Τσάπλιν (Charlie Chaplin, 1889-1977).

Κίτον (Buster Keaton, 1896-1966).

Ρωσικός κινηματογράφος

Αϊζενστάιν (Sergei Eisenstein, 1898-1948).

Πουντόφκιν (Vsevolod Pudovkin, 1893-1953).

Ταρκόφσκι (Andrei Tarkovski, 1932-1986).

Γερμανικός εξπρεσιονισμός

Βίνε (Robert Wiene, 1881-1938).

Λανγκ (Fritz Lang, 1890-1976).

Μουρνάου (Fr.W. Murnau, 1889-1931).

Ιταλικός κινηματογράφος

α) Νεορεαλισμός

Ροσελίνι (Roberto Rossellini, 1906-1977).

Βισκόντι (Luchino Visconti, 1906-1976).

Ντε Σίκα (Vittorio De Sica, 1902-1974).

Φελίνι (Federico Fellini, 1920 -1993).

Αντονιόνι (Michelangelo Antonioni, γενν. το 1912).

β) Παζολίνι (Pier Paolo Pasolini, 1932-1986).

Γαλλικός κινηματογράφος

α) Ποιητικός ρεαλισμός

Ρενουάρ (Jean Renoir, 1894-1979).

Κλερ (Rene Clair, 1898-1981).

Κλεμάν (Rene Clement, 1913-1996).

β) Νέο κύμα (νουβέλ βαγκ)

Βιγκό (Jean Vigo, 1905-1934).

Ρενέ (Alain Resnais, γενν. το 1922)

Τρυφό (Francois Truffault, 1932-1984).

Γκοντάρ (Jean-Luc Godard, γενν. το 1930).

Σαμπρόλ (Claude Chabrol, γενν. το 1930).

Σουηδικός κινηματογράφος

Μπέργκμαν (Ingmaar Bergman, γενν. το 1918).

Αμερικανικός κινηματογράφος

Ουέλς (Orson Welles, 1915-1985).

Ηλίας Καζάν (1909-2003).

20ός ΑΙΩΝΑΣ 6. ΜΟΥΣΙΚΗ

Μουσική

Επιρροές από την εθνική μουσική

Σιμπέλιους (Jean Sibelius, 1865-1957).

Μπάρτοκ (Bela Bartok, 1881-1945).

Μπρίτεν (Benjamin Britten, 1913-1976).

Η συνέχεια της ρωσικής μουσικής παράδοσης και η πορεία προς τον μοντερνισμό

Προκόφιεφ (Sergey Prokofiev, 1891-1953).

Σοστακόβιτς (Dmitry Shostakovich, 1906-1975).

Στραβίνσκι (Igor Stravinsky, 1882-1971)

Οι πρωτοποριακές τάσεις (σειραϊκή μουσική κ.ά.).
Σένμπεργκ (Arnold Schonberg, 1874-1951).
Μεσιάν (Olivier Messiaen, 1908-1992).
Μιγιό (Darius Milhaud, 1892-1974).

Οι Έλληνες πρωτοπόροι

Νίκος Σκαλκώτας (1904-1949).
Ιάνης (Γιάννης) Ξενάκης (1922-2001).
Γιάννης Χρήστου (1926-1970).

Μουσική για μιούζικαλ

Βάιλ (Kurt Weill, 1900-1950).
Γκέρσουιν (George Gershwin, 1898-1937).

20ός ΑΙΩΝΑΣ

7. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ζωγραφική

Η πορεία προς τον μοντερνισμό

Κωνσταντίνος Παρθένης (1878/9-1928).
Κωνσταντίνος Μαλέας (1879-1928).
Νικόλαος Λύτρας (1883-1927).
Σπύρος Παπαλουκάς (1892-1957) κ.ά.

Ο Μεσοπόλεμος - Η Γενιά του '30 - Παράδοση και μοντερνισμός

Γιώργος Μπουζιάνης (1885-1959).
Θεόφιλος Χατζημιχαήλ (περ. 1870-1934).
Γιώργος Γουναρόπουλος (1889-1977).
Φώτης Κόντογλου (1895-1965).
Γεράσιμος Στέρης (1898-1987).
Σπύρος Βασιλείου (1902-1985).
Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας (1906-1994).
Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης (1908-1995).

Νίκος Νικολάου (1909-1986).
Νίκος Εγγονόπουλος (1910-1985).
Γιάννης Τσαρούχης (1910-1989).
Διαμαντής Διαμαντόπουλος (1914-1995) κ.ά
**Μεταπολεμική ζωγραφική (1945-1960) - Η πορεία
προς την αφαίρεση**
Γιάννης Μόραλης (γενν. το 1916).
Παναγιώτης Τέτσης (γενν. το 1925).
Αλέκος Κοντόπουλος (1905-1975).
Γιάννης Σπυρόπουλος (1912-1990).
Γιάννης Γαίτης (1923-1984).
Τάκης Μάρθας (1905-1965) κ.ά.
**(1960-σήμερα) - Αναζητήσεις σε όλα τα σύγχρονα
ρεύματα**
Βλάσης Κανιάρης (γενν. το 1928).
Νίκος Κεσσανλής (1930-2004).
Κώστας Τσόκλης (γενν. το 1930).
Παύλος (Διονυσόπουλος, γενν. το 1930).
Χρίστος Καράς (γενν. το 1930).
Αλέκος Ακριθάκης (1939-1994).
Παντελής Ξαγοράρης (γενν. το 1929).
Όπυ Ζούνη (γενν. το 1941).
Νίκη Καναγκίνη (γενν. το 1933).
Σαράντης Καραβούζης (γενν. 1938).
Σωτήρης Σόρογκας (γενν. το 1936).
Αλέκος Φασιανός (γενν. το 1935).
Δημήτρης Κοκκινίδης (γεν. το 1929).
Χρύσα (Βαρδέα, γενν. το 1933).
Δημήτρης Μυταράς (γενν. το 1934).
Λουκάς Σαμαράς (γενν. το 1936).
Γιάννης Κουνέλλης (γενν. το 1936).
Χρόνης Μπότσογλου (γενν. το 1941).
Γιώργος Ξένος (γενν. το 1953) κ.ά.

Γλυπτική

Μιχάλης Τόμπρος (1889-1974).

Αντώνιος Σώχος (1888-1975).

Θανάσης Απάρτης (1899-1972).

Γιώργος Ζογγολόπουλος (1903-2004).

Κλέαρχος Λουκόπουλος (1908-1995).

Χρήστος Καπράλος (1909-1993).

Αχιλλέας Απέργης (1909-1984).

Γιάννης Παππάς (1913-2005).

Λάζαρος Λαμέρας (1913-1998).

Κώστας Κουλεντιανός (1918-1995).

Γεράσιμος Σκλάβος (1927-1967).

Τάκης (Βασιλάκης, γενν. το 1925) κ.ά

Αρχιτεκτονική

Μεσοπόλεμος – Παράδοση και πρωτοπορία

Αριστοτέλης Ζάχος (1872-1939).

Δημήτρης Πικιώνης (1887-1968).

Πάνος Ν. Τζελέπης (1894-1976).

Νικόλαος Μητσάκης (1899-1941).

Κυριακούλης Παναγιωτάκος (1902-1982).

Λεωνίδα Μπόνης (1896-1963) κ.ά.

Μεταπολεμική αρχιτεκτονική

Άρης Κωνσταντινίδης (1913-1993).

Νίκος Βαλσαμάκης (γενν. το 1925).

Τάκης Ζενέτος (1926-1977).

Παύλος Μυλωνάς (1915-2005).

Δημήτρης Φατούρος (γενν. το 1928) κ.ά.

Αλσατία και Λορραίνη

Επαρχίες της Βορειοανατολικής Γαλλίας, δυτικά του Ρήνου. Η ενσωμάτωσή τους αποτέλεσε αντικείμενο έντονης αμφισβήτησης μεταξύ της Γαλλίας και της Γερμανίας ολόκληρο τον 19ο και τον 20ό αιώνα.

Αντεπανάσταση

Εσωτερική ανατροπή μιας ομάδας επαναστατών από άλλους επαναστάτες οι οποίοι είτε πρόσκεινται στην επίσημη κρατική εξουσία είτε στρέφονται και αυτοί εναντίον της.

Αποσταλινοποίηση

Συστηματική διαδικασία εξάλειψης του αυταρχισμού και της προσωπολατρίας επί Νικίτα Χρουστσόφ (1954-1968).

Αρχή της δεδηλωμένης

Θεμελιώδης αρχή λειτουργίας του κοινοβουλευτικού συστήματος, την οποία εισήγαγε στην Ελλάδα ο Χ. Τρικούπης (1875). Βάσει της αρχής αυτής, το κόμμα που πλειοψηφεί στις εκλογές θα πρέπει, για να κυβερνήσει, να έχει εξασφαλισμένη («δεδηλωμένη») την εμπιστοσύνη της πλειοψηφίας της Βουλής.

Αστραπιαίος πόλεμος

Στρατιωτική τακτική των ναζιστικών στρατευμάτων, που βασίστηκε στην ταυτόχρονη και εντατική χρήση τεθωρακισμένων μέσων, πυροβολικού και αεροπορίας, ώστε ο εχθρός, αιφνιδιαζόμενος και αδυνατώντας να οργανώσει την άμυνά του, να καταβληθεί το συντομότερο δυνατόν. Η τακτική αυτή απέδωσε ιδιαίτερα στις περιπτώσεις της Πολωνίας, της Γαλλίας και της Ελλάδας.

Αυτοκέφαλο της Εκκλησίας της Ελλάδας

Το εκκλησιαστικό καθεστώς σύμφωνα με το οποίο, από το 1833 και εξής, η Εκκλησία της Ελλάδας απολαύει διοικητικής αυτονομίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο αναγνώρισε το Αυτοκέφαλο το 1850 μαζί με άλλες μεταγενέστερες ρυθμίσεις.

Άφρικα Κορπ (Africa Korps)

Το υπό τις διαταγές του στρατάρχη Ρόμελ γερμανικό εκστρατευτικό σώμα της Βόρειας Αφρικής κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (1941-1942).

Αψβούργοι (Habsburg)

Ευρωπαϊκή δυναστεία από την οποία προέρχονταν οι αυτοκράτορες της Γερμανίας και στη συνέχεια της Αυστρίας. Η μοναρχική εξουσία των Αψβούργων, που χρονολογείται από τον 13ο αιώνα, τερματίστηκε το 1918.

Βαλκάνια

Τουρκικής προέλευσης γεωγραφική ονομασία της Χερσονήσου του Αίμου, που στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκε για να δηλώσει ολόκληρη τη Νοτιοανατολική Ευρώπη, από την οροσειρά των Καρπαθίων και τις Τρανσυλβανικές Άλπεις μέχρι τη Μεσόγειο.

Βέρμαχτ (Wehrmacht)

Οι χερσαίες στρατιωτικές δυνάμεις της ναζιστικής Γερμανίας.

Βισυ (Κυβέρνηση του Vichy)

Πόλη της Γαλλίας, όπου έδρευε η δοτή προς τους Γερμανούς κατακτητές κατοχική κυβέρνηση της Γαλλίας υπό τον στρατάρχη Πεταίν.

Γ' Γαλλική Δημοκρατία

Το δημοκρατικό κοινοβουλευτικό καθεστώς το οποίο εγκαθιδρύθηκε στη Γαλλία το 1870, μετά την ήττα της από τη Γερμανία και την εκθρόνιση του τελευταίου Γάλλου μονάρχη, Ναπολέοντα Γ Βοναπάρτη.

Γερμανική Δημοκρατία της Βαϊμάρης

Το δημοκρατικό πολίτευμα της ηττημένης Γερμανίας, που ανακηρύχθηκε στην πόλη Βαϊμάρη (Weimar) το 1918, αλλά και η πολιτική ιστορία της προναζιστικής Γερμανίας. Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης καταλύθηκε ουσιαστικά από τον Αδόλφο Χίτλερ τον Ιανουάριο του 1933, όταν ο τελευταίος διορίστηκε καγκελάριος από τον υπέργηρο Πρόεδρο της Δημοκρατίας Χίντενμπουργκ.

Γκεστάπο (Geheime Staats Polizei)

Η μυστική αστυνομία του ναζιστικού καθεστώτος.

Γκέτο

Χώρος εγκλεισμού των Εβραίων από το ναζιστικό καθεστώς. Η ονομασία προέρχεται από ομώνυμη εβραϊκή συνοικία της μεσαιωνικής Βενετίας (Getto).

Γλυξβούργοι (Glucksburg)

Δυναστεία η οποία βασίλεψε κατά διαστήματα στην Ελλάδα από το 1864 μέχρι το 1967.

Δεκεμβριστές

Ομάδα συνωμοτών αξιωματικών, οι οποίοι τον Δεκέμβριο του 1825 επιχείρησαν στη Ρωσία αποτυχημένο πραξικόπημα κατά της μοναρχίας.

Δυαδική μοναρχία

Εξελιγμένη μορφή της αψβουργικής μοναρχίας της Αυστρίας, η οποία δημιουργήθηκε το 1867. Οι Αψβούργοι, προκειμένου να κατευνάσουν το ανυπότακτο εθνικό πνεύμα των Ούγγρων, τους παραχώρησαν αυτονομία και αναγόρευσαν τη χώρα τους σε ξεχωριστό (δεύτερο) Βασίλειο, του οποίου επίσης το στέμμα έφεραν μαζί με αυτό της Αυστρίας και των άλλων χωρών της αυτοκρατορίας τους.

EAM

Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Η μεγαλύτερη οργάνωση της ελληνικής Εθνικής Αντίστασης.

ΕΔΕΣ

Εθνικός Δημοκρατικός Ελληνικός Σύνδεσμος. Δεύτερη σε μέγεθος αντιστασιακή οργάνωση της περιόδου της Κατοχής, που ίδρυσε ο συνταγματάρχης Ναπολέον Ζέρβας.

ΕΚΚΑ

Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση. Αντιστασιακή οργάνωση, με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Δ. Ψαρρό.

ΕΛΑΣ

Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός. Υπήρξε το ένοπλο τμήμα του Ε.Α.Μ. (βλ.λ.), το οποίο ιδρύθηκε κατά την περίοδο της Κατοχής από τα ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ.

Εαρινή επίθεση

Ονομασία του δεύτερου κύματος της επίθεσης που εξαπέλυσε η φασιστική Ιταλία κατά της Ελλάδας τον Μάρτιο του 1941.

Εγγυήτριες δυνάμεις

Όρος που πρωτοχρησιμοποιήθηκε για να δηλώσει τον προστατευτικό ρόλο που αναλάμβαναν η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία απέναντι στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος (Συνθήκες 1830-1832).

Εθνοκάθαρση Συστηματική φυσική και άλλου είδους εξόντωση εθνοτήτων από την πολιτικά κυρίαρχη εθνότητα ενός κράτους.

Έλληνες της Διασποράς

Ο όρος χρησιμοποιείται για να δηλώσει είτε τους Έλληνες που μετά την Άλωση της Κωνσταντινούπολης κατέφυγαν στη Δύση, είτε τον παροικιακό ελληνισμό της εποχής της Τουρκοκρατίας ή τον απόδημο ελληνισμό των νεότερων χρόνων.

Εξωτερικός δανεισμός

Σύνολο διαδοχικών δανεισμών μιας χώρας από μια άλλη με σκοπό τη χρηματοδότηση παραγωγικών-επενδυτικών δραστηριοτήτων της χώρας αυτής.

Επανάσταση των Μπόξερ

Κίνημα αντίστασης των Κινέζων εθνικιστών κατά της ξενοκρατίας και της οικονομικής εκμετάλλευσης της Κίνας από τις δυτικές δυνάμεις (τέλη 19ου-αρχές 20ού αιώνα).

Επίστρατοι

Παραστρατιωτική οργάνωση που έδρασε κατά την περίοδο του Εθνικού Διχασμού (1915-1917), με τη σιωπηρή έγκριση του βασιλιά Κωνσταντίνου και με την ανοχή των φιλικών προς αυτόν κυβερνήσεων.

Ες Ες (S.S.: Schutzstaffel)

Σώμα Ασφαλείας του ναζιστικού καθεστώτος, που είχε ιδρυθεί το 1925 ως προσωπική φρουρά του Χίτλερ. Στο Σώμα αυτό κατατάσσονταν επίλεκτα για την αφοσίωση τους και για την πειθαρχία τους μέλη του κόμματος. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου ο αριθμός τους πολλαπλασιάστηκε, ενώ, μεταξύ άλλων, τους ανατέθηκε η εξόντωση των Εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Εσχάτη προδοσία

Έγκλημα το οποίο διαπράττεται από έναν πολίτη, όταν εξυπηρετεί με διάφορους τρόπους εχθρικές ενέργειες ξένης χώρας σε βάρος της δικής του.

Ζωτικός χώρος (Lebensraum)

Η αναγκαιότητα της εδαφικής επέκτασης με σκοπό την απόκτηση οικονομικής αυτάρκειας, όπως εμφανίστηκε στον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό.

Ιερή Συμμαχία

Υπογράφηκε τον Σεπτέμβριο του 1815 ανάμεσα στον τσάρο Αλέξανδρο Α', τον αυτοκράτορα της Αυστρίας Φραγκίσκο Β' και τον βασιλιά της Πρωσίας Γουλιέλμο Γ. Διακήρυξη «θεόπνευστων», μολονότι αόριστων και ασαφών αρχών, η Ιερή Συμμαχία έγινε το σύμβολο της αντιδραστικότητας των ισχυρών και της κατάπνιξης των εθνικών κινημάτων.

Ιμπεριαλισμός

Η πολιτική των ισχυρών χωρών για παγκόσμια οικονομική και εδαφική κυριαρχία. Η λέξη προέρχεται από το ρωμαϊκό «imperium».

Ινδουιστές

Σύνολο κοινωνικών ομάδων της σημερινής Ινδίας με κοινό θρησκευτικό υπόβαθρο.

Κανόνας χρυσού (gold standard)

Η κάλυψη του χαρτονομίσματος με αποθέματα χρυσού. Υιοθετήθηκε αρχικά στη Βρετανία το 1821. Ακολούθησαν η Γαλλία, η Γερμανία και οι ΗΠΑ κατά τη δεκαετία του 1870, ενώ από την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα γενικεύτηκε σε όλο τον κόσμο. Ο «κανόνας χρυσού» εγκαταλείφθηκε κατά την περίοδο της μεγάλης ύφεσης, μετά το Κραχ του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης.

Καπιταλισμός (κεφαλαιοκρατία)

Κοινωνικοοικονομικό σύστημα, σύμφωνα με το οποίο οι επιχειρηματίες καρπώνονται το κέρδος ως ανταπόδοση για το κεφάλαιο που παρέχουν στην επιχείρησή τους για την παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών στους εργαζομένους.

Καρμπονάροι

Μέλη μυστικών επαναστατικών εταιρειών, πατριωτικού και φιλελεύθερου χαρακτήρα, που ιδρύθηκαν στην Ιταλία στις αρχές του 19ου αιώνα.

Κατευνασμός (appeasement)

Πολιτική ικανοποίησης των εδαφικών απαιτήσεων του Άξονα, η οποία ασκήθηκε από τους πρωθυπουργούς της Μ. Βρετανίας Τσάμπερλαιν και της Γαλλίας Νταλαντιέ μεταξύ των ετών 1933-1939, με σκοπό την αποφυγή γενικότερης ευρωπαϊκής σύρραξης. Ο όρος έγινε έκτοτε συνώνυμος της συνεχούς διπλωματικής υποχωρητικότητας.

Κοινοβουλευτική δημοκρατία

Πολυκομματικό πολιτικό καθεστώς βασιζόμενο στην αρχή της πλειοψηφίας και της λαϊκής κυριαρχίας.

Κρατικός παρεμβατισμός

Πολιτική οικονομικής παρέμβασης του κράτους στο πλαίσιο του φιλελεύθερου οικονομικού συστήματος.

Κρίση των πυραύλων της Κούβας

Μία από τις πλέον επικίνδυνες κρίσεις του Ψυχρού Πολέμου. Το 1962 ο κόσμος κινδύνευσε από πυρηνικό ολοκαύτωμα, το οποίο αποσοβήθηκε μόνο όταν η Σοβιετική Ένωση ικανοποίησε την αμερικανική απαίτηση να αποσυρθούν οι σοβιετικοί πύραυλοι που είχε εγκαταστήσει στην Κούβα ο Φιντέλ Κάστρο.

Λοκάρνο (Συμφωνίες)

Σειρά διεθνών συμφωνιών (1-12-1925) που αποσκοπούσαν να διασφαλίσουν τα κοινά βελγικά, γαλλικά και γερμανικά σύνορα, όπως καθορίστηκαν από τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Το ειρηνευτικό πνεύμα του Λοκάρνο επέτρεψε την εισδοχή της Γερμανίας στην ΚΤΕ.

Λουφτβάφε (Luftwaffe)

Η γερμανική πολεμική αεροπορία στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Μαγυάροι

Άλλη ονομασία των Ούγγρων.

Μανδαρίνοι

Υψηλόβαθμοι διοικητικοί υπάλληλοι, στενοί συνεργάτες και μυστικοί σύμβουλοι των αυτοκρατόρων της Κίνας.

Μαυροβούνιο (Montenegro)

Ιδρύθηκε ως ανεξάρτητο κράτος με τη Συνθήκη του Βερολίνου (1878). Το 1918 αποτέλεσε μέρος της νεοσύστατης τότε Γιουγκοσλαβίας, για να ανεξαρτητοποιηθεί και πάλι το 2006 από τη Σερβία, κατόπιν δημοψηφίσματος.

Μάχη της Αγγλίας

Η αεροπορική προσβολή των βρετανικών νησιών από τη ναζιστική Γερμανία το καλοκαίρι του 1940. Η επίθεση αποκρούστηκε νικηφόρα από τη βρετανική αεροπορία και αποτέλεσε την πρώτη σοβαρή ήττα του Χίτλερ.

Μεγάλη Ιδέα

Ο όρος χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον Ι. Κωλέττη κατά τη μνημειώδη αγόρευσή του στη Βουλή στις 18/1/1844, για να δηλώσει την εθνική πολιτική της ενσωμάτωσης στο ελληνικό κράτος τουρκοκρατούμενων περιοχών όπου διαβιούσαν Έλληνες. Ο όρος έγινε συνώνυμος του ελληνικού αλυτρωτισμού.

Μεγάλος Πόλεμος

Χαρακτηρισμός που είχε αποδοθεί στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο πριν από την έκρηξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Μεσσιανισμός

Η εναπόθεση των ελπίδων για διέξοδο από μια κρίση στη σωτήρια δράση υποτιθέμενων χαρισματικών προσωποτήτων.

Μπενελούξ (BENELUX)

Συντομογραφία της τελωνειακής ένωσης του Βελγίου, της Ολλανδίας και του Λουξεμβούργου (1948), από τα αρχικά γράμματα της ονομασίας των χωρών (Belgium, Netherlands, Luxemburg). Η BENELUX αποτέλεσε βασικό πυρήνα της πρώτης ΕΟΚ (1957).

Μπολσεβίκοι

Οι «πλειοψηφικοί» στα Ρωσικά, με βάση τους συσχετισμούς δυνάμεων στην Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Νεότουρκοι/Νεοτουρκικό Κίνημα

Νεαροί αξιωματικοί του σουλτανικού στρατού, καλλιεργημένοι και με ευρωπαϊκή στρατιωτική παιδεία. Στα τέλη του 19ου αιώνα δημιούργησαν την οργάνωση «Ένωση και Πρόοδος» με σκοπό τη δυναμική επιβολή μεταρρυθμιστικού προγράμματος στην οθωμανική κοινωνία.

Νιου Ντιλ (New Deal)

Ο όρος χρησιμοποιήθηκε από τον ίδιο τον Φ. Ρούζβελτ κατά την ανάληψη της προεδρίας των ΗΠΑ και αποδίδει το σχέδιο ανόρθωσης της αμερικανικής οικονομίας που εφαρμόστηκε από τον Αμερικανό πρόεδρο μετά τη διεθνή οικονομική κρίση του 1929-1932. Η πολιτική αυτή είχε ως κύριο χαρακτηριστικό τον κρατικό παρεμβατισμό στις φιλελεύθερες οικονομικές δομές της κοινωνίας, με σκοπό την αύξηση της παραγωγής και τη μείωση της ανεργίας.

Ολοκληρωτικό κράτος (totalitarian regime)

Το πρότυπο κρατικής οργάνωσης που επικράτησε στην Ευρώπη κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου σε διάφορες παραλλαγές. Κύρια χαρακτηριστικά του ήταν η αυταρχική άσκηση της εξουσίας, η μαζοποίηση του ατόμου και η προσωπολατρία του ηγέτη.

Ορθολογισμός

Γνωστός και ως ρασιοναλισμός. Επιστημολογική μεθοδος βασιζόμενη στους κανόνες λειτουργίας της ανθρώπινης λογικής.

Παγκοσμιοποίηση

Ζητούμενο της παγκοσμιοποίησης είναι η ενοποίηση των αγορών, αλλά από πολλές πλευρές εκφράζονται επιφυλάξεις - κυρίως ότι η διαδικασία αυτή ευνοεί τις μεγάλες επιχειρήσεις και ότι, στην πράξη, επιτείνει τις κοινωνικές ανισότητες.

Παλιό καθεστώς (ancien regime)

Το καθεστώς της απόλυτης μοναρχίας, που δέχτηκε καίριο πλήγμα από τη Γαλλική Επανάσταση.

Παλινόρθωση (restauration)

Η πολιτική της επαναφοράς της απόλυτης μοναρχίας που επικράτησε στα Συνέδρια της Βιέννης και των Παρισίων (1815).

Πανσλαβισμός/πανσλαβιστές:

Η κίνηση του πανσλαβισμού (σε έξαρση τον 19ο αιώνα), του οποίου εμπνευστής θεωρείται ο τσάρος Αλέξανδρος Γ, αποσκοπούσε στη συνένωση όλων των σλαβικών λαών των Βαλκανίων, υπό την καθοδήγηση ή και την επικυριαρχία της «Μητέρας Ρωσίας», και μέσω αυτής στην πραγματοποίηση του ρωσικού ονείρου για διέξοδο στη Μεσόγειο.

Παρακρατική οργάνωση

Οργάνωση η οποία χρησιμοποιεί τον κρατικό μηχανισμό για να δρα παράνομα σε βάρος των πολιτών και με την κάλυψη του επίσημου κράτους.

Παρίστριες Ηγεμονίες

Άλλη ονομασία της ημιαυτόνομης Μολδοβλαχίας, η οποία απαντά στα κείμενα των εκπροσώπων του Νεοελληνικού Διαφωτισμού.

Πιστωτικό σύστημα

Η μεταβίβαση αγαθών και χρημάτων σε μια κοινωνία μέσω οικονομικών λειτουργιών τις οποίες υποστηρίζουν οι τράπεζες.

Πόλεμος του Οπίου

Ο πόλεμος των Βρετανών εναντίον της Κίνας (1840-1842), με αφορμή την απαγόρευση από την Κίνα εισαγωγής οπίου στο έδαφος της από βρετανική εταιρεία. Με τον «Πόλεμο του Οπίου» εγκαινιάστηκε η οικονομική εκμετάλλευση της Κίνας από τις δυτικές δυνάμεις.

Πολιτειακό ζήτημα

Ζήτημα που αφορά το είδος, τους κανόνες λειτουργίας και τους ρυθμιστές ενός πολιτεύματος.

Πολυεθνικές αυτοκρατορίες

Αυτοκρατορίες χωρίς εθνική συνοχή, αποτελούμενες από πολλές επιμέρους εθνότητες. Οι πολυεθνικές αυτοκρατορίες της Αυστροουγγαρίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας διαλύθηκαν μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Στην Ευρώπη τα τελευταία πολυεθνικά κράτη της Σοβιετικής Ένωσης και της Γιουγκοσλαβίας διαλύθηκαν το 1990.

Προεδρευόμενη κοινοβουλευτική δημοκρατία

Δημοκρατικό πολίτευμα κατά το οποίο ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ως ανώτατος άρχοντας, αναδεικνύεται με έμμεση εκλογή από τη Βουλή.

Προτεκτοράτο

Ανίσχυρο και νεοσύστατο συνήθως κράτος, οικονομικά και πολιτικά εξαρτημένο («προστατευόμενο») από μια μεγάλη δύναμη.

Ρομαντισμός

Γενικότερο καλλιτεχνικό ρεύμα του τέλους του 18ου και των αρχών του 19ου αιώνα που αναγνωρίζει το συναίσθημα ως πηγή έμπνευσης.

Ρομανόφ

Η ονομασία της τελευταίας δυναστείας των τσάρων της Ρωσίας.

Σιδηρούν παραπέτασμα (Iron Curtain)

Φράση του Άγγλου πρωθυπουργού Τσόρτσιλ που υποδήλωνε το χάσμα μεταξύ των δύο κοινωνικοοικονομικών συστημάτων της περιόδου του Ψυχρού Πολέμου.

Σοβιέτ

«Συμβούλιο» στα Ρωσικά. Τα σοβιέτ ήταν εκλεγμένα κυβερνητικά συμβούλια της Σοβιετικής Ένωσης.

Σουδήτες

Ισχυρή γερμανική μειονότητα της προπολεμικής Τσεχοσλοβακίας. Ο αριθμός των Σουδητών ανερχόταν σε 3 εκατομμύρια περίπου, επί συνολικού πληθυσμού της χώρας 13 εκατομμυρίων.

Στρατοκρατικό καθεστώς

Αναφέρεται και ως «μιλιταριστικό». Καθεστώς ελεγχόμενο από τη στρατιωτική ηγεσία μιας χώρας και διαποτισμένο από ανελεύθερες αρχές κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης.

Συλλογική ασφάλεια

Βασική αρχή ειρηνικής συνύπαρξης των κρατών στο διεθνές πλαίσιο.

Τανζιμάτ

Σύνολο πολιτικών μεταρρυθμίσεων υπέρ των θρησκευτικών μειονοτήτων στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, που θεσπίστηκαν από τον σουλτάνο κατόπιν πιέσεων από τις ευρωπαϊκές δυνάμεις κατά το χρονικό διάστημα 1839-1878.

Τελεσίγραφο

Διπλωματικό μέσο πίεσης ενός κράτους σε ένα άλλο υπό την απειλή της κήρυξης πολέμου.

Τρίτος Κόσμος

Το σύνολο των χωρών της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, ως προϊόν της μεταπολεμικής διαδικασίας της αποαποικιοποίησης, του εκδημοκρατισμού και της εθνικής χειραφέτησης.

Υφαλοκρηπίδα

Ο βυθός και το υπέδαφος μιας θάλασσας (π.χ. του Αιγαίου Πελάγους).

Φαναριώτες

Οι ελληνικής καταγωγής υψηλόβαθμοι διοικητικοί αξιωματούχοι του οθωμανικού κράτους, που κατοικούσαν στο Φανάρι της Κωνσταντινούπολης, τη συνοικία όπου εδρεύει το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Φολκσγκάιστ (Volksgeist: λαϊκό πνεύμα)

Συνεκτικό στοιχείο του γερμανικού έθνους, σύμφωνα με τους Γερμανούς ρομαντικούς διανοούμενους Φίχτε, Χέρντερ κ.ά. (19ος αιώνας).

Χάτι Χουμαγιούν

Επίσημο οθωμανικό έγγραφο που φέρει την ιδιόχειρη υπογραφή του σουλτάνου.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΟΡΩΝ

● Ακαδημαϊκή τέχνη:

Η τέχνη των Ακαδημιών Καλών Τεχνών. Μετά τα πρωτοποριακά ρεύματα του 19ου αιώνα ο όρος αποκτά συχνά αρνητικό περιεχόμενο και σημαίνει τη συντηρητική και συμβατική τέχνη.

● Αρ νουβό [art nouveau (Γαλλ.), modern style (Αγγλ.), Jugendstil (Γερμ.)]:

Καλλιτεχνικό ρεύμα (1895-1910) που εξελίχθηκε σε παγκόσμιο στιλ το οποίο επηρέασε τη ζωγραφική, την

αρχιτεκτονική και τις εφαρμοσμένες τέχνες (διακόσμηση, γραφικές τέχνες κ.ά.). Κύρια χαρακτηριστικά της οι καμπύλες γραμμές, τα ελικοειδή σχήματα, που παραπέμπουν σε μίσχους και άνθη και αναπτύσσονται ασύμμετρα, η έντονη διακοσμητική διάθεση και η στιλιζαρισμένη κομψότητα.

● **Άρτε πόβερα (Ιταλ arte povera = φτωχή τέχνη):** Μορφή καλλιτεχνικής δράσης που συνδυάζει στοιχεία της μινιμαλιστικής και εννοιακής τέχνης με την τέχνη του περφόρμανς (μιας μορφής χάπενινγκ). Αξιοποιούνται «φτωχά υλικά», για παράδειγμα χώμα, πέτρες, ξύλα, εφημερίδες κ.ά., ενώ η παρουσίαση γίνεται εκτός των παραδοσιακών χώρων τέχνης, σε εργοστάσια, αποθήκες κ.ά. (δεκαετία 1970).

● **Αφηρημένος εξπρεσιονισμός:** Ευρύτερο καλλιτεχνικό κίνημα αφηρημένης ζωγραφικής, που εμφανίστηκε στη Νέα Υόρκη τη δεκαετία του 1940 και έδινε προτεραιότητα στην ίδια τη διαδικασία της ζωγραφικής πράξης, καθώς και στη δυναμική λειτουργία του χρώματος.

● **Βίντεο αρτ:** Στο πλαίσιο της εννοιακής τέχνης άρχισαν να αξιοποιούνται από τη δεκαετία του 1990, οι δυνατότητες του βίντεο μέσω του οποίου ο καλλιτέχνης παρουσιάζει τις ιδέες του στον θεατή.

● **Γερμανικός εξπρεσιονισμός:** Κίνηση των αρχών του 20ού αιώνα που δίνει το προβάδισμα της καλλιτεχνικής έκφρασης στο χρώμα, στα έντονα περιγράμματα και στην παραμόρφωση της φόρμας ως φορέα έντονων συναισθημάτων. Με τον γερμανικό εξπρεσιονισμό συνδέονται δύο μεγάλες ομάδες πρωτοπόρων καλλιτεχνών, «Η Γέφυρα» (Die Brucke) και «Ο Γαλάζιος Καβαλάρης» (Der Blaue Reiter).

● **Δωδεκάφθογγη, σειραϊκή μουσική:**

Μουσική τεχνική που εισήγαγε ο Άρνολντ Σένμπεργκ στη σύνθεση (περίπου 1920), μέσα στο πλαίσιο της ατονικής μουσικής, αντικαθιστώντας τους παραδοσιακούς κανόνες της μελωδίας, της αρμονίας και της τονικότητας.

● **Εγκατάσταση:**

Επέμβαση του καλλιτέχνη στον χώρο με διάφορα υλικά και μέσα, που δίνουν στον θεατή τη δυνατότητα να κινείται μέσα σ' αυτόν και να τον βιώνει ως καλλιτεχνικό γεγονός. Σχετικός όρος είναι και το (καλλιτεχνικό) περιβάλλον (Αγγλ. environment) (δεκαετία 1970).

● **Εκλεκτικισμός:**

Τάση καλλιτεχνών, κυρίως στον χώρο της αρχιτεκτονικής, να ενσωματώνουν στο έργο τους στοιχεία από πολλές και συχνά διαφορετικές μεταξύ τους τεχνοτροπίες και εποχές.

● **Εκφυλισμένη τέχνη**

Έτσι χαρακτηρίστηκε δυσφημιστικά από τους ναζί στη Γερμανία (δεκαετία 1930) κάθε μορφή σύγχρονης τέχνης που δεν ανταποκρινόταν στη ναζιστική ιδεολογία (Βαν Γκογκ, Ματίς, Πικάσο, Σαγκάλ κ.ά.).

● **Εννοιακή τέχνη (Αγγλ. conceptual art):**

Ως συνέχεια του μινιμαλισμού και του γενικότερου προβληματισμού για τη φύση του έργου τέχνης, στη δεκαετία του 1960 στις ΗΠΑ, η εννοιακή τέχνη στηρίζεται περισσότερο στις ιδέες και στις σκέψεις που βρίσκονται πίσω από τα πράγματα, ενώ επεκτείνει το πεδίο ανάπτυξής της στον χώρο της γλώσσας και της επικοινωνίας.

- **Εφαρμοσμένες τέχνες:**

Οι γραφικές τέχνες, η διακόσμηση, ο σχεδιασμός (design) λειτουργικών και διακοσμητικών αντικειμένων, όπως επίπλων, κοσμημάτων, αντικειμένων καθημερινής χρήσης κ.ά., με σκοπό τη δημιουργία αντικειμένων με λειτουργική, αλλά και αισθητική αξία.

- **Ζωγραφική της δράσης (Αγγλ. action painting) ή χειρονομιακή ζωγραφική ή τασισμός (Γαλλ. tachisme):**

Μία από τις βασικές κατευθύνσεις του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, στην οποία δίνεται έμφαση στην κίνηση, στη χειρονομία του καλλιτέχνη και στον τρόπο με τον οποίο αυτή αποτυπώνεται επάνω στη ζωγραφική επιφάνεια. Σχετικός είναι και ο όρος «άμορφη τέχνη» (Art Informel).

- **Ζωγραφική του χρωματικού πεδίου:**

Μία από τις βασικές κατευθύνσεις του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, στην οποία το χρώμα, σε μεγάλες επιφάνειες, απηχεί τη στοχαστική και λυρική διάθεση του καλλιτέχνη.

- **Ιμπρεσιονισμός:**

Από τα σημαντικότερα καλλιτεχνικά κινήματα του 19ου αιώνα, που επηρέασαν σοβαρά την εμφάνιση της μοντέρνας τέχνης. Στόχος των ιμπρεσιονιστών ήταν η απόδοση της οπτικής εντύπωσης των μορφών όπως πραγματικά φαίνονται, καθώς και των επιδράσεων του φυσικού φωτός σε αυτές.

- **Κινητική τέχνη (Αγγλ. kinetic art):**

Μορφή γλυπτικής που δημιουργεί κατασκευές χρησιμοποιώντας τον χώρο, το φως και την κίνηση και αξιοποιώντας τις δυνατότητες της σύγχρονης επιστήμης (δεκαετία 1950).

- **Κιτς (Γερμ. Kitsch):**

Έκφραση τέχνης ή συμπεριφοράς που χαρακτηρίζεται από την κοινοτοπία, την έλλειψη πνευματικότητας, την προσποίηση, τον γλυκερό συναισθηματισμό, την έλλειψη αυθεντικότητας και πρωτοτυπίας.

- **Κολάζ (Γαλλ. collage):**

Τεχνική επικόλλησης και ενσωμάτωσης στο έργο τέχνης διάφορων υλικών, όπως είναι τα χαρτιά, οι φωτογραφίες, τα κομμάτια υφάσματος, τα αποκόμματα εφημερίδων κ.ά., που αξιοποιήθηκε ιδιαίτερα από τους κυβιστές και τους ντανταϊστές.

- **Κονστρουκτιβισμός:**

Μορφή της αφηρημένης γεωμετρικής τέχνης, που αναπτύχθηκε κυρίως σε γλυπτές και αρχιτεκτονικές κατασκευές με σύγχρονα υλικά (περίπου 1913), προετοιμάζοντας το έδαφος για τη Σχολή του Μπιάουχαους.

- **Κυβισμός:**

Κίνημα των αρχών του 20ού αιώνα (1907) που ανέτρεψε ό,τι επικρατούσε μέχρι τότε ως προς την απεικόνιση της φύσης και αποτέλεσε αφετηρία για πολλά άλλα ρεύματα και γενικότερα για την ανάπτυξη της αφαίρεσης στην τέχνη. Οι κυβιστές ζωγράφοι και γλύπτες ανάγουν τις μορφές στα βασικά γεωμετρικά σχήματα, τις διασπούν σε πολλαπλά επίπεδα και δίνουν τη δυνατότητα ολόπλευρης απεικόνισης τους.

- **Μαζική κουλτούρα:**

Το σύνολο των αντιλήψεων, των συμπεριφορών και των προτύπων ζωής που συνδέονται με τους σύγχρονους τρόπους εκπαίδευσης, ενημέρωσης, ψυχαγωγίας, άθλησης κτλ. και απευθύνονται σε πολύ μεγάλα τμήματα του πληθυσμού των βιομηχανικά ανεπτυγμένων κοινωνιών. Η δύναμη των μαζών και τα νέα πρότυπα ζωής και συμπεριφοράς, όπως π.χ. η μόδα, εκτόπισαν σταδιακά τον λαϊκό πολιτισμό, την αισθητική και τις αξίες του.

- **Μεταϊμπρεσιονισμός:**

Κίνηση που αναφέρεται στην υπέρβαση του ιμπρεσιονισμού από καλλιτέχνες όπως ο Σεζάν, ο Βαν Γκογκ, ο Γκογκέν, ο Σερά, οι οποίοι επαναπροσδιορίζουν τη σημασία του θέματος και των μορφικών αξιών.

- **Μεταμοντερνισμός (στην τέχνη):**

Αντίδραση στα αυστηρά πλαίσια των πρακτικών του μοντερνισμού με την υιοθέτηση πολλών διαφορετικών στιλ, θεμάτων και εκφραστικών μέσων του παρελθόντος για τη δημιουργία νέων σύγχρονων μορφών. Ο μεταμοντερνισμός συνδέεται σε κάποιες περιπτώσεις και με την τάση καλλιτεχνών απλώς να προσαρμόζονται στις εκάστοτε ανάγκες του κοινού και να εντυπωσιάζουν, χωρίς να ακολουθούν βασικές αρχές.

- **Μινιμαλισμός:**

Τάση που επικράτησε τη δεκαετία του 1960 κυρίως στις ΗΠΑ, με τη δημιουργία τρισδιάστατων έργων με κύριο χαρακτηριστικό τον αυστηρό περιορισμό της φόρμας σε απλά πρωτογενή και επαναλαμβανόμενα σχήματα, όπως για παράδειγμα ο κύβος, χωρίς καμιά αναφορά σε συμβολισμούς.

● **Μοντερνισμός, μοντέρνα τέχνη, πρωτοπορία:**

Οι τάσεις και τα κινήματα στην τέχνη που αναπτύχθηκαν από τα μέσα του 19ου έως και τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα (μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο), κοινό χαρακτηριστικό των οποίων ήταν η κατάργηση όλων των παραδοσιακών κανόνων και αρχών και η υιοθέτηση νέων μορφών έκφρασης.

● **Μοντερνισμός ή νεωτερικότητα (στη φιλοσοφία):**

Όρος που αναφέρεται στο περιεχόμενο των πνευματικών αναζητήσεων από τον Διαφωτισμό έως τον 20ό αιώνα, βασικό χαρακτηριστικό των οποίων είναι η πίστη στη δύναμη της λογικής και στη δυνατότητα συνεχούς προόδου.

● **Μπαουχάους (Γερμ. Bauhaus = οίκος δόμησης):**

Σχολή που ιδρύθηκε από τον Βάλτερ Γκρόππιους στη Βαϊμάρη, μεταφέρθηκε αργότερα στο Ντεσάου και διαλύθηκε από το ναζιστικό καθεστώς το 1933. Σκοπός της ήταν η ενοποίηση της αρχιτεκτονικής, της ζωγραφικής και της γλυπτικής με τις εφαρμοσμένες τέχνες και η στενή συνεργασία καλλιτεχνών και χειρωνακτών (τεχνικών) για την κάλυψη των αναγκών της σύγχρονης βιομηχανικής κοινωνίας. Η Σχολή του Μπάουχαους έπαιξε ηγετικό ρόλο στη διαμόρφωση του μοντέρνου, διεθνούς στιλ στην αρχιτεκτονική και τις εφαρμοσμένες τέχνες του 20ού αιώνα.

● **Νεοκλασικισμός:**

Καλλιτεχνικό και λογοτεχνικό κίνημα που κυριάρχησε από τα τέλη του 18ου έως και τις αρχές του 19ου αιώνα, με βασική επιδίωξη την αναβίωση του ύφους και των αισθητικών κανόνων του κλασικισμού, των στοιχείων δηλαδή που χαρακτηρίζουν την αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή τέχνη (λογική οργάνωση, σαφήνεια, μέτρο, ισορροπία, λιτότητα, ηθικό ύψος κ.ά.).

● **Νέο κύμα (Γαλλ. nouvelle vague):**

Κίνηση ανανέωσης του γαλλικού κινηματογράφου που εμφανίστηκε δυναμικά στα τέλη της δεκαετίας του 1950, με την απόρριψη των κλασικών κινηματογραφικών κανόνων και την ανάδειξη του ρόλου του σκηνοθέτη ως του δημιουργού εκείνου που απομονώνει και ερευνά τα σημαντικά προβλήματα της εποχής.

● **Νεοπλαστικισμός:**

Θεωρία που υποστηρίχθηκε από τον Πιτ Μοντριάν και την ομάδα «Ντε Στιλ» (1920), σύμφωνα με την οποία η τέχνη πρέπει να χρησιμοποιεί ως εκφραστικά μέσα μόνο τα απλά βασικά χρώματα στην καθαρή τους μορφή, σε γεωμετρικές συνθέσεις που βασίζονται αποκλειστικά στα ορθογώνια σχήματα.

● **Νεορεαλισμός:**

Κινηματογραφική «σχολή» που διαμορφώθηκε στη μεταπολεμική Ιταλία, με σκοπό να καθρεφτίσει με κοινωνική ευαισθησία, χωρίς ίχνος ρομαντισμού ή ωραιοποίησης, τα δραματικά γεγονότα της ωμής πραγματικότητας και να αναδείξει τους ασήμαντους καθημερινούς χαρακτήρες που ζουν και αγωνίζονται μέσα σ' αυτήν.

● **Ντανταϊσμός (Γαλλ. dada = ξύλινο παιδικό αλογάκι):**

Φιλολογική και καλλιτεχνική κίνηση (1916) που στράφηκε βίαια εναντίον των παραδοσιακών αξιών του πολιτισμού, προβάλλοντας το παράλογο, το παράδοξο και το τυχαίο.

● **Όπ(τικάλ) αρτ (Αγγλ. optical art):**

Μορφή ζωγραφικής ή γλυπτικής που χρησιμοποιεί οπτικά φαινόμενα για τη δημιουργία έργων τα οποία φαίνονται ότι πάλλονται ή κινούνται (δεκαετία 1960).

● **Παρνασσισμός:**

Λογοτεχνικό κίνημα που στόχευε στην αντικειμενική ποίηση, στην ακρίβεια της έκφρασης και την τελειότητα της μορφής (μέσα 19ου αιώνα).

● **Ποπ αρτ (Αγγλ. pop, popular art = λαϊκή τέχνη):**

Μορφή παραστατικής τέχνης που εμφανίστηκε στη δεκαετία του 1950 και αντλεί τα εκφραστικά της μέσα από στοιχεία της λαϊκής κουλτούρας και του κατάναλωτισμού της σύγχρονης βιομηχανικής εποχής, όπως για παράδειγμα αναλώσιμα αντικείμενα καθημερινής χρήσης, διαφημίσεις, κόμικς, φωτογραφίες κ.ά.

● **Ready-made (= έτοιμο αντικείμενο):**

Αντικείμενα καθημερινής χρήσης, μαζικής παραγωγής που αποξενώνονται εντελώς από τη λειτουργικότητά τους και αποκτούν καλλιτεχνική υπόσταση σε έργα καλλιτεχνών του ντανταϊσμού ή της ποπ αρτ.

● **Ρεαλισμός:**

Καλλιτεχνικό και λογοτεχνικό κίνημα του 19ου αιώνα που αναπτύχθηκε ως αντίδραση στον ρομαντισμό και τον ιδεαλισμό, με στόχο την ακριβή αποτύπωση της σύγχρονης καθημερινότητας, χωρίς διάθεση εξιδανίκευσης και ωραιοποίησης.

● **Ρομαντισμός:**

Καλλιτεχνικό και λογοτεχνικό κίνημα που εμφανίστηκε από τις αρχές του 19ου αιώνα ως αντίδραση στον νεοκλασικισμό και τον θετικισμό, προβάλλοντας τη σημασία του υποκειμενικού και τον ρόλο του συναισθήματος, της φαντασίας και του ονείρου. Οι ρομαντικοί προέβαλλαν ιδιαίτερα θέματα που συνδέονταν με τη φύση, τον έρωτα, τον ηρωισμό, τη μεσαιωνική και τη λαϊκή παράδοση.

● **Σοσιαλιστικός ρεαλισμός:**

Μορφή του ρεαλισμού που καθιερώθηκε ως επίσημη τέχνη της Σοβιετικής Ένωσης (1932), με στόχο να γίνει κατανοητή από όλους και να προκαλέσει τον θαυμασμό για τα έργα του κομμουνιστικού καθεστώτος.

● **Σουπρεματισμός (Λατ. *supremus* = υπέρτατος, ανώτατος):**

Μορφή της αφηρημένης γεωμετρικής τέχνης (1913) που βασίστηκε μόνο σε απλούστατα σχήματα, όπως ο κύκλος, το ορθογώνιο, το τρίγωνο και ο σταυρός, για να εκφράσει την υπέρτατη πραγματικότητα, που είναι το καθαρό αίσθημα.

● **Σουρεαλισμός:**

Λογοτεχνικό και καλλιτεχνικό ρεύμα (1924) το οποίο, με αφετηρία το κίνημα του ντανταϊσμού και τις ψυχιατρικές έρευνες του Φρόυντ, αναζήτησε τρόπους καλλιτεχνικής έκφρασης του κόσμου του ασυνειδήτου και των ονείρων, αξιοποιώντας το στοιχείο του τυχαίου και του αυτοματισμού.

● **Στιλ:**

Το σύνολο των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της καλλιτεχνικής έκφρασης ενός ή περισσότερων δημιουργών, το ύφος.

● **Συμβολισμός (στην ποίηση):**

Λογοτεχνικό ρεύμα, σύμφωνα με το οποίο τα πράγματα έχουν αξία μόνο ως σύμβολα ιδεών και συναισθημάτων (τελευταίες δεκαετίες 19ου αιώνα).

● **«Τέχνες και χειροτεχνίες» (Αγγλ. *arts and crafts*):**

Κίνηση που συνδέεται με τις εφαρμοσμένες τέχνες των οποίων την ανάπτυξη υποστήριζε ένθερμα, προκειμένου να εξαλειφθεί η ασχήμια των προϊόντων της μαζικής βιομηχανικής παραγωγής (τελευταίες δεκαετίες 19ου αιώνα).

- **Φοβισμός (Γαλλ. fauve = άγριο θηρίο)**

Το πρώτο από τα πρωτοποριακά κινήματα στη ζωγραφική του 20ού αιώνα, βασίζεται στη χρήση τολμηρών χρωμάτων και έντονων περιγραμμάτων, που δεν ανταποκρίνονται στη φυσική πραγματικότητα.

- **Φουτουρισμός:**

Ιταλικό λογοτεχνικό και καλλιτεχνικό κίνημα (1909) που είχε ως στόχο τη δημιουργία μιας τέχνης που θα εκφράζει τον δυναμισμό και την ένταση της νέας εποχής, της μηχανής και της ταχύτητας.

- **Φυσική επιλογή**

Σύμφωνα με τη θεωρία της φυσικής επιλογής του Δαρβίνου, στην πορεία εξέλιξης των έμβιων όντων επιβίωσαν μόνο τα ευπροσάρμοστα και τα ανθεκτικότερα.

- **Φωτογραφικός ρεαλισμός:**

Τάση που εμφανίστηκε τη δεκαετία του 1970 και είχε ως στόχο την ακραία αληθοφάνεια της εικόνας με την πιστή αναπαράσταση της μορφής, συνήθως με την άμεση αντιγραφή φωτογραφιών.

- **Χάπενινγκ (Αγγλ. happening = συμβάν)**

Χαλαρά δομημένη παράσταση ή σειρά συμβάντων, που επιδιώκει συχνά την ουσιαστική και βιωματική συμμετοχή του θεατή (δεκαετία 1960).

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Βερέμης Θάνος - Κολιόπουλος Γιάννης, Ελλάς. Η σύγχρονη συνέχεια. Από το 1821 μέχρι σήμερα, Καστανιώτης, Αθήνα 2006.

Βερέμης Θάνος - Κρεμμυδάς Βασίλης, Ο σύγχρονος κόσμος, Γνώση, Αθήνα 1982.

Δερτιλής Β. Γιώργος, Ιστορία του ελληνικού κράτους, 1830-1920, τόμοι 2, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 2006.

Ιστορία του Ελληνικού Έθνους (συλλογικό), τόμοι ΙΑ'-ΙΣΤ, Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1978.

Κολιόπουλος Σ. Ιωάννης, Νεώτερη Ευρωπαϊκή Ιστορία, 1789-1945. Από τη Γαλλική Επανάσταση μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1993.

Ντέικιν Ντάγκλας, Η ενοποίηση της Ελλάδας, 1770-1923, μτφρ. Α. Ξανθόπουλος, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1989.

Σβολόπουλος Κωνσταντίνος, Η ελληνική εξωτερική πολιτική, 1900-1945, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 1992.

Σβολόπουλος Κωνσταντίνος, Η ελληνική εξωτερική πολιτική, 1945-1981, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 2001.

Σβολόπουλος Κωνσταντίνος, Η οργάνωση της διεθνούς κοινωνίας. Ιστορική επισκόπηση, Σάκκουλας, Αθήνα-Θεσσαλονίκη 1996.

Σβορώνος Νίκος, Επισκόπηση Νεοελληνικής Ιστορίας, Θεμέλιο, Αθήνα 1985.

Χατζηβασιλείου Ευάνθης, Εισαγωγή στην ιστορία του μεταπολεμικού κόσμου, Πατάκης, Αθήνα 2001.

Asimov Isaac, Το χρονικό των επιστημονικών ανακαλύψεων, μτφρ. Γ. Μπαρουξής - Ν. Σταματάκης, Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο Κρήτης 2004.

Berstein Serge - Milza Pierre, Ιστορία της Ευρώπης, μτφρ. Μιχ. Κοκολάκη, τόμοι 3, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997.

Clogg Richard, Συνοπτική Ιστορία της Ελλάδας, 1770-1990, Ιστορητής, Αθήνα 1995.

Gombrich E.H., Το χρονικό της τέχνης, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1994.

Το εικονογραφικό υλικό του Βιβλίου αντλήθηκε από έργα των παρακάτω εκδοτικών οίκων:

Αδάμ Καστανιώτης Περισκόπιο Hachette Education

Αιγόκερως Κέδρος Πλέθρον Klett

Αλεξάνδρεια Konemann/Ελευθερουδάκης Ποταμός

Oxford University Press

Βάνιας Κωστόπουλος Κ. Πυρσός Stadium Printing House

Γνώση Μαλλιάρης-Παιδεία Σαββάλας

DeAgostini Hellas Μανιατέας Ταξιδευτής

Εκδοτική Αθηνών Μέλισσα Τυπωθήτω - Γ.Δ Δαρδανός

Εκδοτική Ελλάδος Νεφέλη Τροχαλία

Ελληνικά Γράμματα Παπαδήμα University Studio Press

Επιλογή/ Θύραθεν Πάπυρος Υποδομή

Ερίνη Παρατηρητής Φιλιππίδης

Θεοδώρου Α. Πατάκης Φυτράκης - Τύπος

Επίσης εικόνες αντλήθηκαν από τις εφημερίδες «Η Καθημερινή», «Το Βήμα», «Το Έθνος», «Η Ημερησία», καθώς και από εκδόσεις της Βουλής των Ελλήνων, της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας - Υπηρεσίας Ιστορίας Πολεμικής Αεροπορίας, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, του Ιδρύματος Ν.Π. Γουλανδρή, του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου της Ελλάδος και του Εβραϊκού Μουσείου Ελλάδος, του Μουσείου Μπενάκη και του ΟΕΔΒ.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟΙ ΤΟΠΟΙ

<http://www.culture.gr>

Κόμβος του Υπουργείου Πολιτισμού της Ελλάδας, Μουσεία, Μνημεία και Αρχαιολογικοί Χώροι της Ελλάδας

<http://www.cyprus.gov.cy>

Ιστοσελίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας, Κυπριακή Ιστορία και Πολιτισμός

<http://europa.eu>

Η δικτυακή πύλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης

<http://ime.gr>

Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού, Ελληνική Ιστορία

<http://www.jmg.gr>

Εβραϊκό Μουσείο Ελλάδος

<http://www.jmth.gr>

Εβραϊκό Μουσείο Θεσσαλονίκης

<http://www.parliament.gr/paligenesia> Βουλή των Ελλήνων, Αρχεία της Ελληνικής Παλιγγενεσίας

<http://www.pi-schools.gr>

Παιδαγωγικό Ινστιτούτο

<http://www.ypepth.gr>

ΥΠΕΠΘ

<http://www.pi-ac.cy>

Παιδαγωγικό Ινστιτούτο Κύπρου

<http://www.mfa.gr>

Κόμβος του Υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας

<http://www.elia.org.gr>

Ελληνικό Λογοτεχνικό και Ιστορικό Αρχείο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 5^{ου} ΤΟΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ΄. Πνευματικά και καλλιτεχνικά ρεύματα από την περίοδο του ρομαντισμού έως τις αρχές του 21^{ου} αιώνα.

-Η καλλιτεχνική και πνευματική ζωή στην Ελλάδα του 20^{ου} αιώνα.....5

Επίλογος

Οι προκλήσεις του 21^{ου} αιώνα.....61

Πίνακες.....73

Γλωσσάριο.....93

Βιβλιογραφία.....115

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.

